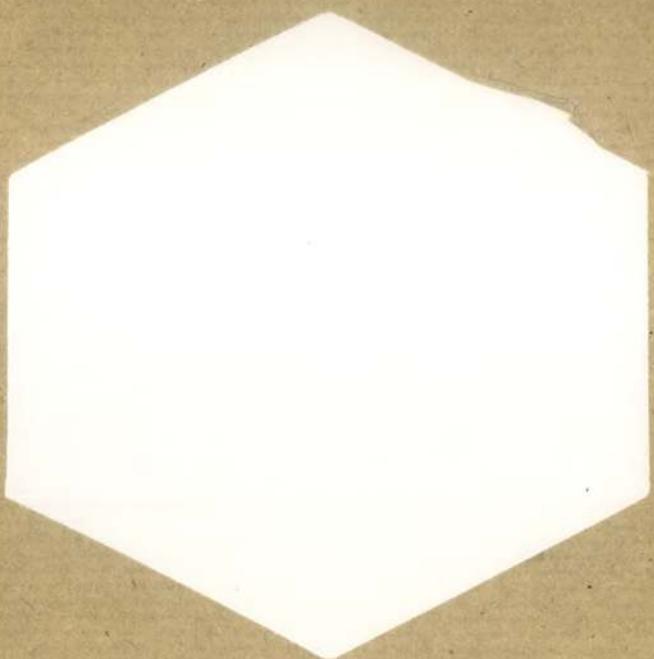

ANTONI MIRO
AMERICA NEGRA
L'HOMA AVUI

AMERICA NEGRA
L'HOME AVUI

**AMERICA NEGRA
L'HOME AVUI**

RECULL D'OBRA 1972-1973

VICENT AGUILERA CERNI
VICENT ANDRES ESTELLES
ARCADI BLASCO
JEAN BOISSIEU
RAFAEL CANOGAR
JOSE DE CASTRO ARINES
ERNEST CONTRERAS
JOSE CORREDOR MATHEOS
SALVADOR ESPRIU
JOAN FUSTER
CONROY MADDOX
MARIO DE MICHELI
OVIDI MONTLLOR
CEFERRI MORENO
JOSE M. MORENO GALVAN
VICENTE ROMERO
FLORIANO DE SANTI
EBERHARD SCHLOTTER
EUSEBI SEMPERE
PABLO SERRANO
JOAN VALLS
VICENT VIDAL

ESCRUEN D'

ANTONI MIRÒ

I PART.— PINTURA. 1973 L'HOME AVUI
 1972 AMERICA NEGRA
 I ALTRES COSES

INDEX REPRODUCCIONS

La Gioconda	(Metalgràfica-73, 48x66)	Pag. 8
Ull per a mirar-se	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 9
Herculusa i Daviet	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 11
Dona creuada	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 13
La noia de Benidorm	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 15
Els acusats	(Pintura-73, 300x150)	Pag. 17
L'home morint	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 19
Dues dones i espai blau	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 21
Dos homes	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 23
Mans a l'horitzó	(Pintura-73, 150x150)	Pag. 25
Dues noies	(Pintura-73, 70x70)	Pag. 27
Fam	(Litografia-73, 48x66)	Pag. 27
America negra	(Pintura-72, 75x105)	Pag. 29
Lluita d'infants	(Metalgràfica-72, 80x80)	Pag. 30-31
Tristes	(Pintura-72, 60x60)	Pag. 33
Futur negre	(Metalgràfica-72, 80x80)	Pag. 34-35
Miss Vietnam	(Pintura-72, 100x100)	Pag. 37
Vencerem	(Metalgràfica-72, 80x80)	Pag. 38-39
Humanitat	(Pintura-72, 60x60)	Pag. 41
L'espera	(Metalgràfica-72, 80x80)	Pag. 42-43
Vietnam	(Pintura-72, 100x100) (Triptic)	Pag. 45-47
Les mans	(Pintura-72, 125x125)	Pag. 49
Gest de fam	(Pintura-72, 100x100)	Pag. 51
Violència	(Pintura-72, 80x80)	Pag. 53
Blanc i negre	(Pintura-72, 100x100)	Pag. 55
Jo també soc America	(Pintura-72, 70x70)	Pag. 57
Adeu Martin Luther King	(Pintura-72, 100x100)	Pag. 59
Racisme contra Martin	(Pintura-72, 60x60)	Pag. 61
Misèria i xiquets	(Pintura-72, 50x65)	Pag. 63
Llibertat	(Pintura-72, 60x60)	Pag. 65
L'últim crit	(Pintura-72, 50x100)	Pag. 67
America lliure?	(Pintura-72, 105x75)	Pag. 69
L'ahir blanc, l'avui negre	(Pintura-72, 105x75)	Pag. 69
El mur dels negres	(Pintura-72, 60x60)	Pag. 71
Panteres negres	(Pintura-72, 80x80)	Pag. 71
Musica fins la mort	(Pintura-72, 75x105)	Pag. 71
Policia i xiquet	(Pintura-72, 50x65)	Pag. 71
Xiquet i ou	(Pintura-72, 50x65)	Pag. 73
Igualtat	(Pintura-72, 60x60)	Pag. 73
La noia	(Pintura-72, 60x60)	Pag. 73
Home pres	(Pintura-73, 65x81)	Pag. 73
La por i els llavis	(Pintura-72, 100x100)	Pag. 74
Veu de pau	(Pintura-72, 50x65)	Pag. 74
Llibertat ara	(Pintura-72, 100x100)	Pag. 75
A cops	(Pintura-72, 80x80)	Pag. 76
Igualtat per a tothom	(Pintura-72, 200x100) (Triptic)	Pag. 77

II PART.— PINTURA-ESCALTURA-DIBUIX-GRAFICA-CERAMICA-
 ESCULTURA MURAL-MONTATGES-MOBILS

1957-1973 REPAS CRONOLOGIC D'OBRES

INDEX PER ANYS

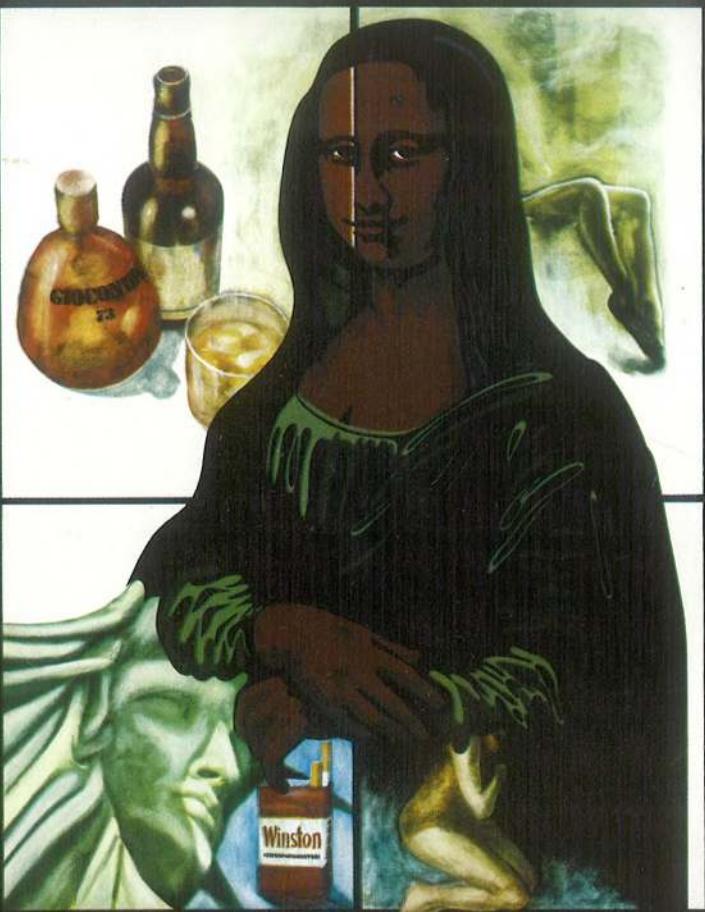
Introducció a la II Part (Ernest Contreras)	...	Pag. 78
1957-63. Primeres pintures	...	Pag. 80
1964-67. "Les nues" "La fam"	...	Pag. 81
1967. "Els bojos"	...	Pag. 86
1968. "Experimentacions-releus visuals"	...	Pag. 88
"Exp. Pintures rupestres de La Sarga-Alcoi"	...	Pag. 91
"Vietnam-68" "L'home"	...	Pag. 94
"Estructures" "Escultura Mural"	...	Pag. 96
1969. "Escultura-Mural" (Montatges-Mobils) "Vietnam"	...	Pag. 99
"Mort-69" "Realitats"	...	Pag. 102
1970. "Home-70" "Biafra"	...	Pag. 105
Escultura-Mural. Terracota, Ceràmica, Metalls i Políster	...	Pag. 106
1971. "La guerra" "L'home". Escultura-Mural	...	Pag. 109
1972. Escultures, Escultura-Mural	...	Pag. 114
"America negra" (Escultures)	...	Pag. 118
1973. "L'home" Escultures-Murals	...	Pag. 122
Biografia	...	Pag. 129
Bibliografia	...	Pag. 133
Critica	...	Pag. 139
Institut i Acadèmia Internacional d'Autors (Paul M. Born Kamp)	...	Pag. 153

INDEX D'AUTORS

VICENT AGUILERA CERNI	(Critic d'Art)	Pàg. — 10 - 12
VICENT ANDRES ESTELLIES	(Poeta)	Pàg. — 14
ARCADI BLASCO	(Artista)	Pàg. — 16
JEAN BOISSEAU	(Critic d'Art)	Pàg. — 18 - 20
RAFAEL CANOGAR	(Pintor)	Pàg. — 22
JOSE DE CASTRO ARINES	(Critic d'Art)	Pàg. — 24 - 26
ERNEST CONTRERAS	(Critic d'Art)	Pàg. — 28 - 32
JOSE CORREDOR MATHEOS	(Critic d'Art)	Pàg. — 36
SALVADOR ESPRIU	(Poeta)	Pàg. — 40
JOAN FUSTÉ	(Escritor)	Pàg. — 44 - 46
CONROY MAJDOX	(Critic d'Art)	Pàg. — 48
MARIO DE MICHELI	(Critic d'Art)	Pàg. — 50
OVIDI MONTLLOR	(Cançoner)	Pàg. — 52
CERVERI MORENO	(Pintor)	Pàg. — 54
JOSE M. MORENO GALVAN	(Critic d'Art)	Pàg. — 56
VICENTE ROMERO	(Escritor)	Pàg. — 58
FLORIANO DE SANTI	(Critic d'Art)	Pàg. — 60 - 62
EBERHARD SCHLÖTTER	(Pintor)	Pàg. — 64
EUSEBI SEMPERE	(Pintor-Esc.)	Pàg. — 66
PABLO SERRANO	(Escultor)	Pàg. — 68
JOAN VALLS	(Poeta)	Pàg. — 70
VICENT VIDAL	(Arquitecte)	Pàg. — 72

I PART ·

73—L'HOME AVUI

VICENT AGUILERA CERNI

(Català)

Les obres recents d'Antoni Miró plantegen el conjunt problemàtic del realisme social. Això és a l'ensens, dir molt i dir poc. D'una altra banda, s'insereix la crònica d'uns fets immediats, de vegades tangible, sempre punyent; d'altra, la crítica que comporta un judici moral i una crida per el despertar de les conciències. Per consegüent, aquest tipus de realisme implica una postura compromesa i situada als antípodes de la neutralitat, ben entès que les actituds considerades "neutrals" en són la coartada amb la que els funcionaris del establert tracten d'amagar la llur adhesió.

Que el treball d'Antoni Miró pertany al camp de la cultura compromesa, és quelcom evident que no fa falta esmentar-ho. La veradera qüestió que suscita és de tipus lingüístic ja que el realisme social, en quant a crònica d'esdeveniments i crítica de successos, només serà vàlid si assoleix o supera un mínim nivell qualitatiu i s'atansa a la consecució d'una comunicació eficaç. En tal sentit, és notable l'esforç de Miró. La claredat de les images, l'actualitat del seu repertori iconogràfic, la relació entre el signe i el fet que reflecteix, la intencionalitat del procediment tècnic posat al seu servei per aconseguir que les obres sién accessibles, el sitúen en un lloc reeixit dintre els artistes espanyols que intenten connectar amb la realitat de mode actiu, beligerant i positiu.

Es a dir: per a Antoni Miró, l'art-producte-històric és un instrument per a transformar la història. Encara que no en tingues d'altres valors al seu favor, açò ja bastaria per justificar-lo.

Vicent Aguilera Cerni
València, abril 1977

(Castellano)

Las obras recientes de Antoni Miró plantean el conjunto problemático del realismo social. Esto es, a la vez, decir mucho y decir poco. De una parte, está la crónica de unos hechos inmediatos, a veces tangible, siempre hiriente; de otra, está la crítica que comporta un juicio moral y un llamamiento para el despertar de las conciencias. Por consiguiente, este tipo de realismo implica una postura comprometida y en los antípodas de la neutralidad, bien entendido que las actitudes llamadas "neutrales" son la coartada con la que los funcionarios de lo establecido tratan de encubrir su adhesión.

Que el trabajo de Antoni Miró pertenece al campo de la cultura comprometida, es algo tan evidente que no hace falta mencionarlo. La verdadera cuestión que suscita es de tipo lingüístico, ya que el realismo social en cuanto crónica de acontecimientos y crítica de sucesos solamente será válido si alcanza o supera un mínimo nivel cualitativo y se acerca al logro de una comunicación eficaz. En tal sentido, es notable el esfuerzo de Miró. La claridad de las imágenes, la actualidad de su repertorio iconográfico, la relación entre el signo y el hecho que refleja, la intencionalidad y el procedimiento técnico puesto a su servicio para lograr que las obras sean accesibles, le sitúan en lugar destacado dentro de los artistas españoles que intentan conectar con la realidad de modo activo, beligerante y positivo.

Es decir: para Antoni Miró, el arte-producto histórico es un instrumento para transformar la historia. Aunque no tuviera otros valores a su favor, ello bastaría para justificarle.

Vicente Aguilera Cerni

VICENT AGUILERA CERNI

(Euzkadi)

Antoni Miró-ren oraintsuko lanak giza errealsismuaren problematika osoa agertzen dute. Hau da, erea berean, asko esatea eta guti esatea. Alde batetik, gertakizun hurbil batzuen kronika dago, batzuetan ikugarriak batzuetan, baina beti mingarriak, bestaldetik, iritzi moral batek dakaren kritika eta kontzientziak iratzartzeko deia. Beraz, era honetako errealsismuak betebehar jarrera bat eskatzen du, neutraltasunetik zeharo bestaldean, eta ongi oharturik “neutral” deitu jarrerak, ez direla besterik ezarritakoaren funtzionariak bere atxikimendua eztaltzeko baino.

Antoni Miró-realana konprometitutako kultur alorrekoa dela, hain da argia ze aipa beharrik ere ez dago. Benetako arazoa hizkuntzalaritzakoa da, zeren giza errealsismua gertakizunen kronika bezala eta jazoeren kritika-bakarrik baliozkoa izango da nolazko neurririk gutiena lortzen eta gaindutzen baldin badu eta mezu eragile batera hurreratzen bada. Era horretan, Miró-ren ahalegina kontuan hartzekoa da. Irudien argitasuna, bere ikonografri sailaren gaurkotasuna, gertakizunaren eta ikurarren arteko zerikusia nola azaltzen duen, eta ze teknika era jartzen duen bere lanak atzemengarriak izan ditezen, guztiak era eraginkor, burrukalari eta baizkorren egoeraz bat egiten ahalegintzen diren españiar artisten artean leku aurrerengoenean jartzen dabe.

Hitz batean, Antoni Miró-rentzart, arterioa-histori emaitza-historia bera eraberritzeko tresna bat da. Beste gauza on batzuk ez balitu ere bere alde, horrexek bakarrik legeztuko luke.

Vicent Aguilera Cerni

VICENT ANDRES ESTELLES

(Català)

Vaig anar amb Toni Miró a Altea, on té la seu casa. Primerament varem recórrer la matinada de Benidorm. Vaig intentar, inútilment, el reconeixement d'alguns llocs que em foren molt familiars. En arribar a Altea, amaneixia un diumenge, clar, tranquil, amablement iluminós. Ens varem gitar, com era ben comprensible. L'endemà vaig veurer l'obra de Toni Miró, un obra admirable, combativa i feraç, rica de càlera i tendresa, crònica penosíssima i esquema d'acció, de poblacions murals. L'obra, en cicles d'una claredat argumental i d'una cohesió mental extraordinàries, se m'oferia, així, compacta, seguint les breus notes acompañadores del seu creador. Vaig quedar literalment fascinat. Sobre les teulades d'Altea, unes teulades velles, gracioses, sedants, triomfava un sol tumultuós.

No ho he dit tot. L'obra de Toni Miró arriba a uns extrems deliciosos. Em referesc, ara, a l'altra "obra" seu: la seu casa. Observeix, en tot, les línies, senzilles i pures, tradicionals, d'Altea, i trau un partit insolít de l'espai, en un joc feliç de plans, de teulades, d'escaletes. Es una delicia.

Vicent Andrés Estellés
València - Juliol 1973

ARCADI BLASCO

(Català)

Antoni Miró

Benvolgut Antoni:

Quan se demanen a qualsevol unes ratlles per a incloure-les a un calàleg (com tu has fet amb mi), soLEN haver tres raons per a fer-ho: amistat, prestigi o maduritat professional (atributs del demandat segons el judici del demandant). En el cas present, és clar, és la primera raó la que val: l'amistat. Em defraudaries, Antoni, si me n'atribueixis cap de les altres. Aclarit açò i en nom de l'amistat, reste autoritzat per exposar el meu criteri.

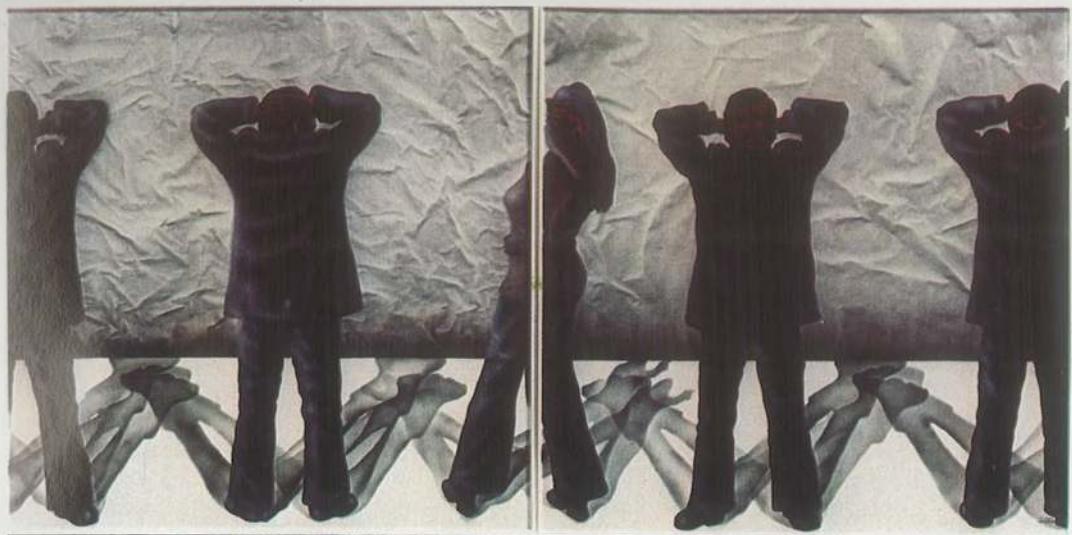
A mi em sembla que tu, català d'Alcoi, conscient de la teva inconsciència, romàntic, surrealista, pintor, escultor, dibuixant, gravador, fuster, autista, catalanitzes tot el que fas, penses expresses, i sents; catalanitzes en, per, sobre, rera el món. De vegades, en canvi, em parles en anglès. Això és quelcom que mai no he comprès. Ni engegant m'a al teu surrealisme. Portes Catalunya en la sang, en la veu, en els collons, i els problemes que té plantejat el món, en són els teus, perquè els teus problemes particulars, propis, en són universals, i d'aquests estàs amerat, sofrint-los, sentint-los sufocants, propers. Quan em parles en anglès no t'entenc; és, per a mi, una llengua bárbara, llunyana, i la seva cultura no l'admeteixo més que com a notícia. Parla'm en català, castellà, francès, àrab, italià i t'entendré.

Coneixedor de totes les tècniques d'expressió plàstica, ferm, lúcid i treballador infatigable, bé que Noctambul, molts sabem, i jo sé, del que ets capaç de donar. Ja pots imaginar-te quant se t'exigirà.

Una abraçada.

Arcadi Blasco

Madrid, 2 d'agost del 1973

JEAN BOISSIEU

(1) (Français)

"LE TEMOIN ANTONI MIRO"

Lorsque Bertolt Brecht veut nous faire connaître la résistible ascension du plus dangereux de ses compatriotes, il fait d'Arturo Ui un gangster de Chicago. Quand Molière veut se faire le porte-parole des Libertins de son temps, il va chercher Don Juan à Séville, comme Racine empruntera Bérénice à l'histoire antique et Bajazet aux chroniques du Sérail afin de parler plus librement des intrigues de son temps.

L'Amérique noire d'Antoni Miro procède, à mon gré, d'une démarche identique. A ceux qui se demanderont pourquoi les enfants aux yeux agrandis de faim, pourquoi les flics gras bardés de baudriers, pourquoi les mains angoissantes et tendues, à travers les barreaux des prisons, qu'il nous montrex, ont la peau sombre ou basanée, pourquoi il paraît plus s'intéresser à la mythologie des Panthères noires qu'aux bidonvilles d'Aubervilliers ou de Nice qu'aux affrontements du Proche-Orient ou de l'Angola; pourquoi ses bombes ne sont timbrées que de la bannière étoilée et ne tombent que sur des Cambodge; pourquoi il n'y a, dans cette oeuvre, ni horlogers de Besançon, ni mineurs asturiens, ni C.R.S., ni gardes civils, ni prisons de Rome; à ceux-là, je crois pouvoir répondre que nous sommes tous des noirs américains. La caution de Brecht, de Molière, de Racine, et sans doute aussi de Pedro Calderon lorsqu'il écrivit "L'alcalde de Zalamea" me semble suffisante: outre que les censures, même lorsqu'elles affirment avoir arrondi le bout de leurs ciseaux, existent partout, et pas seulement dans tel ou tel pays, et que, dans le jeu qui les oppose à l'écrivain ou à l'artiste épris de liberté, ce dernier est bien en droit d'infléchir son langage ou ses couleurs; la transposition, la métaphore, la distanciation, pour emprunter une fois encore aux images du théâtre, sont bien souvent plus efficaces qu'un récit sans détours.

JEAN BOISSIEU

(i - 2) (Français)

Lorsque j'ai vu, pour la première fois, à Marseille, des œuvres d'Antoni Miro, j'ai certes été frappé par son métier, par la sensibilité qui lui a permis de donner une résonnance proprement catalane à un style qui pourtant se rattache aux nouveaux courants réalistes de la peinture internationale, qu'il s'agisse de la perfection quasi mécanique de ses peintures et de ses sérigraphies sur métal, ou tout à l'opposé, de la violence barbelée de ses dessins et de ses gravures. J'ai eu joie, à retrouver dans les accents de sa peinture, cette même fraternité d'Occitanie, qui, nonobstant la barrière des montagnes nous lie à tels de ses compatriotes: son homonyme Juan Miro et aussi Antoni Clavé...

Mais beaucoup plus que la forme, c'est le contenu qui m'a touché, marqué. Je suis persuadé qu'un abord plus direct des problèmes et des choix qui le préoccupent comme ils nous préoccupent tous, n'eut pas été aussi efficace.

S'il est admis, et je n'en suis hélas plus très sûr, que la volonté de liberté et de justice peut encore s'exprimer efficacement dans la non-violence. S'il est accepté que c'est déjà descendre dans la rue que de porter témoignage sur les murs. Alors, le miroir que nous tend Miro, où nos visages, en se reflétant, prennent les couleurs de la négritude, est un témoignage qui, en tant qu'acte, a son prix et son poids.

Jean Boissieu
Marseille, août 1973

RAFAEL CANOGAR

(Castellano)

El verano de 1973 ha sido para mí el encuentro con Antoni Miró. Ciento que lo conocía desde antes como artista, también como difusor de auténtico arte desde esa bonita ciudad de Altea, donde Toni Miró ha sabido modelar el marco de su vida y obra.

Mi exposición en su Galería me dió el motivo para hacerle diversas visitas y dialogar de la forma fácil y cómoda de dos personas que se entienden, que piensan igual.

Miró pertenece a esa raza de hombres atentos a su entorno, a la contaminación y banalidad de la vida, a la manipulación y abuso de los predadores, vigilante en suma de los pujantes signos del caos y deterioro de las relaciones humanas.

Sus imágenes son de violencia y protesta, pero no se trata sólo de una "poética plástica del rechazo", está presente el juicio moral, que con su acción y la de otros tantos como él, hará posible el despertar de una conciencia del mal, que pueda traer el análisis y búsqueda de una nueva filosofía. Sus "bandas perforadas" y tramos confundido con las desoladoras imágenes de sus cuadros, no hace sino poner en entredicho, lucidamente, las teorías imperantes de la superioridad tecnológica y racionalista.

Toni sabe que puede haber otros medios, quizás más eficaces de reformar los hechos que denuncia, lo sabe y los pinta, "pero no basta el gesto, es necesario constituirse en hecho artístico, en lenguaje" —como ha dicho Ernesto Contreras en un juicio artístico sobre el pintor—. Miró ha eliminado toda rémora estética, sin renunciar a ningún valor plástico expresivo, para una inmediata comunicación del tema y creación.

Rafael Canogar

Agosto, 1973

JOSE DE CASTRO ARINES

(Català)

El nom d'Antoni Miró em ve sonant, més que actiu, gairebé frenètic, en la crònica diària del nostre art per fora i dintre del país. La seva activitat es multiplica en els més diversos quefers, i axí són les seves volences d'art figures de les meves pròpies atencions artístiques, posades a diari devant meu, notícia sempre de les meves pròpies notícies. I quan s'exposen a la meva atenció crítica, dic —o he dit d'elles— que tota aquesta inventiva de Miró —pintura, escultura, ceràmica— està carregada de vida, encara que de vegades sia, en el seu discurs, excessivament canviant, i que el que més em plau sia també la que anem a nomenar pintura de l' "humanisme" i la seva escultura, el camí i pretensió de les quals, per la seva civilitació moral, aprove. Però en la meva opinió, el més important d'aquest home és la seva curiositat insadollable, la seva vigilància sobre les exigències testimonials de l'art com a figura de significació de la nostra vida, que ell trasmuda molt saviament en figuracions del seu inquiet univers, pesquissitiu, denunciatiu, premonitor, les aspiracions del qual celebro molt gustosament.

Josep de Castro Arines
Setembre, 1973

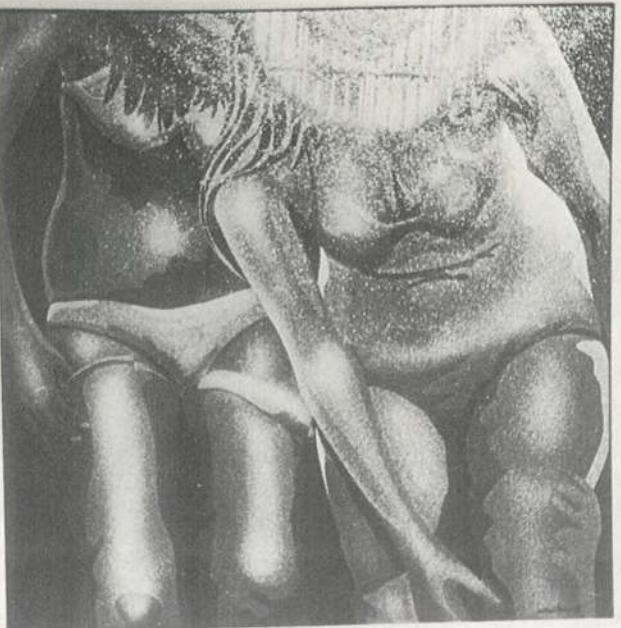

JOSE DE CASTRO ARINES

(Castellano)

El nombre de Antoni Miró me viene sonando, más que activo, casi frenético, en la crónica diaria de nuestro arte por fuera y dentro del país. Su actividad se multiplica en los más diversos quehaceres y así son sus querencias de arte figuras de mis propias atenciones artísticas, puestas a diario ante mí, noticia siempre de mis propias noticias. Y cuando se exponen a mi atención crítica, digo —o he dicho de ellas— que toda esta inventiva de Miró —pintura, escultura, cerámica— está cargada de vida, aunque por veces sea ella en su discurso excesivamente cambiante, y que lo que más me place sea también la que vamos a llamar pintura del “humanismo” y su escultura, cuyo camino y pretensión, por su cavilación moral, apruebo. Pero es en mi opinión, lo más importante de este hombre su curiosidad insaciable, su vigilancia a las exigencias testimoniales del arte como figura de significación de nuestra vida, que él muda muy sabiamente en las figuraciones de su inquieto universo, pesquisitivo, denunciativo, premonitor, cuyas aspiraciones celebra muy gustosamente.

José de Castro Arines

ERNEST CONTRERAS

(1) (Castellano)

ANTONI MIRO Y NUESTRA AMERICA NEGRA

Los lenguajes —cualesquiera sean los materiales de que están hechos— son instrumentos de construcción trabajosa, penosamente rebeldes cuando, en los límites de sus fronteras, se intenta extender e intensificar su eficacia y al mismo tiempo, resultan ser instrumentos de muy fácil manipulación, dóciles hasta el escándalo, cuando se usan para ocultar, para disimular, para falsear ante el hombre mismo su realidad. No por otra razón me parece, vienen a proliferar más, entre nosotros, los charlatanes que los poetas, los agentes de venta que los proyectistas industriales, los pintores que los artistas, los gobernantes que los revolucionarios. La paradoja está en que la manipulación interesada de los lenguajes, que en modo alguno se ejerce con voluntad de transformación semántica, conduce con frecuencia a una metamorfosis práctica de los significados. No es un misterio que los instrumentos adquieran su propia naturaleza a través de su función y que ésta se define por el uso. Y tampoco es un misterio que la charlatanería, en sus diversas formas, hace uso de cada uno de los lenguajes con una abrumadora superioridad estadística sobre quienes los instrumentalizan creadoramente.

Tal ha ocurrido, en arte, con el realismo. Tal ha ocurrido, en la sociedad humana, con la dimensión internacional de las clases. Cuando, en el pasado siglo, un minero de Gales o un tejedor de Alcoi, un comunero de París o un matarife de Chicago, proclamaban la liberación de los oprimidos, sabían que hablaban a todos los hombres de la Tierra: lo nacional era sólo un aspecto de lo internacional. Pero tales palabras han sido manipuladas, como se manipularon el claroscuro y la perspectiva, la metáfora o el soneto, hasta enfrentar sus significados.

AMERICA NEGRA LA VIDA COSSES

ERNEST CONTRERAS

(i-2) (Castellano)

Es el trabajo —eficaz, quién lo duda— de los charlatanes, el resultado de la insistente acentuación de los rasgos diferenciadores nacionales, de la división del mundo en compartimentos estancos. En este punto, como en otros, el uso reiterado y parcial ha impuesto en gran medida una diferente conformación del lenguaje. El corazón del hombre, solidario y mundial, tiende a encerrarse, arropado por el hábito verbal de las solemnes declaraciones gubernamentales, en su soledad, aunque sea la ancha soledad geográfica que los mapas escolares diferencian por el color.

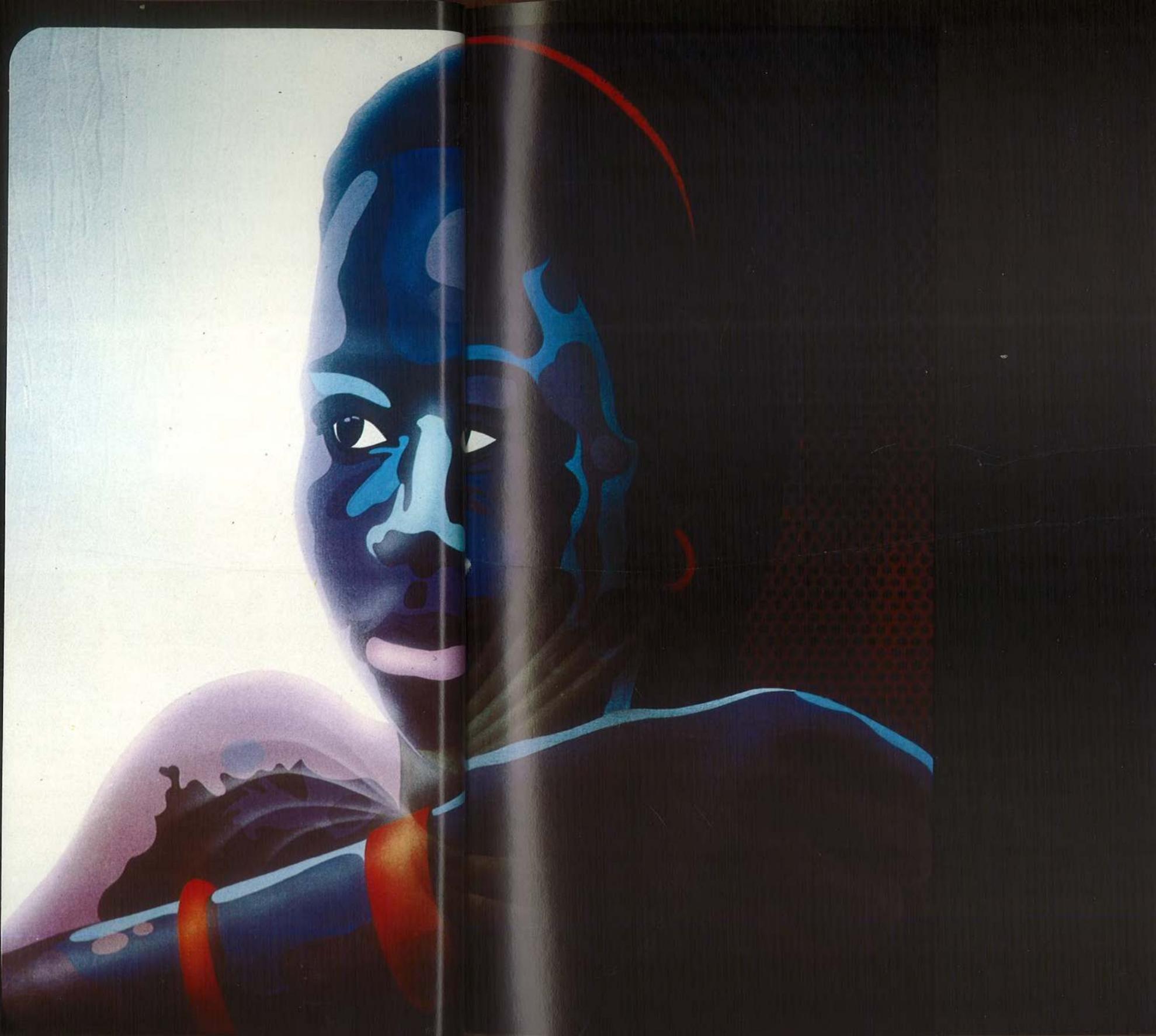
Ocurre, sin embargo, que los lenguajes siguen construyéndose, que sus artífices prosiguen la penosa tarea de construir instrumentos capaces de conjugar el pensamiento y la acción. No importa las materias que usen, ya sea la palabra poética o la imagen pictórica o el grito revolucionario. Lo cierto es que, frente al incesante y envilecedor parloteo de los charlatanes, los poetas, los artistas, los revolucionarios están edificando los puentes de la solidaridad internacional, puentes que a veces empiezan a alzarse en Alcoi, sobre la necesidad de sus tejedores y sus metalúrgicos, y concluyen sobre la orilla negra de América. Las pinturas de Antoni Miró tienen, no hay que dudarlo y ante todo, el carácter primario de instrumentos de la solidaridad entre los pueblos. Son una afirmación de principio: NADA HUMANO ES AJENO AL HOMBRE.

Pero habrá que puntualizar, aunque sea sumariamente. La solidaridad no puede limitarse, para un artista y en función de tal a una declaración de principios. Estos hay que objetivarlos, que es una de las tareas del Arte. Antoni Miró lo sabe, y sabe que su declaración sólo es válida si, al tiempo de efectuarse, es capaz de estructurarse en lenguaje. Una pintura no es una metralleta, salvando la metáfora. Y si incluimos la metáfora, habrá que reconocer que el arma funcionará sólo en la medida en que se constituya en hecho artístico, en lenguaje. No basta el gesto, por muy enterñecedor que resulte. De ahí que la AMERICA NEGRA que recoge Antoni Miró, la imagen que nos comunica, participe a un tiempo de un manifiesto impulso ético, en el que la solidaridad adquiere naturaleza por su apoyo en situaciones paralelas —aquí y allá, la violencia solapada, la opresión, el miedo y el odio—, y de una formulación estética que se nos muestra como específica de la concreta sociedad a la que alude, condicionada por una formación visual eminentemente dinámica, y al mismo tiempo, explícita hasta la simplicidad, más allá de las connotaciones —que ya constituyen un más elaborado nivel del significado— referidas a aspectos parciales de esa misma sociedad: la técnica, los estímulos al consumo, la masificación etc.. Y lo curioso, lo esperanzador del caso, es que toda la trayectoria artística de Antoni Miró conducía a éste resultado, a ésta comunión de significante y significado realizada con expresión urgente y explícita, mayoritaria. Lo que va a imposibilitar, a dificultar por lo menos, la equívoca tarea de los charlatanes.

Ernest Contreras

Alacant, abril de 1972

JOSE CORREDOR MATHEOS

(Castellano)

Sobre mi mesa, catálogos y fotografías de las obras de Antoni Miró. De toda esta documentación sale un solo grito, claro, inequívoco. Sobre mi mesa también, periódicos de ésta mañana: en los titulares, el mismogrito, violentamente sofocado: Salvador Allende ha sido asesinado; su proyecto de democracia verdadera, de nueva vía, constitucional, para el socialismo, truncada, con una flagante violación de esa legalidad que él mantuvo en todo momento.

Me siento más identificado que nunca con ese vietnamita mil veces asesinado, con ese negro escarnecido en todo el planeta, con el hombre explotado. Y, con emoción e ira, veo el rostro de Salvador Allende en todos esos rostros crispados, doloridos, de Antoni Miró.

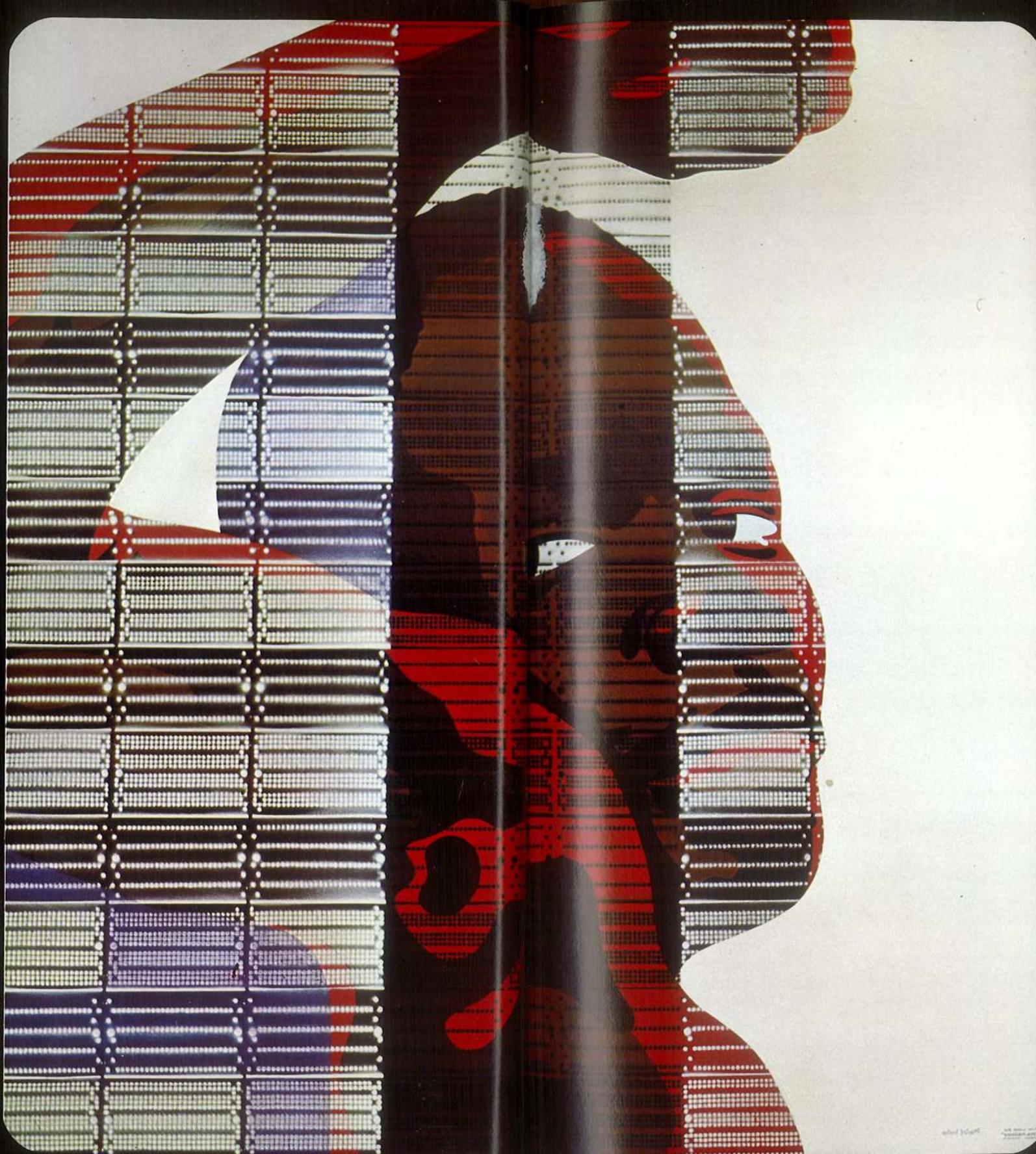
En este momento no quiero saber que existe un arte puro —ese en el cual creo los días que tan inconscientemente me atrevo a llamar normales—, un arte despreocupado de ese asesinato cotidiano, y me digo, muy sinceramente, que este otro arte es a veces más necesario que la aventura no puede ser siempre tan alegre: hay que saber leer el periódico cada día y no olvidar lo que tenemos delante.

Entonces gritaremos con Antoni Miró estas mismas palabras entrecortadas, rotas. No sé si es posible arreglar algo así. No sé, hoy, el día en que los periódicos dan la noticia de que han asesinado a Salvador Allende —su muerte, ¿cuántos meses hace que estaba decretada?— si se puede arreglar algo de alguna manera. Pero, de todos modos, hagamos, como Antoni Miró, como si todo eso fuese posible, porque tiene que ser posible.

José Corredor Matheos

Barcelona, 12 de septiembre de 1973

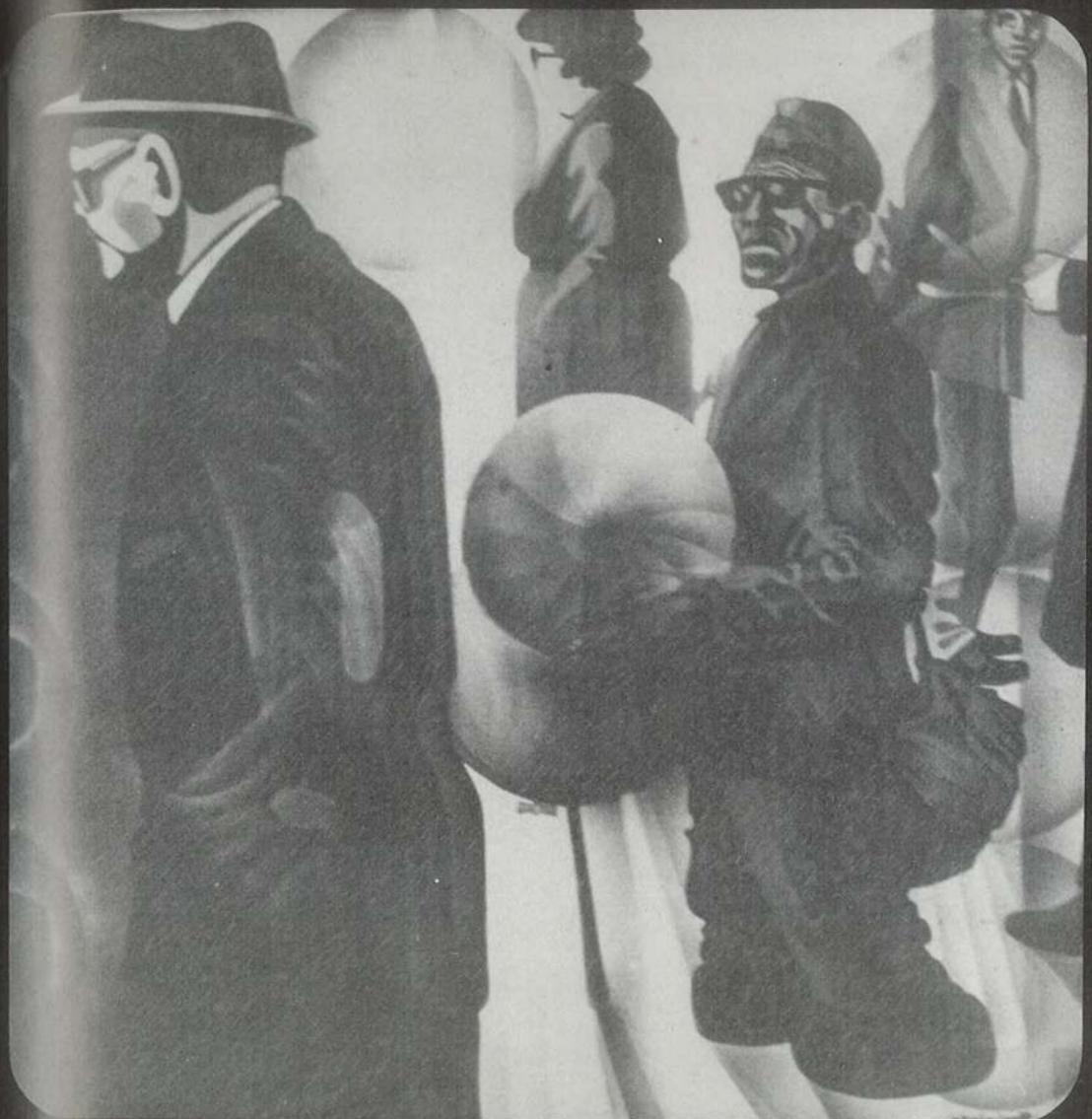
SALVADOR ESPRIU

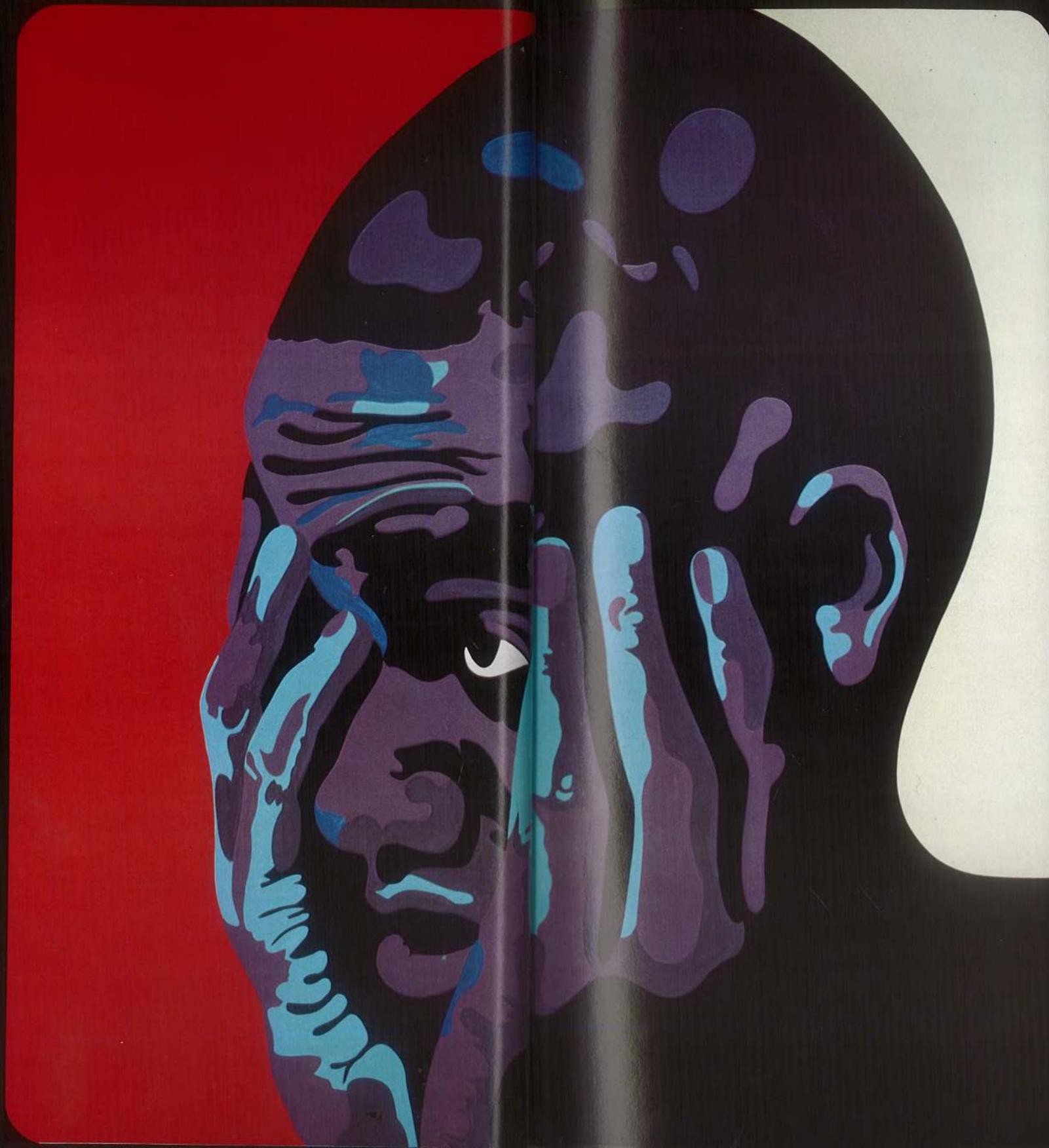
(Català)

Són cinc magnífiques obres d'art, cadascuna, pel seu estil, perquè són molt diverses de realització, encara que no pas d'intenció. "Capitalistes", "L'home de la mort" i "La pau la mort" són senzillament impressionants. Els altres dos dibuixos són boníssims. Tots ells estan lligats pel comú denominador de la seva molt poderosa, forta i personalíssima "urpa", per la seva originalitat.

Salvador Espriu

Barcelona, 15 d'octubre de 1969

JOAN FUSTER

(1) (Català)

Hi ha moltes maneres de "valorar" un treball. I més encara si el treball en qüestió pot ser qualificat d' "art", de "literatura", de "ciència"... Hi ha el punt de vista-bàsic-dels cèntrics del journal, dels honoraris, o de com se'n vulgui dir, que consisteix en el fet de cobrar. Hi ha també, i potser pel cantó oposat, el càlcul dels resultats tendencialment abstractes, que situen l' "obra" en un escalafó de victòries formals o teòriques: traduïble en elogis més o menys circumspectes. Una altra possibilitat de criteri i d'examen seria la de la "història". L'artista, l'escriptor, el científic, en el seu treball —i precisament perquè el que fan és treballar—, juguen un paper concret i determinant en la vida d'una societat, o bé n'acusen les deficiències o els remordiments. Davant la pintura d'Antoni Miró, jo, ara, descarto les eventualitats inicials: la de l'èxit material i la de l'eficàcia estètica. No sóc un "crític d'art" capaç d'interessar-se per les cotitzacions de les galeries ni pel debat acadèmic dels mèrits. Penso, més que res, en l'exemplaritat d'unes proposicions de principi i en l'abnegació personal que implicava realitzar-les. Això, en el cas d'Antoni Miró, no es produïa en el buit cosmopolita, ni en l'aventura transhumant: sorgia d'una circumstància social irreductible i en ella juga l'aposta decisiva... Jo no sé si avui hi ha una "pintura valenciana": no sé si la pintura, en tant que pintura, admet uns adjectius "nacionals". Quan pensem en els pintors

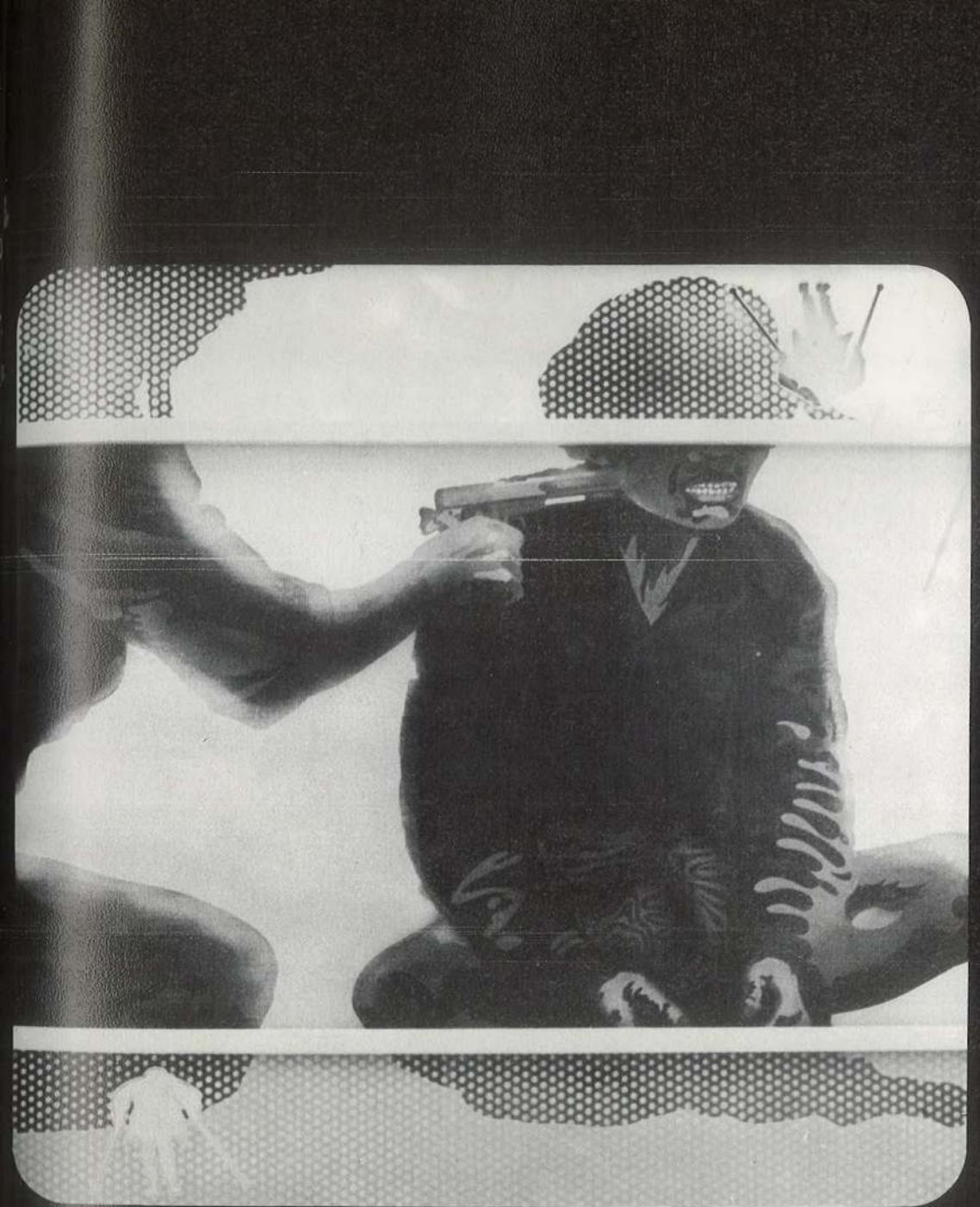
JOAN FUSTER

(i-2) (Català)

europeus del Renaixement, tendim a puntualitzacions geogràfiques il·lustratives: "venecià", "florentí", "sienès". L' "escola"—tècnica i rutina—era, aleshores, important. ¿Què és una "escola" avui? L' "escola de París" ? no passa de ser una "il·lusió de l'esperit" del senyor Malraux i "compañeros mártires"? ... L'art, ara com ara, no té "pàtria", en les seves inflexions de mètode o d'estil. Sí que en té, però, en la mesura que el propòsit de l'artista s'involucra en un combat, en un impuls de sarcasme, en una voluntat d'acció. I això sempre es planteja—quan es planteja—des d'una "societat" determinada, i en mig dels condicionaments que aquesta societat provoca. La pintura d'Antoni Miró naix del fons de les més confuses contradiccions de la "societat valenciana": d'un fantasma que anomenem "sociedad valenciana". Té una virulència entre irònica i èpica. ¿Podia ser d'una altra manera? Hi ha molts pintors valencians que pinten el no-res pròxim: un paisatge, una cara, uns objectes. Antoni Miró s'arrisca a una temàtica que ingènuament —i per mamar-nos el dit—, de vegades, solem anomenar "universal". No és "universal" perquè hi figurin els negres, l'espectre de la CIA o una escena del Vietnam. Si només fos això, seria "regionalisme ianqui": un regionalisme com qualsevol altre, i a expenses dels altres, més immediats i, per tant, més dolorosos. Miró va més enllà: més al fons. La seva decisió plàstica respon a secretes expectatives de la seva gent. El "negre" del llenç o del gravat "representa", emblemàticament, un dolor autòcton. Antoni Miró intenta explicar-lo. La gran passió que emana de la seva obra és aquesta: la d'una temptativa de ser ell entre els seus, i ell i els seus projectats en una afirmació absoluta. Que santa Llúcia li conservi la vista...

Joan Fuster

Agost - 1973 - Sueca

CONROY MADDOX

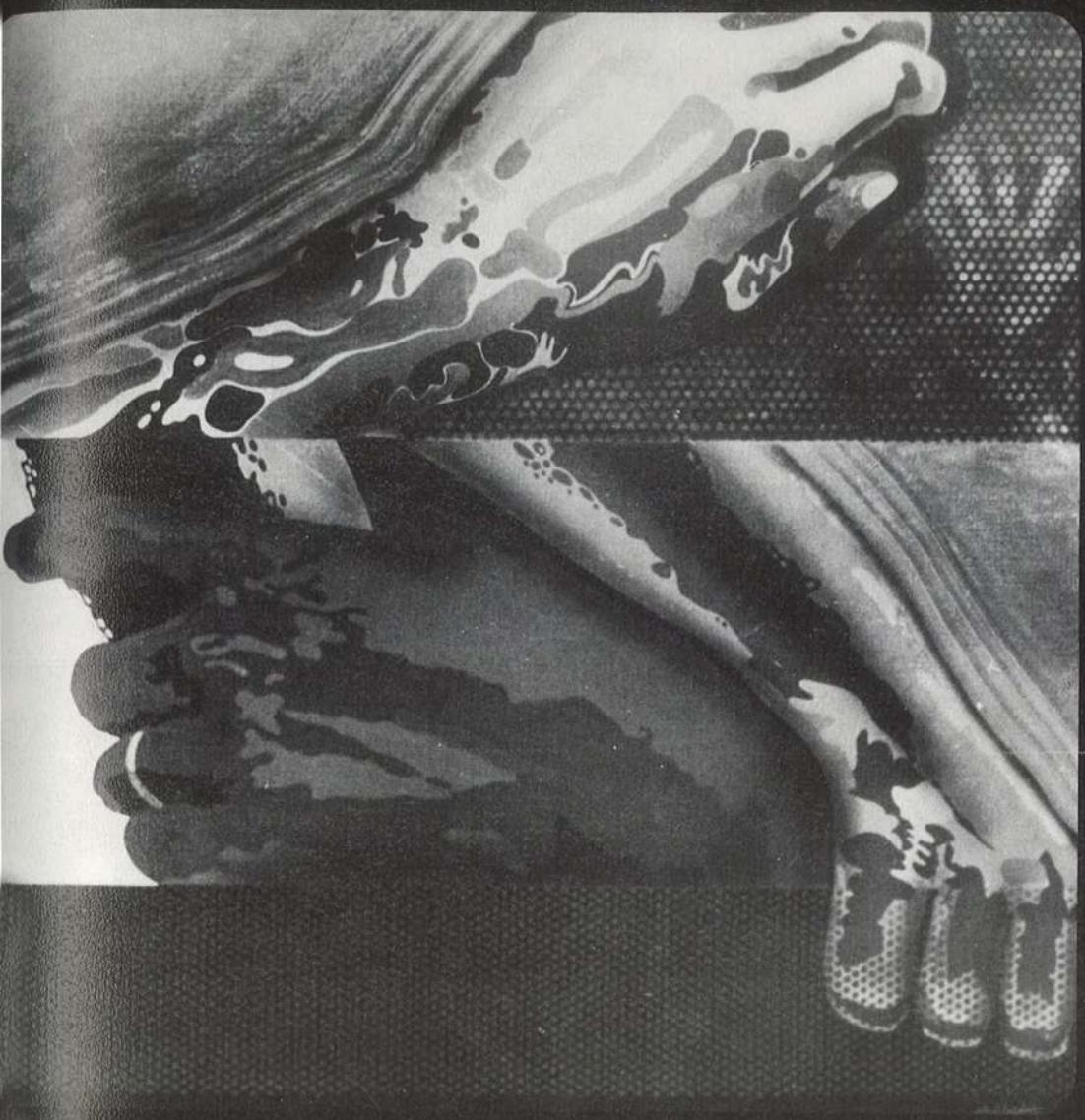
(English)

Antoni Miró founder, member of Alcoiart, the Spanish movement, shows paintings and sculptures in which he expresses through various media his thoughts on Vietnam, and in more abstract vein formal concepts. Paintings which have no time and in which the rhythm is spatial. They are specific yet are open to multiple allusions and tensions-human psychological.

Conroy Maddox

Extract from "ARTS REVIEW"

London, Dec. 1968

MARIO DE MICHELI

UN GRUPPO DI TENDENZA

"GRUPPO DENUNZIA"

(Italian)

Quattro artisti e un critico si mettono insieme: per affinità, per convinzioni comuni, per una azione culturale e civile da rendere più forte ed efficiente. I pittori si chiamano Anton Miró, Pacheco, Comencini e Rinaldi: i primi due sono spagnoli, Comencini è di Savona, Rinaldi di Brescia. Il critico, che è Floriano De Santi, viene invece da Urbino. Così è nata questa mostra ed è andato in macchina questo catalogo.

Chi guarderà i quadri esposti e leggerà le pagine che seguono, esprimerà il suo giudizio: suo consenso o il suo dissenso. Questa nota non vuole in alcun modo essere, come si dice un avvallo estetico; vuole essere invece un invito a considerare la posizione di questo gruppo. I pittori, pur essendo di estrazione diversa e di ricerca autonoma, puntano tutti sull'immagine come termine medio della comunicazione con la pluralità degli altri: termine cioè dove la soggettività di chi guarda s'incontra con la soggettività di chi enuncia il messaggio plastico. E questo è il primo dato in comune.

Si tratta di un dato però che in qualche modo, prima ancora d'essere di natura estetica, sorge da una scelta di fondo nei confronti della realtà e della storia dentro cui ci troviamo ad agire. In altre parole ha radice in una scelta sociale, che è l'unica scelta su cui è possibile stabilire le ragioni di un linguaggio. Chi "nega" gli altri non avverte neppure l'esigenza di comunicare. Tale esigenza è invece il fondamento su cui si muovono Pacheco, Comencini, Miró e Rinaldi, di cui De Santi chiarisce criticamente i singoli discorsi figurativi. E questo è il secondo dato in comune.

Le immagini che appaiono nei quadri di questi artisti si presentano con caratteri stilistici ed espressivi differenti: sono immagini drastiche e drammatiche in Miró; narrative e quasi di cronaca in Rinaldi; ironicamente patetiche in Comencini; amare, grottesche, sarcastiche in Pacheco. Ma in ogni caso sono immagini contro e immagini per: contro l'offesa all'integrità dell'uomo e per l'affermazione della sua libertà. E questo è ancora un altro dei dati che i quattro artisti della mostra hanno in comune.

Mi pare dunque che si debba partire di qui per capire il senso di questa iniziativa e per intendere meglio il significato delle opere qui raccolte.

Ormai in Italia e in ogni parte d'Europa la nuova generazione artistica ha dimostrato di saper lavorare in una direzione che non sia solo quella divagante, ermetica ed elitaria, degli ultimi sperimentalismi. La riconversione verso l'immagine oggettiva è uno dei segni più esplicativi, pur tra i molti equivoci che vi s'accalcano intorno, di una tendenza generale che appena quattro o cinque anni fa sembrava assurdo ipotizzare. Miró, Rinaldi, Pacheco e Comencini, a loro modo, appartengono a questa tendenza.

Ma c'è ancora un altro aspetto che va sottolineato in questa occasione ed è il canale organizzativo che questi artisti hanno trovato per la loro impresa: un canale non "ufficiale" che passa attraverso un centro di potere democratico, il quale anche per questa strada rivela la sua sicurezza di visione e fa cultura in modo diretto e partecipe. Moltiplicare quindi questi punti di forza vorrebbe dire creare una rete alternativa a strutture invecchiate e compromesse nei peggiori e mortificanti giochi d'omertà pseudoestetiche. E in tale prospettiva che questa mostra, a mio avviso, deve essere inquadrata. E questo certamente non è il suo ultimo merito.

Mario De Micheli

Settembre, 1972

OVIDI MONTLLOR

(Català)

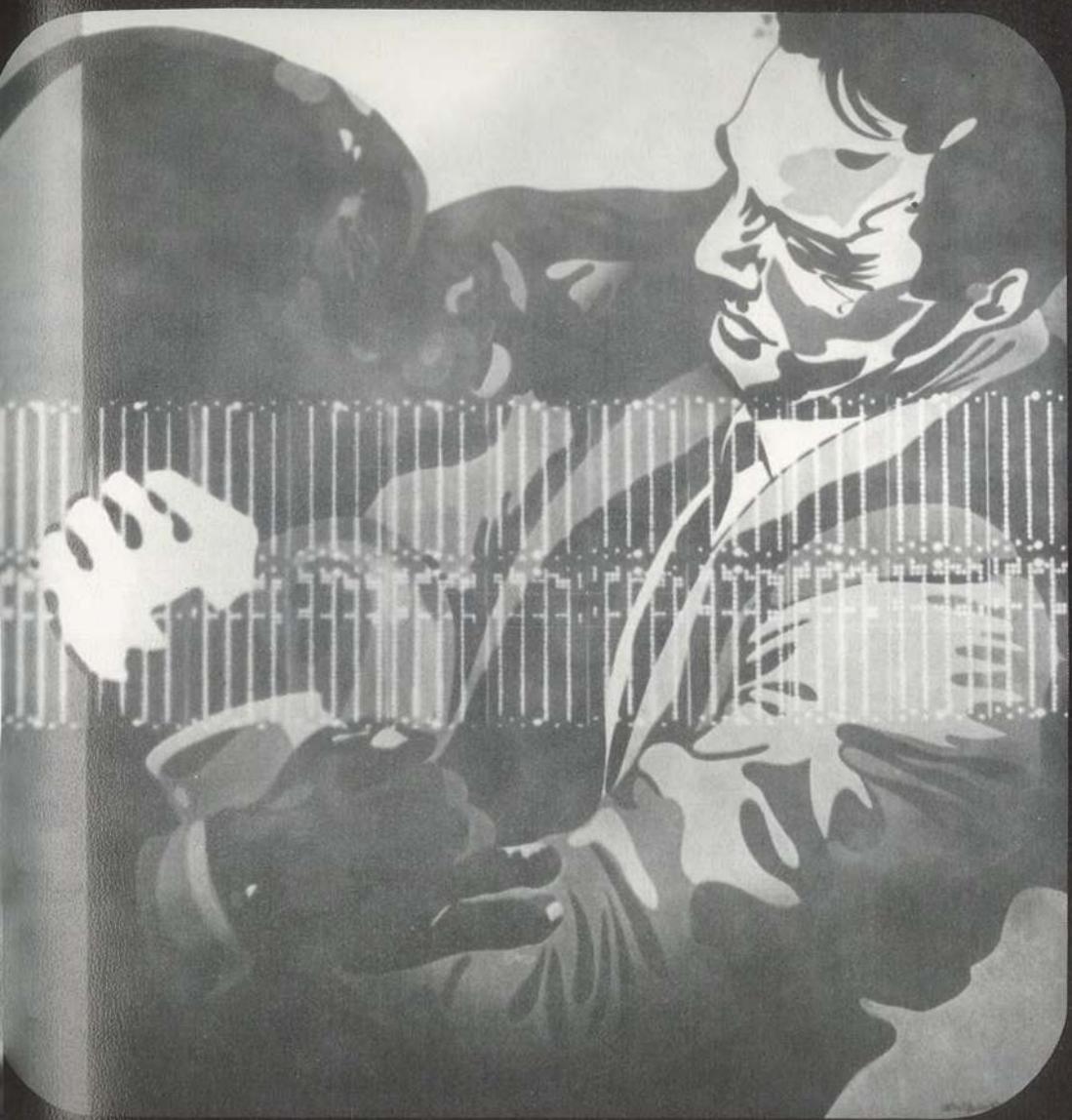
Parlar d'Antoni Miró per a mi es molta cosa junta. Antoni es d'Alcoi, com jo, i estimo Alcoi, com jo. Antoni es de la mateixa generació meva. Antoni es un home que pinta en funció de la societat que li ha tocat viure. I s'identifica en una postura cívica total cara a tots els problemes culturals-economics-socials-etc...

Antoni Miró es alguna cosa mes que un pintor; es un autèntic home de bé.

Gracies Toni

Ovidi Montllor

Barcelona - Agost, 1977

CEFERI MORENO

(Català)

El primer fet al que cal enfocar-se en entaular contacte amb l'obra d'Antoni Miró és la seva diversitat. Diferència de dos ordres: tècnic i temàtic; si bé és precís no oblidar que la interpretació d'una realitat, qualsevulla que aquesta sia, en ésser resolta amb fòrmules distintes, amb matèries disemblants, ofereix resultats aparentment divergents, donat que cada tècnica hi té les seves exigències específiques conduents a conclusions no iguals. I dic això per a, en part, desdir-me en haver alludit a diversitat temàtica en el sentit d'una certa possible versatilitat. No hi és així. Sota la pell estan els ossos. I al davall de cada tècnica de Miró s'encontra l'arquitectura, la constant de la seva obra, la seva suprema raó: l'interès per l'home. Certament que la seva visió de l'home ha evolucionat des de l'home sofrint empresonat, solitari, dramàtic sempre, però subjectiu, aïllat, ancorat als problemes individuals, fins l'home com a ésser social, però número d'una casta, marginat i menyspread en tant que pertanyent a un grup social determinat. L'evolució ha estat manifesta i ràpida. Recordem la seva exposició-homenatge a Salvador Espriu de 1971 i la seva sèrie "Amèrica Negra" de 1972.

També el tractament de les seves obres —em refereixo als aspectes estilístics— ha evolucionat des d'un cert expressionisme amb connotacions d'altres tendències a una crònica crítica co-social molt més contemporània i, per suposat, molt més adequada a les finalitats proposades per l'artista, inserides en la gran corrent crítica espanyola, universal, ja gràcies a noms com Canogar, Somoza, Genovés, etz.

Antoni Miró, amb la seva obra múltiple i la seva pregona preocupació pels problemes de l'home, s'hi compromet amb el seu temps i el seu entorn social, entenent-hi que els problemes de la societat d'avui no són específicament els del nostre territori, donat que la interrelació existent a tots els nivells entre els pobles fan que els problemes de cada nació sien els de totes les demés. Per això, quan Antoni Miró pinta l'Amèrica Negra, trascendeix l'anècdota possible de la "negritud" i planteja, en sa pura nuesa, la situació de l'home d'avui enmig de la societat que delera per anihilar-lo.

Ceferi Moreno

Madrid, setembre 1973

JOSE M. MORENO GALVAN

(Castellano)

SOBRE ANTONI MIRO

A Antoni Miró siempre tuve que pensarla e imaginarlo en una posición excéntrica respecto al panorama general de la pintura y los pintores. Su vida transcurría allí, en el promontorio mediterráneo de Altea, y desde allí nos llegaban sus noticias y rara vez nos llegaba él. Lo suyo era un caso aparte y especial, porque, en cambio, sí que sabíamos lo que estaba haciendo. Se diría que él se había situado lejos del mundo, pero había conseguido colocar al mundo cerca de Altea.

Yo creo que el suelo que pisa y el panorama que contempla no es indiferente en la gestión de su pintura. Su pintura tiene dos dimensiones fundamentales, las cuales podían ser contradictorias si no fuera por el difícil equilibrio en que Antoni sabe mantenerlas: una dimensión es la de su capacidad sintética; la de su economía expresiva reducida a sus cuatro lineaciones y coloraciones esenciales: allí donde se diría que no se llama gratuitamente cómo se llama. La otra dimensión es su capacidad documental y, para decirlo de alguna manera, "de compromiso": esa actitud que lo lleva a ser espectador no pasivo de algún drama del mundo, como, por ejemplo, el de la negritud en U.S.A.

Basta enunciar esas dos dimensiones estilísticas de la pintura de Antoni Miró para comprender su amplitud problemática. Porque, con toda seguridad, su actitud sintética entra en franca contradicción con la otra actitud, la documental, la cual exige una serie de matizaciones que, por definición, son enemigas de la síntesis. ¿Contradicción? Con ella hemos topado. Pero un pintor de ley es aquel que no huye las contradicciones sino que, por el contrario, las enfrenta y supera sus antítesis. Contradictorio eran, o son, los grandes maestros en cuya pintura hay una pelea interior: Por ejemplo, Picasso; por ejemplo, Millares. La pintura de Antoni Miró, tratando de simplificar lo difícilmente simplificable, contemplando el universo desde Altea o Alcoi su pueblo, es extremadamente contradictoria. Pero esa contradicción es su ley. Es su vida. Ese es su problema y, mientras tenga problema, su pintura está viva, no se asienta en soluciones.

José M.ª Moreno Galván
Madrid, Septiembre 1973

VICENTE ROMERO

(Castellano)

“Si pintas los problemas de la clase obrera,
son los patronos los que acaban comprando la
obra, para colgarla en el comedor...”

Antoni Miró en una entrevista
con V. Romero, Criba 1972.

La pintura, el teatro la letra impresa aparecen sujetos a un mercado. El arte, la comunicación, la expresión están limitados (entre otras censuras y coerciones menos sutiles) por el comercio. Cuando lo mejor y mas necesario del hombre quiere hacerse público, el hombre cae bajo el control del mercado, inexorablemente, dentro de la sociedad capitalista; el mercado condiciona la posibilidad de difusión y la dificultad de recepción de los mensajes del hombre. Pero el que la cultura pase a ser un “producto comercial” a partir de un determinado momento no significa que el artista renuncie a posiciones éticas desde su obra. El cuadro, el texto, el espectáculo debe reivindicar la independencia de su origen y su finalidad respecto a los condicionantes de la utilización del medio difusor. Pintas o escribes, sometes las cosas a un criterio ético dentro del proceso estético de la creación, y la obra queda ahí, independizada, esencialmente inmune a las utilizaciones, aunque dañada temporalmente, externamente, como en espera de un tiempo distinto, se cuelguen o publiquen donde sea, porque, por ahora, a penas si hay donde elegir, y lo mas importante es que alcance alguna difusión. Después vienen las etiquetas... en función de conceptos igualmente condicionados por nuestro esquema social capitalista, que por el enrarecido medio carente de libertades formales en que agoniza la cultura española. Pero aquí están, como un grito plástico, las obras surgidas en medio de la contradicción externa, como síntoma de la profunda determinación y seguridad que tenemos en lo que hoy apenas puede decirse.

Vicente Romero

Zurich, 13 Agosto-1973

FLORIANO DE SANTI

(1) (Català)

VIOLENCIA I DESHUMANITZACIÓ A L' "AMÉRICA NEGRA" D'ANTONI MIRÓ

En aquests darrers anys, Antoni Miró no n'ha estat solament un artista de "manifestació ètica", com l'ha definit Ernest Contreras, ni un pintor "tout court" d'homes d'objectes i de llocs, sinó el realitzador de reportatges sobre la violència, amb una realitat instantània feta mitjançant un esguard llarg, de gelada fixesa, i amb una execució gairebé fotogràfica que sembla petrificar el mateix procés analític i de coneixença del racisme, de la misèria bruta i triomfant als "campus" i als ghettos de color, de la solitud i del desarrelament social. A més, ell ha estat també un dels joves artistes europeus que han preparat "l'espai de la imatge" per a l'adquisició d'altres valors d'enllà dels ja coneguts, amb la convicció, per a ell, de que pot encara existir, a la pintura espanyola, una determinada presència de l'home, després de l'experiència matèrico-figurativa del grup madrileny "El Paso".

Les obres recents de Miró estan sempre recorregudes per la mateixa idea de violència: n'es un motiu obsесiu i reiterat, un paràmetre, un espill refractant on s'individualitza l'esforç per recompondre, en termes d'historicitat de desembocadura concreta i dialèctica, el caos apparent, les distàncies insalvables, els signes ara inclassificables i lliscadissos per a una lògica humana que una classe dirigent obtusament conservadora, mesquinament hipòcrita, identificada, per mimetisme, amb el luxe, el poder i la competició. Hi ha al jove artista d'Alcoi un sentiment que n'es resentiment, aspresa i simultaniament, aspiració de l'home humà, avís d'una realitat que massa sovint s'oblida allí on el benestar atomitza i resseca els individus en l'egoisme social.

Un tal pensament de "moral revolt" es pot fer ressaltar també en certa avantguarda literària nord-americana. Pense's a la poesia "funk" o a les novel·les de James Baldwin, qui, en una carta tramesa a Angela Davis (aleshores a la presó en Nova York), denúncia els tràgics dilemes del racisme U. S. A. "Qualsevol hauria pogut esperar que tan sola la vista d'un cos negre encadenat, tan sols la vista de les cadenes, fos ara de tal manera intolerable per al poble americà, un record tan insoportable, que promogué espontàniament una revolta general per a trossellar aquelles, "anelles", però ara com mai sembla que els americans "valoren la seva seguretat amb cadenes i cadàvers".

Però avui l'al-lucinant massacre urbà de Miró en té això d'original i d'autònom: que no n'és més temperament ètic-piadós, sinó arreladament quotidià, inherent a la qualitat mateixa, a l'absurd de l'existència, pel qual els significats no són aquells de la veritat documental sinó també els de la prefiguració anguniosa d'esdeveniments els quals nosaltres no decidim cap.

Ell part de les sempre noves imatges propagandístiques, de consum, que la societat industrial-tecnològica dóna d'ella mateixa; subtilment les desarma i les torna a armar de nou, invertint el missatge que en la seva pintura vol figurar com a típic: els objectes del mode de vida burgès del "private luxury"; algunes figures de nens, pintades amb gaire amor ("L'Espera"), però també amb força dramatisme ("Lluita d'infants"), figures que

FLORIANO DE SANTI

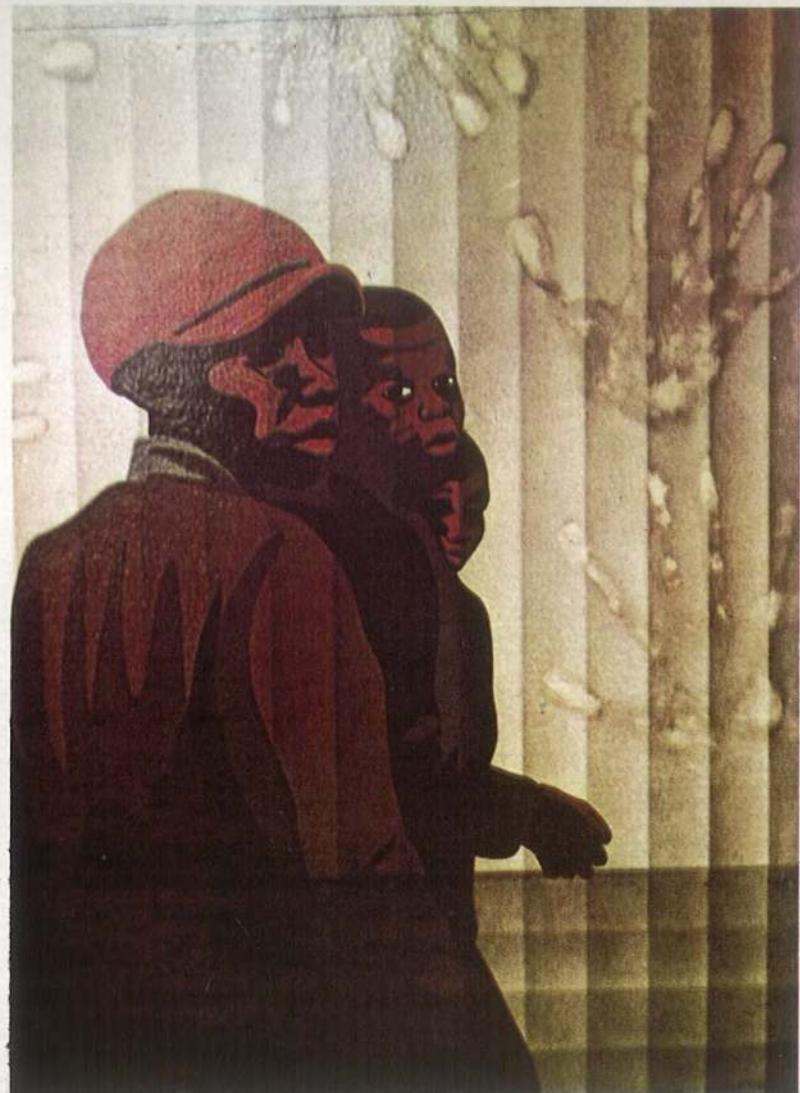
retrobem totes quan la imatge n'és la d'un "judici universal" de classe ("Adeu Mart Luther king") ulteriors figuracions que permeten veure com la pintura del nostre havia fet experiència del desert i del buit humà ("L'ahir blanc, l'avui negre"), amb un sentit ideològic-cultural que n'és sempre ric i concret i, tanmateix, enamorat de la llibertat i de la construcció fins assolir la situació inerme de la xicoteta de l' "America lliure? "; a la fi, els signes i el color d'aquell vivent i malgrat això fúnebre espectacle de "silhouettes" amb clares vestimentes de nazis o d'imperialistes, que, amb gests d'animalitat, sempre d'un fúria salvatge i desvastadora, semblant el trist esquelet d'una esvaïda pornografia fumosa ("Policia i xiquet negre").

Al contrari que passa amb el "pop" americà Andy Warhol, el temps de Mirò n'és el de la seqüència aïllada, científic i "puntós", sembla poblat de figures alegres i gairebé colorides. Aquest temps, ell, tanmateix, ho pinta amb una tècnica policroma freda i vítria, amb un minuciós divisionisme, mental, que no pas òptic, que desintegra i desarma la seva falsa realitat i revela la seva inconsistència: un únic fotograma que mostra, també, el trànsit pictòric del mite solar mediterrani i del lirisme llatí-espanyol cap a la realitat de la lluita de la sang, de la massacre, de l'exode polític, d'una activa presa de posició.

Que a la voluntat ideològica correspon un vertader poder de la imaginació, ho demostra la inegotable aventura lírico-psicològica que n'és l'endinsament de l'espai definit, sia de les petjades de les mans obertes pels xiquets de "Black boys" (on els signes en són fantàsticament antropomorfos, fins gairebé formar una gran metàfora d' "alarma humana"), sia de la vida urbana, així habitada com buida, de "Música fins la mort". Encara és necessari comprendre que aquestes figures són encalçades des del interior, per projecció de violents continguts dramàtics, bategants d'un contingut horror que els rosega baix la pell, corroïdes per una llum que es duu damunt con un càncer; però, ben contat y debatut, més malalts de feixisme violent que d'injustícia social.

Prevaleix un mètode i una claredat constructiva de la imatge que potser relaciona l'art d'Antoni Mirò amb el que fan l'americà Rosenquist, el francès Monory i l'anglés Philiphs. Semblaria una qüestió d'estil, de fred i didàctic exercici, si no estiguera present en Mirò el fet d'haver assunit, febrilment, aquella recerca figurativa com a experiència primària de seu fer-se-ne, jorn a jorn, com a home i com a artista, experiència que troba, a la fi, una correspondència poètica (de revolta política), sols a la profunditat de la seva cívica terra.

Floriano De Santi
Pesaro, setembre 1977

EBERHARD SCHLOTTER

(Deutsch)

GEDANKEN UBER ANTONI MIRO

Ich hatte einen kleinen Umweg gemacht in den alten Gassen Alteas, denn lange bevor ich ihn kannte, zwang er mir, sichtbar an den Wänden, seine Meinung auf. Der perfekte Mord mit der Spritzpistole: "Das anschauliche Begriffsvermögen ist die Widerspiegelung der Unendlichkeit und das verstandesmäßige Erfassen die der Endlichkeit". Das Gedächtnis des Unterbewußten, das ist die rachsüchtige Hypothese der Positivisten, — ich bin keiner drum lass mir ein wenig von dem Lichtstrahl des Vogels Quetzal, der auf dem Stein, wenn er davon fliegt, Opale zurück läßt. — Der Krieg und der Mensch, oh ewig gleiche Wiederholung, mehr noch, wer für den Frieden ist, muß dafür streiten können. Oh, armer Picasso, selbst Du bevölkertest den Atomhimmel mit so vielen und blutleeren Friedenstauben. Biafra und Vietnam, Bangladesch und Black Panther, ich wieb, es sind Symbole, die für vieles stehen. Hunger, Schmerz, Verzweiflung, Tod: Hunger wird nicht mit Hunger gemalt, sondern mit Farben und innerkünstlerischen Gesetzen und das Ergebnis hat mit Hunger gemalt, sondern mit Farben und innerkünstlerischen Gesetzen und das Ergebnis hat mit Hunger überhaupt nichts mehr zu tun. Auch dann nicht, wenn man nur zitiert mit Foto und Reprogerät. — Wie fleißig bist Du, Antoni. Was hat die Welle der Popfreiheit mit Dir gemacht. Du bist jung und voller nervöser Unruhe, angelegt einen groben Garten zu kultivieren. Ich freue mich darauf. Dir in zehn Jahren zu begegnen! — Ich trat aus, in die heiße Gasse. Der Schatten, dachte ich mit Max Ernst, ist die Eigenschaft des Lichts, sich zu entfernen: Im Vaginalspalt der Tür sah hinterm Perlvorhang die Gegenüberin und wedelte sich ihre Unterwäsche kühl. — Antoni, dachte ich, Antoni, quién eres tú...

Eberhard Schlotter

Altea, 1973

EUSEBI SEMPERE

(Català)

Fa un parell d'anys exposava a Madrid Antoni Miró la seva sèrie "Amèrica Negra" i em va sorprendre aquesta vegada el nivell de concepte que havia assolit.

El mecanisme de comunicació de la pintura d'Antoni Miró és ràpid i directe i denuncia xacres de la societat actual de manera perenne, és a dir, sense enviller en un dia, com ocorre amb els reportatges fotogràfics de la premsa.

Ell trasposa les imatges agressives, enriquint-les amb colors que s'allunyen de la realitat, convertint en mutació artística el que era només informació.

La tècnica emprada per Miró és d'avui (com ens ensenyaren Leger o Lichtenstein): superfícies planes, sense modular, acerades, tibades en llurs contrasts, on predomina el negre, pregon com els abismes, com el nostre destí sense esperança.

Eusebi Sempere

Agost de 1973

PABLO SERRANO

(Català)

TOT ESGUARDANT ANTONI MIRO

Au nocturna empolladora de programes "ALCOIARTS", el teu engendre de dipòsit en permanència. A Gabi i amb Gabi, forta abella rossa de rusc, pujant i baixant escales antigues entre objectes pintats, manipulats, fets per al consum del consumidor d'espíritus rodes.

A càrrega amb lletres, crèdits pels havers dels teus quadres i el teus credos. Com altres escrivint pintura o llaurant camps en relleu, banquers de títols iluso-esperances. Els que pensen, programen, creuen en altres de o amb portes obertes, els qui acusen, delaten col·leccioñen avisos d'ordes d'ordenances.

Home i nom MIRO, que mirà i amenaçà des de la seva història. Melena i barba de jove antic. D'Alcoi, d'allà amunt, com àguila que albira en color refultent o obscur la injusta condició humana, muntó d'homes-misèria que esperen. Solament ESPERANGA, paraula gest que resta al fons, most de raïm abans del suïcidi.

Espere, perquè la teva realitat és vida i s'anomena ESPERANCA, i pinta, perquè la teva mà escriu aquesta història i romans per ésser viu de la teva altra vida.

Pau Serrano

7 d'agost, 1973

MIRANDO A ANTONI MIRO

(Castellano)

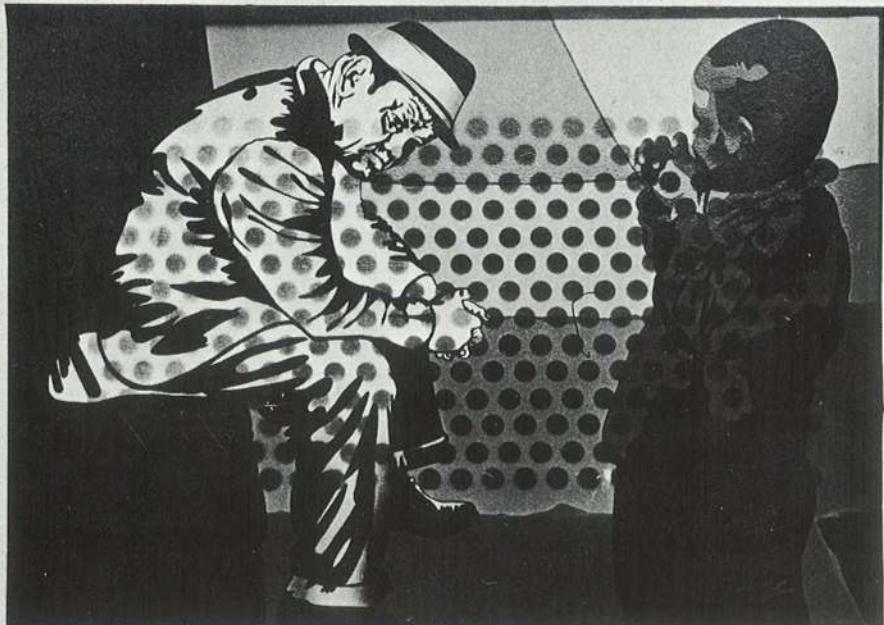
Ave nocturna encubadora de programas "ALCOIARTS", tu engendro de depósito en permanencia. En Gabi y con Gabi fuerte abeja rubia de colmena subiendo y bajando escaleras antiguas entre objetos pintados, manipulados, hechos para el consumo del consumidor de espíritus y ruedas.

A cuestas con letras créditos por haberes de tus cuadros y tus credos. Con otros escribiendo pintura o labrando campos en relieve, banqueros de títulos iluso-esperanzas. Los que piensan, programan, creen en otros de o con puertas abiertas, los que acusan, delatan y coleccionan avisos de ordenanzas.

Hombre y nombre MIRO, que miró y amenazó desde su historia. Melena y barba de joven antigua. De Alcoy, de allá arriba, como águila que otéa en color brillante u oscuro la injusta condición humana, montón de hombres-miseria que esperan. Solamente ESPERANZA, palabra, gesto, resto que queda en el fondo, mosto de uva antes del suicidio.

Espera, porque tu realidad es vida y se llama ESPERANZA y pinta porque tu mano escribe esta historia y quedas por estar vivo de tu otra vida.

Pablo Serrano

JOAN VALLS

(Català)

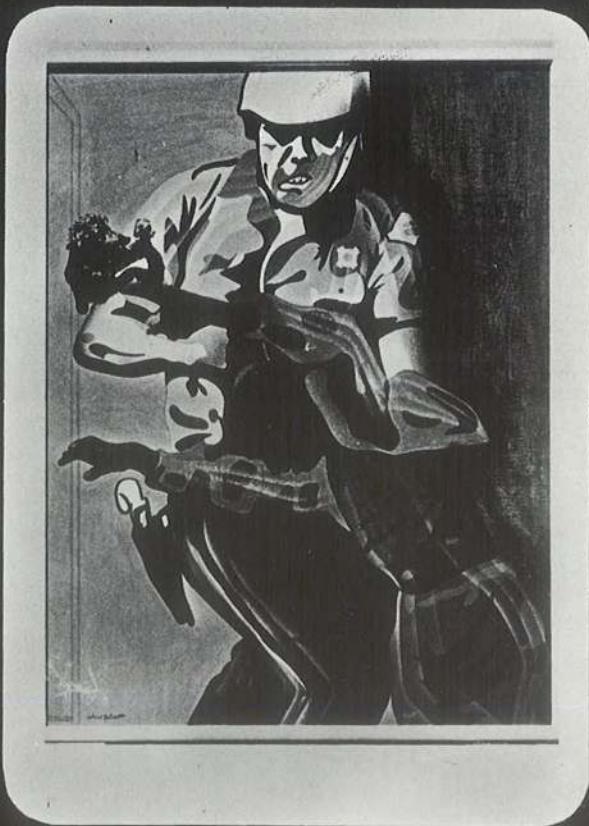
A Alcoi, poble natal del pintor Antoni Miró, fa un segle, el destí dels esdeveniments socials europeus, el designà per a ésser bullidor escenari d'una revolució social de ressonància progressista al món. Una vaga en protesta dels baixos sous dels menestrals foul l'espurna que alçà la foguera. El trasbal va tenir ecos èpics, violències i un assassinat en la persona d'Agustí Albors Blanes, de malnom "Pelletes", alcalde de la ciutat aleshores. Açò fou, a grans trets, el fet històric, Però, a banda de que el "petrolí" incendiàs algunes cases amb crits de rebel·lia, el succés deixà un rastre de vibració protestatària, els orígens del qual s'hí repetiren al través dels anys a tot el món.

Alcoi, dintre l'entorn de les codificacions liberals, fou titllat d'extremista, car, inspirant-se en idees bakuninistes, era ja prou perquè xocàs amb el món liberal d'aquella època. Però Alcoi, encara que fatalment, va voler passar a la història com a nucli on el treball i els treballadors serien, anys a venir, més respectats i millor considerats.

Al segle de distància, encara el món viu ferit per moltes injustícies i trasbalsos on l'amagada tirania dels poderosos freua les millors expansions humanitàries. Del "petrolio" ençà ha passat un segle. Antoni Miró, intèrpret artístic, realista y punyent del món d'avui, vibra a l'uníson i amb clam messiànic, per una millor justícia cara als humils.

Joan Valls

Alcoi, Agost 1973

VICENT VIDAL

(Català)

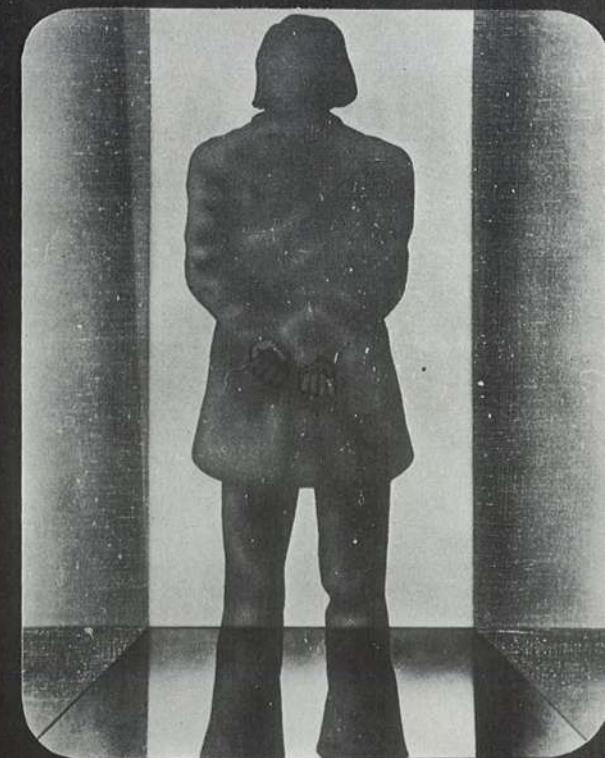
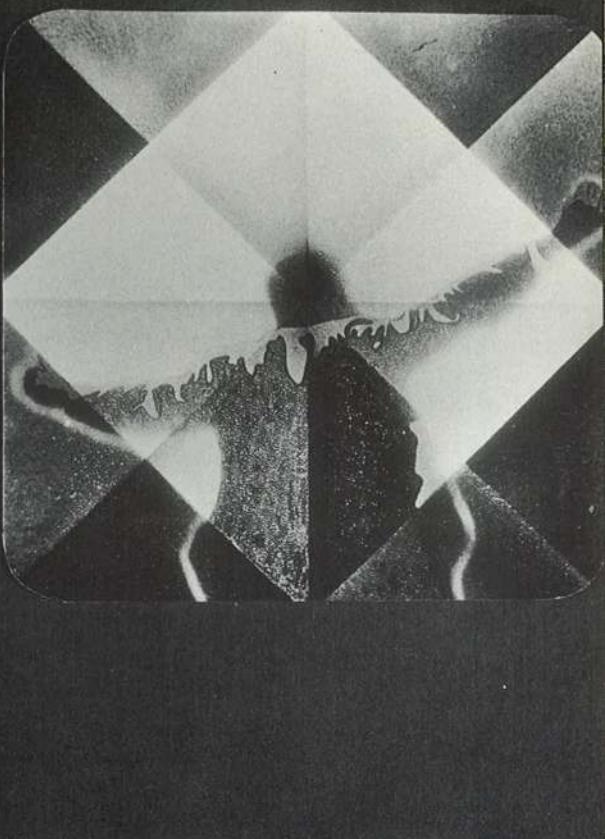
A l'obra d'Antoni Miró, s'acompleixen certs aspectes que en realitat son invariants al llarg de la història de la pintura, on la taca cromàtica com a forma, el suport com a textura, la seva delimitació com a marc, físic i socio-cultural. En són tots, uns respecte d'altres vinculats per una interna relació figurativa que es sustenta entre el llenguatge i la realitat.

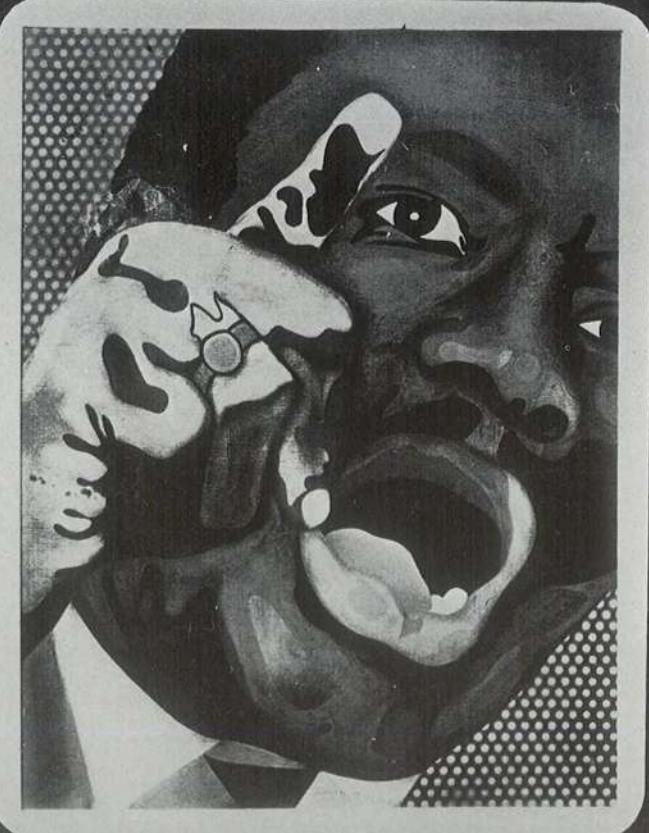
Aquesta realitat deu ésser expressada comunicant per tot arreu un sentit nou amb la llengua en ús.

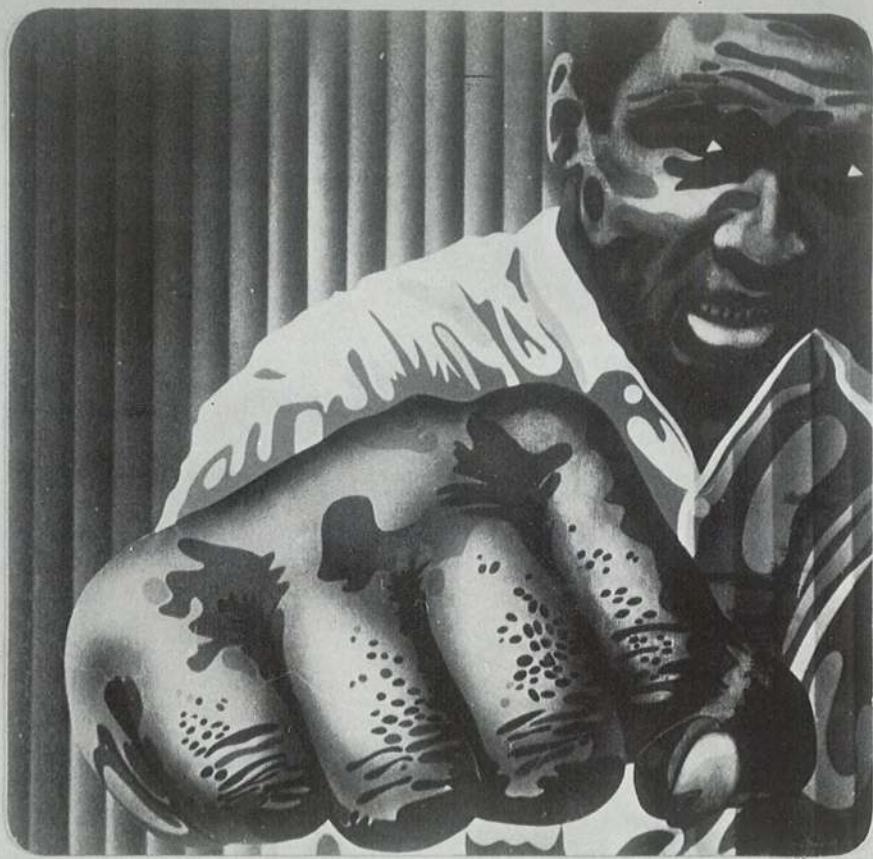
N'és la manera de proposar un problema amb claredat, i un plantejament correcte d'un model és, a l'ensems, solució.

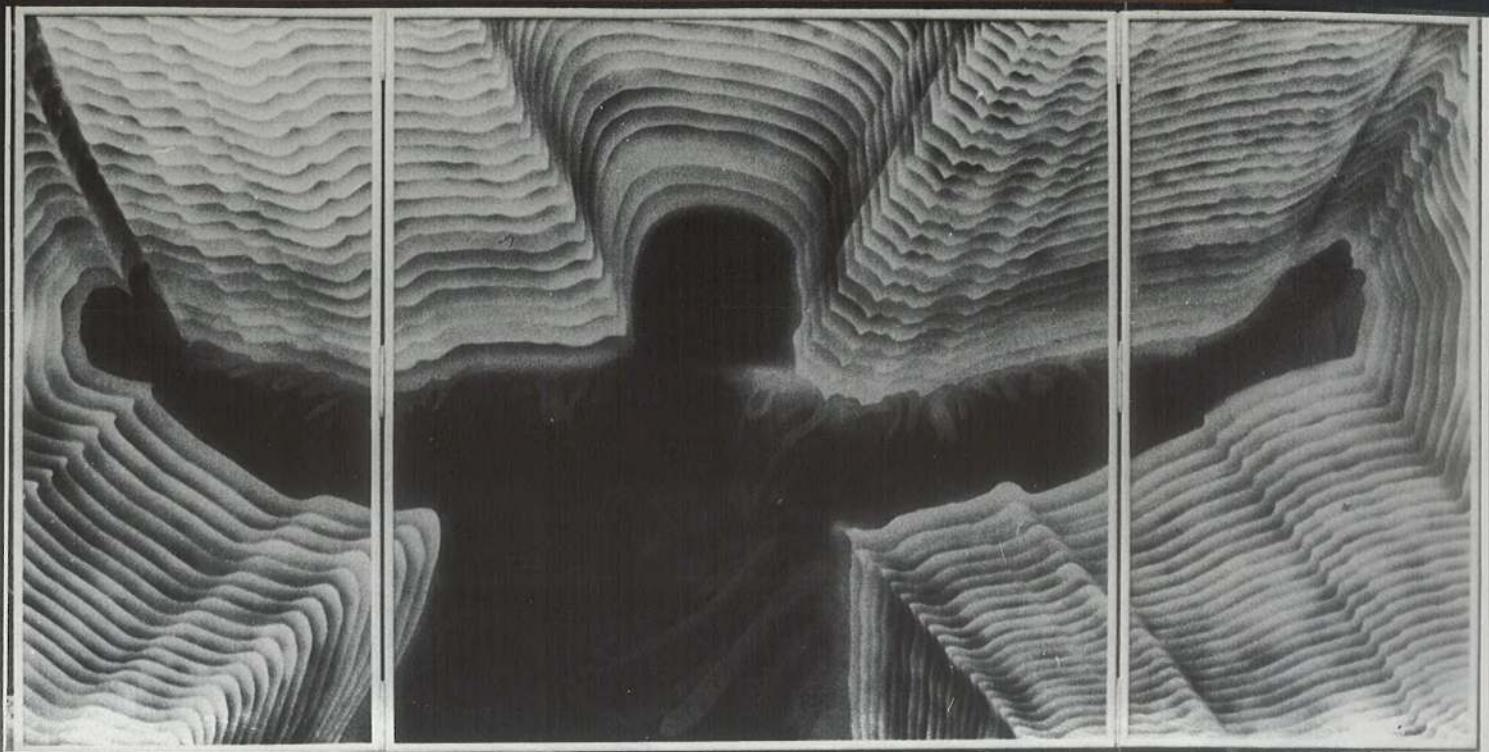
Vicent Vidal

Setembre, 1973

•INTRODUCCIO A LA •II PART•

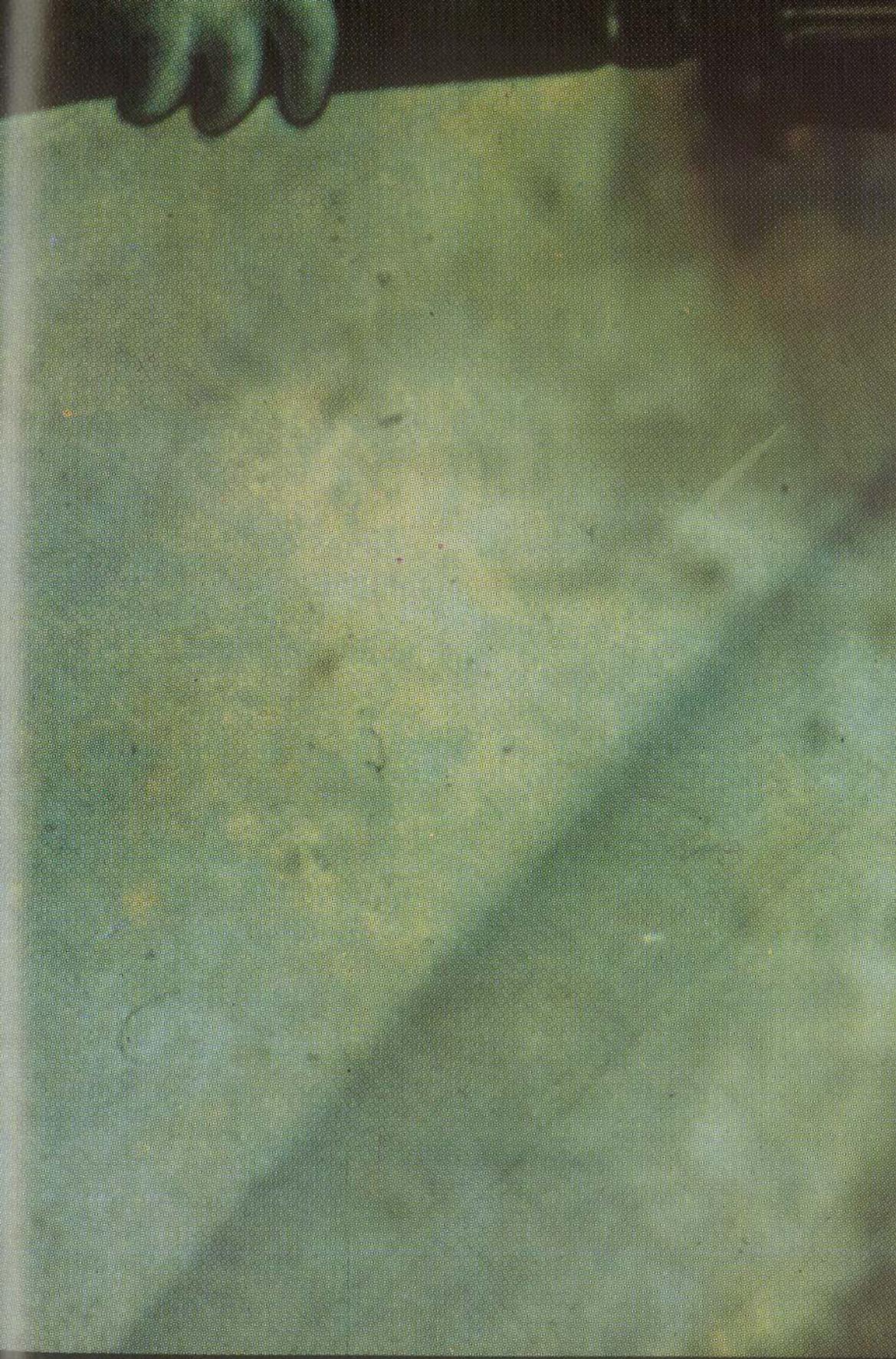
(Catal)

L' "ALTRE" ANTONI MIRÒ

Per més que ens sembla estranya —vull dir infreqüent—, l'aventura artística d'Antoni Mirò no deixa de ser significativa. El que passa davant l'obra d'Antoni Mirò, el que ens succeeix a quins la contemplen, i potser també a qui la realitza, n'es que allò que hi ens manifesta fins l'evidència ens seduix amb facilitat. Dit d'una manera més tòpica: els arbres no ens deixen veure el bosc. Els arbres acostumen a tindre els seus arrels afonats a la terra, el més conspicu dels sinònims de la realitat, i a la terra germinen fets i situacions molt sovint indignants. Aquests fets i aquestes situacions, aquests arbres —l'explotació de l'home per l'home, el racisme, l'imperialisme, la guerra, la fam, la manca de llibertat i d'altres mecanismes— hi son els que, al reflectir-se-ne a les obres d'Antoni Mirò, diversificant la seva trajectòria, al mateix temps, configurant el tarannà de l'aproximació del contemplador, l'actitud del receptor, hi han impedit un apropament més serè i ample vers el que, a la dialèctica interna de l'obra d'Antoni Mirò, pot ser el bosc del nostre tòpic símil: la necessitat personal d'experimentació, de cerca de tècniques noves i de nous continguts expresius.

Es lògic que això passe. La realitat és, com sabem, múltiple, complexa, polivalent. Però la nostra percepció de la realitat està sense dubte condicionada per valoracions, per sentiments i fins i tot, si voleu, per reaccions arbitràries. En nosaltres tenim, al mateix temps, l'imatge de l'entorn real, l'imatge d'una altra possible i necessària realitat social i, també de vegades, l'imatge de la nostra personal impotència davant dels fets. Així, pot ser que verdaderament pueril però també lògic que, davant de fets col·lectius tan greus com la repressió política, l'assassinat d'un dirigent democràtic o el metrallament d'una esperança mundial, reaccionem mitjançant la renúncia a la personal satisfacció d'escoltar la nostra música predilecta o d'acaronar la dona que desitgem. Doncs, també es lògic que, davant la suggestió del testimoni —que, respecte a l'obra d'Antoni Mirò, ens situa directament enfront de les més urgents i doloroses manifestacions de la realitat—, davant la seua capacitat directa de comunió sentimental, davant el caràcter solidari i comù dels elements narratius de la seua obra, oblidem que aquesta ens ofereix d'altres elements menys cridaners, menys cridaners, manys difossats, si es vol, però, a la fi, més personals i, al mateix temps, més específicament artístics.

No, no n'hi ha que escandalitzarse-ne. Tan sols estic tractant de plantetjar amb certa aproximació la dialèctica que, des dels seus inicis fins ara, es desenvolupa endins de l'obra artística d'Antoni Mirò. I de subratllar el fet de que, dels elements d'eixa dialèctica sols s'ha posat l'atenció en el més evident: l'incorporació de referències socials, objectives, col·lectives, com es pot veure en les sèries dedicades a la fam, als bojos, a les guerres, a l'Amèrica negra... Però tot això, amb tot el seu enorme pes —inclusò cordial—, constituix sols un aspecte de la temàtica d'Antoni Mirò, aquell que troben més a l'abast dels nostres plantejaments col·lectius, aquell que ens dona testimoni de la dimensió social de l'artista. Perquè ocurreix que, dins de la propia dialèctica del seu quefer, compta també el Mirò artista, l'home dedicat a una feina concreta al si d'una societat que està portant el procés històric de divisió del treball a les seues darreres conseqüències, l'home, l'artista, que es troba immers dins d'una problemàtica molt específica. D'aquesta banda, poc enlairada, l'"altre" Antoni Mirò —i accepteu la diferenciació sols a efectes pràctics d'anàlisi— està recurrent un camí perfectament coherent, gairebé obsessiu, d'investigació i experimentació formal, un camí que ell va trepitjar per la primera vegada a l'endemà del seu primerenc aprenentatge, tot seguit d'abandonar les tècniques tradicionals de realització artística, per a començar un apropament cada dia més intens, i mai posposat, als usos tècnics de la societat industrial, des dels materials-pintures sintètiques, acrílic, ferramentes —fins als visuals. I aquest és un aspecte molt poc apreciat, fins ara, en el devenir artístic d'Antoni Mirò. Es cert que sols e

Volts de l'úss agrícola dels volts de l'albufera d'Alcúdia

La ciutat de Mallorca, a la diversitat d'entorns, particularment en el seu interior, que la havien estat perjudicats, fa fa a les olives, segons un per cent de l'ametlla, olives que pot considerar-se que ja no es pot considerar que més se li mes de novembre es pot considerar que la coltura ha estat possible. Guardiola ha declarat la desobligació d'una muntanya que circula amb vehicles a fer una ronda continua de la zona. Aquesta ha obligat a fer una ronda continua de la zona, essent

La Ciutat de Mallorca, a la Reforma i el seu desenvolupament, per canals d'Alcúdia, cosa que actualment per cuperació, cosa que de tots els terrenys que avui es troben la seva funció, que impossibilitaria per a l'agricultura poder abandonades, actualment per bona qualitat, terres totes es troben a més d'un produïxen bones collites, entre les ribes de pagesos de la Generalitat d'Alcúdia.

General Interinsular a través del Consell d'Agricultura, Miquel Carbo, l'I.R.Y.D.A. per demandar el concordat, entre les contrades locals i els recollida per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

«les cambres havia estat la qual per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Le por con les d'Alcúdia. (Sebastià Maó. (J. sal.) – «La anualment dalgunes res des la de M degeneració tan greu com badia, per una amb l'exterior i quel Duran, d'unes constantes transversal Oceanogràfic de pronunciada a l'Atene maoniana. «El volum de les altures port comunica d'una entrada amb alta velocitat en el procés contaminació de Maó –explica Miquel Maó–. Porta ráo el molt principal port de Marina, causant la fàcil inversió a la mar, però la presa de la presa d'Artà i l'absència de

la neteja dels canals de l'albufera no posarà en perill l'ecologia d'aquesta l'Albufera, no es el canal de mitjançant el grau d'abandonament seguir el projecte contrada. Ara, de febrer s'iniciarà a partir del mes de març, sinó que podrà tornar a aquest terreny, produint no sois considerar les terres, que el projecte del model programat es centrarà per a les illes que el Consell d'objectiu, incideixen en les

A la nota de premsa, que tindrà lloc dilluns vinent, es demostra que el debat de la reunió del Consell d'Administració Central el suport sobretot en els aspectes del model programat es concentrarà per a les illes que el Consell d'objectiu, incideixen en les

que el Consell d'objectiu, incideixen en les

A la nota de premsa, que tindrà lloc dilluns vinent, es demostra que el debat de la reunió del Consell d'Administració Central el suport sobretot en els aspectes del model programat es concentrarà per a les illes que el Consell d'objectiu, incideixen en les

a la Unió de Llaures, segons

d'Agricultura, Miquel Carbo,

l'I.R.Y.D.A. per demandar el concordat,

entre les contrades locals i els recollida per la forma. L'única beneficiades per

el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

«les cambres havia estat la qual per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

«les cambres havia estat la qual per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

«les cambres havia estat la qual per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

«les cambres havia estat la qual per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

«les cambres havia estat la qual per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

«les cambres havia estat la qual per la forma. L'única beneficiades per el problema de tipus ecològic, problemes de l'albufera és una de les, ja que l'organismes de la Mediterrània més important que es pugui dur a terme la zona, que projecte d'estudi de

Francesc

Fuster sosté, «per a la sal, 60-162),

Preparació del segon congrés

Els crítics d'UCD inicien ofensiva per tot l'Estat

critic de la UCD –democrists i companya elecció de la UCD campanya de la UCD.

ofensiva per tot l'Estat

l'anomenat sector crític iniciar una veritable congrés de la UCD sector,

iniciar vista al segon congrés

integritat en aquest integrat en

sector l'Estat amb plenament

liberals –ha decidit que ja

tot l'Estat, ha assistiran al con-

stitucional per tot l'Estat, plenament

liberal per tot l'Estat, Barcelona

Landelino molt aviat

(Josep M. Sanmartí, set-

visitara mateixa de di-

Madrid. (aquesta Congrés de di-

Possiblement president del Congrés de la

Possiblement el president Lavilla, anàtico

l'any d'aquesta Congrés de la

Barcelona a explicar als congressos

possiblement, a explicar els punts de vista del sector cri-

saris catalans ai segon congrés de la

Barcelona, a explicar els punts de vista del sector cri-

Barcelona a explicar els punts de vista del sector cri-

Barcelona a explicar els punts de vista del sector cri-

La meitat dels compromissaris

comentariarista, en

que ja s'ha

decidit

que ja

decidir

que ja

decidit

que ja

decidit

que ja

decidit

que ja

que ja s'ha decidit

Confiança a les altures de

la UCD

que Adolfo Suárez, Ra-

fael Calvo, plenament per a con-

ficien plenament per a curs dels cri-

matges i defensari que ja ha

decidit aquesta ofensiva per tot l'Estat

que ja ha decidit

que ja ha

Confiança a les altures de

la UCD

que Adolfo Suárez, Ra-

fael Calvo, plenament per a con-

ficien plenamente per a curs dels cri-

matges i defensari que ja ha

decidit aquesta ofensiva per tot l'Estat

que ja ha decidit

que ja ha

segons diverses fonts, és

sems que un canvi serà l'acte que es farà internament i adhuc iòportant a la democratització.

responsables del partit aprofiten l'avinentesa per a demostrar que ja hi ha democratització.

el debat intern es mantieneiu, fet que fa innecessària i adhuc iòportant a la democratització.

rector de la Universitat de Espanya, des

ser nomenat director general del nc-

de Televisió General del nc-

Otero, secretari general del nc-

Segon volum del Centre d'Estudis Conca de Barberà

Aquesta tardor s'ha tractat de l'òrgan d'Estudis del Centre d'estudis de publicació de la Conca de Maties Solé i el 1978. L'un i l'altre han estat redacció en el qual figuren els recerques dels quals es dediquen especialistes d'un Montblanc i Maseres, amb l'assistència d'un d'ells. Y al final, no solament de remarcar aquests estudis, sinó aquests per la que s'ha fet fins a la seva publicació.

la pena de remarcar aquests signes, sinó a aquells per la qualitat de fidilitat a posser sobre tot pu-
arre la concepció d'una feina originari i
relada a aquest àmbit que compor-
ta dues-centes catorze llarg de
consta aquesta temàtica diversa segons pàgines de
temàtica i ben orientada però sempre
de progressiu a bastir un
sobre la Conca de Barc
è Cossifà amb un

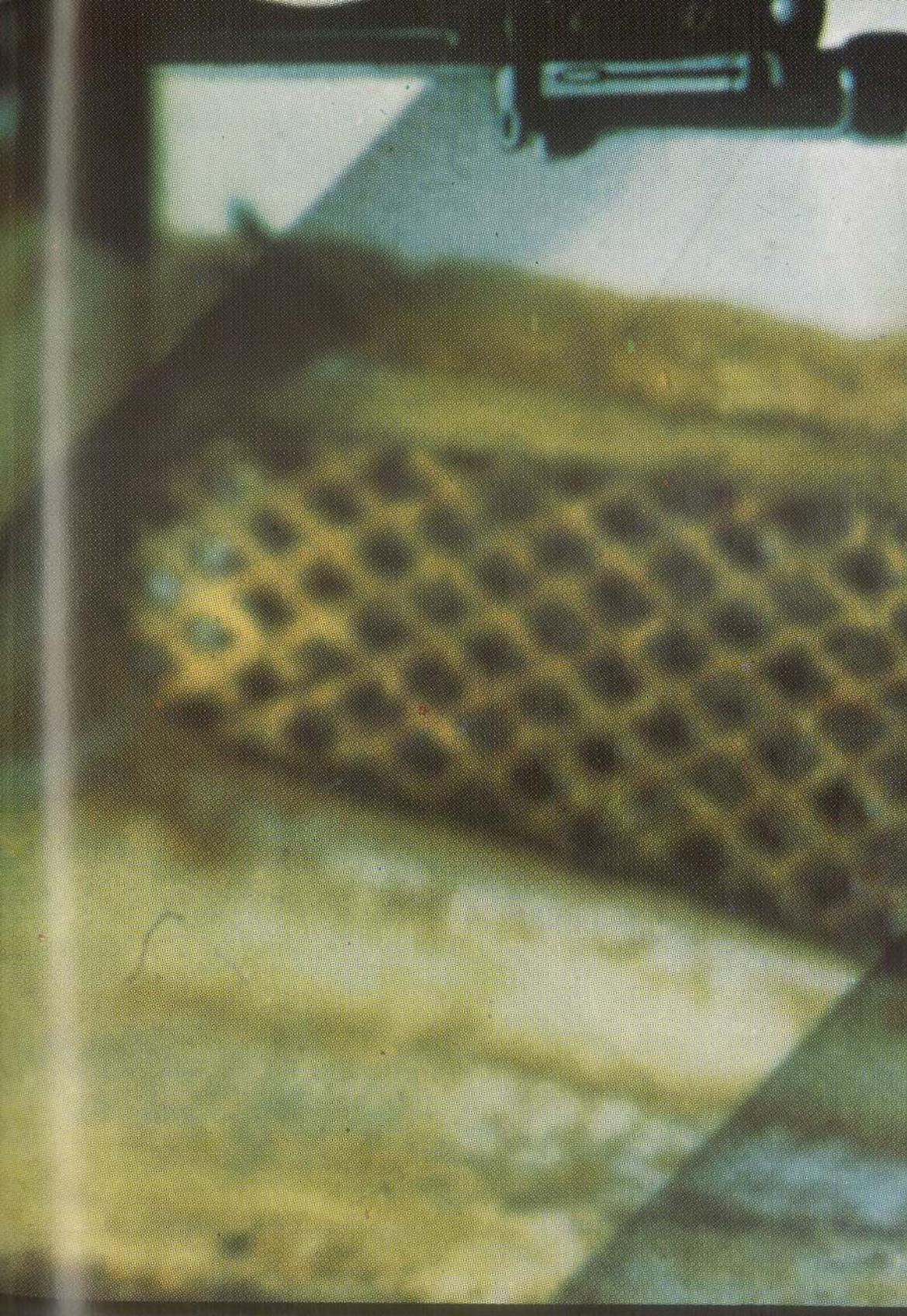
El contingut que trobem al l'arg de dues-centes catorze pàgines de temàtica aquesta diversa segon el seu contingut i ben orientada però sempre de progressiu a bastir un s'obre la Conca de Barc. Un dels costats d'aquesta obra es va dedicar a la descripció de les seves riqueses naturals i econòmiques.

tre en aquí una història d'amistat entre un nen i un arbre. En Benet, amb el roure, li explica que corren esquirols i les coses luga per l'hivern i les seves formigues comencen a perdre branques, pensant que el seu amic està malalt. El nou arbre, però, li respon que el seu amic està malalt i tornarà la primavera. Sortosament, el Carme Solé (que sempre va il·lustrar els seus llibres) ha fet un dibuix que mostra un arbre que creix dins d'un cap humà, i el títol del llibre és "L'arbre que creix al cap".

«Sóc l'aire»
Col·lecció «P
tea». Text de J L
A Pachecho. Titol
ocell, Sóc el foc,
ducció de Ma-
rid. Ed.

en temps de l'Estat algunes editons d'llibres per als infants, que traduir per als infantilà. La iniciativa dels han llouable, perquè em cap a la normalització iua, ja que és un quantitat que així en català, i varietat, hi ha un mercat de suïcident percutió d'aquestes reses, els llibres lli- manca, Madrid i

a més de les urnes i les illes, foren declarades barricades per aixecades sense parar a someteren l'estat federal de seige a tot el territori. L'autoritat militar, presonades i Rafael Boet, entre elles els regidors de Sant Quirze i Juneda, van ser presos i condemnats a la clutxada, i van ser cremats els campanars de les esglésies de Sant Jaume i Vicenç i la de Sant Pere de Santpedor.

Sant Andreu aviat van passar barricades que la secció general de Barcelona, era de Palomar a l'ofensiva a diversos punts d'altres. També s'hospitalitzaren pobladors s'havien la tropa Martí de la República amb més forces, entre ajuntats que devenien qualsevol Federal, el que es va a la lluita, per terra, els batallons que mal els batreien, per terra, que la bombarda de la vila de Sant Andreu, era de Barriades que la bombarda de Barriades, el dia 7, l'exercit de la lluita de Barriades.

en "per

“S’els seu després, el recomanà que sigut noster”.

... la majoria tenen correctes derivats cor-
gament i els accions.

Musil, la recuperació d'un clàssic oblidat

otiu de la celebració del centenari, amb la col·laboració del narrador austriac Robert Musil, l'editorial organitzat un ampli homenatge de l'ambaixada

entre altres, Josep Maria Castellet, Lluís Izquierdo i Adolf Frisé, especialitzats en el qual el que posseïguem. Man-
a mica com
de difícil com-
ents es-
cultu-
el sentit
de Musil
nsió que,
primera
Musil,
a avui
cipa-
tats i
postre
pu-
xes
do
i
-Doctor Weiss: Sobre aspectes
resposta, ja que l'exactitud té una vol-
constant són coses que es confor-
ra té una mesura la nostra cultu-
del vostre pais?

-Home, això és difícil —diu Weiss— ja que hi ha un gran coneu-

l'escriptura es reconeixement mitjançant l'experiència i de la obra a través de

una cara narrativa, però té un tota l'altra cosa se situa al cim de quina dificultat la comprensió del

-Reflexió i narració són dues co-
molt difícil mateix nivell i que una conversa consta obra literària és

—Doctor Weiss: Sobre aspectes respost, ja que l'exactitud té una vol-
constant són coses que es confor-
ra té una mesura la nostra cultu-
del vostre pais?

Un quart volum molt
esperat

Robert

ans (9) ont i Quer, un botànic -é internacional

Intensió lleidatà, botànic dins la
Font i Quer, prestigiós i apreciat als d'una obra per
científics europeu. Home continuada dins el
at a nivell europeu que, Catalans del
uer va crear una escola dels Països des
alistes, científicament desenvolupats des
països botànic.
incorporacions al cos de sanitat de
l'exèrcit, com les fins l'any 1934,
estudiar el Marroc, Ciències
Museu assolí en fou el
autònom

a bota, nas-
Segrià, Ma-
capital del 1888, fill de Ma-
ambdues, la
oril del —ambdues arre-
ofia Quer, missagues— q-
els Quer, missagues— q-
lles lleidatanes— q-
ress lleidatanes— q-
avia d'esser
s i a

els anys, coneixuts, i que més europea, i que científica, aquesta ciència la botànica d'aquesta propietat, fins a la nivell propi de els estudis al nivell propi de Catalans al desenvolupades. Una categoria d'investigació es desplaçada a una categoria d'investigació, que, quan el nostre somiada que durà fins a la guerra civil, va ser obligat a abandonar la situació que, enfrontant-se amb un Cal fou just acabada en davant un home tot just més endavant que comptava de l'institut fets que comptava de l'institut de 226.000 plecs per a la seva conservació, pels centre de l'Institut d'herbari, el moment dincorporar el Museu Tarragoní, mundia la ciència del herbari, en el moment dincorporar els sols n'hi havia herbaris (en el principat, recollint les plantes naturals del Principat). Manuel

seniscer aquell temps que
assegurà el temps que
aprofità el classificació que
en, redactar i una fita cobrera-
sava per destinades, una més, però
fixes, ja llavors, que seva aten-
titud, ja hispànica, la seva
constitua, ja dedicà la referències
da: la flora d'Alhors les referències
no finiria. Alhora que botàniques barcelonines
no finiria. Actualitzar biblioteques
ciò a bibliogràfiques principals
biblioteques principals

**El doctor Font i Quer durant una ex-
amen del cos de s**

<i>la gradua-</i>	<i>la lovento-</i>	<i>l'agorà, RE-</i>
<i>l'esp., RE-</i>	<i>l'esp., RE-</i>	<i>l'esp., RE-</i>
<i>a. Int. Col.</i>	<i>a. Int. Col.</i>	<i>a. Int. Col.</i>
<i>algorà, Un-</i>	<i>algorà, Un-</i>	<i>algorà, Un-</i>
<i>algorà, Un-</i>	<i>algorà, Un-</i>	<i>algorà, Un-</i>
<i>s'vint es</i>	<i>s'vint es</i>	<i>s'vint es</i>
<i>a bona</i>	<i>a bona</i>	<i>a bona</i>
<i>món en</i>	<i>món en</i>	<i>món en</i>
<i>dif. ves?</i>	<i>dif. ves?</i>	<i>dif. ves?</i>
<i>Cass.</i>	<i>Cass.</i>	<i>Cass.</i>
<i>LII.</i>	<i>EUA.</i>	<i>EUA.</i>
<i>Una ex-</i>	<i>Una ex-</i>	<i>Una ex-</i>
<i>a infant.</i>	<i>a infant.</i>	<i>a infant.</i>
<i>d'una se-</i>	<i>d'una se-</i>	<i>d'una se-</i>
<i>nas. RE I</i>	<i>nas. RE I</i>	<i>nas. RE I</i>

Café-Concert
LANTIC

BA
F
25
C.
Pliereta, 7. Tele-
meno, Faneca, Show Joan Ji-
loc, Magia, Mim.
11.30 de taula,
11.30 Dilups, Obert
orrama

Discorama

CONTANER-4. (C/ Tsielins.) 254. Cada dia de 19 a 22.30 h. en la sala de diversión, se repite el "DISCORAMA" de una hora de duración, que incluye una discoteca y un teatro de pantomima. Una permanente espectáculo de humor, presentado por los artistas más famosos del continente. Entradas: 50 pesos. Una permanente espectáculo de humor, presentado por los artistas más famosos del continente. Entradas: 50 pesos.

VERSARI, R.
2410598
Nec.

AUCTIONS
MUSEU DE CER

98. A
Nadal (25 de desembre 1998). Cada nit el
Ball. A les 12, amb l'humor de
sexy i erotisme classificat «S»,
de cap d'Any consisteix en una
ANIVERSARI l'exposició
CARROUSSEL. VALL
amb ROSSIUSSEL DE
REGALS SANTS SANS
PES, XAMPANY,
l'espectacle «REFRESCS,
classificat «S», concretament
REU la Nit NO OB
GRAN CABARET d'Any
amb...»

98. (Pça Reial, 17.
Festamunt de Maruja
98). Cada nit el
244. Tel 200
38. Empresa
presenta
«Bellesa ja
diveritja» a
els divertits
moment i
ERÓTIQUA
DUO

150

PALAU DE LA MUSICA
de Dies 27

tocinem

Dia
MUNT
Tele
85).
gune-
C/ Argentino
9 86 61

222

Sales d'
LOS TARANTOS.
Tel. 217-80-98.
Gran show flamenco.
CIRROS.
77-14-5500.
MEL / 209-59-38-
producción CASTAN
te, l'espècialitat
sensacional més
amb una gran
actuació "Barcelon-
na / LA GRAN CANTANT
DE L'ESPANYA
DUENDES, ESCANDOL
la simpatia PASA-
per vedette.
en

Sales de festa
OS TARANTOS Tel. 217 80 91 (Pçs P.
gran show) de Creperí

CIRIOS. Montañer, 27-14
MEL / 209 59 38
produció CASTAN
fe, l'espectació "Barcelon
sensacionalista mes
amb l'actualitat de la ciutat
NA / LA gran cantant del n
DE L'ES PARELLA ER
la simpatica PA
DUENDES, EL CANDOL
per vedette, PASA SHOWWA
en vedette.

Música

*PALAU DE LA MUSICA
LANA. Dies 27.
de desc.*

Kino

Dicembre, 28, 29, 30-31
ANUEL SERRAT. Recitals
OM RAUJ, nou disc
a les 21 hores. Dies 27, 28, 29, "TAL
lliats, Venda Dia 29, 30 i
la tarda a les antíquades a les
Feineras Catalanes de Pa-
(C/ Argentí-
9 86 64
gunes 85).

BRI/SMO

Sales d'
los TARANTOS.
Tel. 217-80-98.
Garrido.
CIRROS.
77-14-5500.
MEL / 209-59-38-
producio CASTAN pro-
fe, l'espectacle "Barcelon-
amb sensaciona més
NA / LA gran cantant del n-
DE L'ESPARELLA ER-
la simpatia PASA-
per vedre en

卷五

PALAU DE LA MUSICA
de Dies 27

Kino

Diciembre. Recitals 28, 29, 30 / 31
ANUEL SERRAT. Joan a les 21 hores. Dies 27, 28, 29, "TAL-
lialles. Venda Dia 30 / 31 a les 19 hores. Dia 30 / 31 a les 21 hores. Presentació
del seu nou disc "TAL-
lialles a les taquilles de les
Feineras Catalanes del Pa-
cific de 17 a 21 hores. (C/ Argentí
986 6785). **MUNT** Televi-
gune 85).

B/SMO

Sales d'
los TARANTOS.
Tel. 217-80-98.
Gan show flame
CIRROS.
77-14 Muntaner,
TEL / 209-59-38-
producio CASTAN pro-
fe, l'espectacle "Barcelon-
sensaciona més
amb una gran artista del
NA / LA GRAN CANTANT DEL
DE L'ESPARELLA ER-
DUENDES, ESCANDOL PER
la simpatia PASA-
en per vedet-

Circuit estatal

Gent avui.

1ª edició. programa alternatiu.

14.30

Telediari:

15.00

Coses:

15.35

Co-sent

d'entreteniment a Miramar i Prado

10

llevantament a Miramar:

Un

rey.

18.30

Les aventures de Guilllem:

19.30

El mètode

20.25

Telediari:

21.00

Hollywood:

21.35

Film:

22.05

Jerry Jerry

Bo Brundin

etc.

Ultimes notícies.

23.45

Segona cadena

Circuit català

23.30

Crònica 2, espai informatiu diari.

Circuit estatal

23.45

Redacció de nit.

19.45

Redacció

polisportiu.

20.35

Muchas gracias Mr Scoo-

gue

Film:

1970, amb Alec Guinnes,

ge».

Michael Medwin,

etc.

La dansa:

«Fernanda Romero».

23.05

als

liu.

2. Impregnat. Pronom

costa.

— 4. Casa quimic

estat industrial. — 5. Element més il·luny

personal. — 6. Al revés, darrere. — 7. Cavitat

que s'obre. — 8. La cosa principal. — 9. Part del revés, part dels dos. — 10. Que pertanyent o relatiu al metre.

revés.

— 11. Pertanyent o relatiu al metre.

revés.

— 12. Pertanyent o relatiu al metre.

revés.

— 13. Que s'apareixen.

— 14. Tercer.

— 15. Un cop.

— 16. Una volta.

— 17. Lluna nova.

— 18. Lluna plena.

— 19. La lluna.

— 20. La lluna.

— 21. La lluna.

— 22. La lluna.

— 23. La lluna.

— 24. La lluna.

— 25. La lluna.

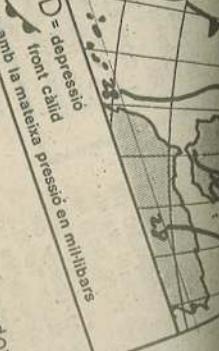
— 26. La lluna.

— 27. La lluna.

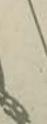
El bon Jan

passa que s'adonen de donen que aquí no els que que aquí en català deguda. I en català cosa poder hauria gaudirà primordialment nòsigui, aquí. Però no sovint fem el rons.

els que passa que s'adonen de donen que aquí no els que que aquí en català deguda. I en català cosa poder hauria gaudirà primordialment nòsigui, aquí. Però no sovint fem el rons.

Linus Diaz

Previsió: variable

Viviran temps serà bo gairebé tots els Països Catalans, molt estables i boires matinals a l'interior i al nord de Catalunya. Bromes costes, per rào que seran en forma de neu temperatures. Divendres, per ruixats als mil metres. Descens de temperatures amb altituds superiors

Ahir: bon temps

Dimecres fa ver molt bo, amb cel practicament clar o poc enlluixat. Hi ha gue boires. Les temperatures a la costa. Les temperatures

Linus Diaz

Ahir se celebren a corredors d'extrema dreta. Triplex, contra perpe-
nit. La Triple A va quan-
tar l'atemptat no produi-
re a la campanya». **de A revindica**

Finalment Alfonso Lazo anuncia: «Hem arribat al límit de la nostra tolerància; si es fa un altre pas enri-
mament que s'esdevé i es resolen algunes d'autonomia que és impossible. Javier Solana pretenen alguns sectors com una llei pugui aplicar a la universitat que canvi, i cità l'elecció del necessita un esteló, com el rector de un en una seu banda. Per la votació final de la LAU, i reconèixer els diputats socialistes Alfonso Lazio i el fet que els retards i la crisi interna han coincidit amb la crisi debat-
mat una conferència de premsa, que comencaren criticant de premsa, i aquesta llei s'hagi emprat com

de les cossos notables que universitats privades de la comissió d'una sola nit. Els socialistes anuncien una conferència d'onze assenyalaven per boca d'Eulàlia Vintró, i els determinades esferes determinades judicis valo-
rements en el qual es con-
sideren els interessos de la campanya». **de A revindica**

Aquesta qüestió, tant a la desesperant. «Després d'una ha estat fins i tot amb lents en l'anàlisi preses nocturnes. Globalment detallada de les particularment a la totalitat mané esmenes LAU.

Gué que el seu grup Eulàlia Vintró votarà el PCE a la votació definitiva que no hi ha una clara final de la mena d'hav-
cions.

Conflicte pesquer amb la
Piquets de patrons
pas als camions fra-

- Comissió d'Amèrica Llatina va tenir ahir un treball amb els Relacions Europees, Eduard Canvié amb Comú Cans, El ministre considerar com a oportunitat, reitera la seva Comú al comportament manifestant

Ahir al matí van actuar als encontros de la frontera d'un piques cap a Espanya que impedeixen de als carregats de camions francesos per les restriccions de els valxells espanyols en imposades comunitàries. Aquests imposades quatre dies seguits en les aigües Els piques, els formen dura. Persones que obliguen uns trenta carregats per tal de mostrar nombrosos per un incident amb el seu trailer frigorífic. Els xofers d'un camió que obren la cambra i hi va una discussió fort. Finalment, han fer una gran volta per la frontiera de la Jonquera.

les represcussions d'Amèrica Llatina yoi al Mercat Comú, Canvié amb els paisos. Els espanyols en les aigües ja fa proxima plantejar a l'Amèrica visita denys va plantear canvié amb Comú, Cans.

que fa al considerar com a oportunitat, reitera la seva Comú al comportament manifestant

Ple del Congrés Els fills adoptius tindran els mateixos drets que els naturals

El ple del Congrés ahir tractant la reforma va continuar aprovà dues esmenes del codi civil adoptius. Quedà establets dels fills que els fills naturals, sense cap ex-

tates per la Minoria Catalana. Amb que «l'adopció queda establet».

Santiago El cantant Suso Vaamonde torna per recórrer contra la seva sentència

El cantant gallego Suso Vaamonde, un dia de condemnat a sis anys, una cançó popular havia cantat que la justícia ha considerat en públic per a Alemanya i Anglaterra. En arribar a l'aeroport de Galicia, va manifestar de Labacolla. En Suso Vaamonde, que ha presentat, va indicar espanyola que era fora de Pau

de Pau basc Juan José Martínez, el seu advocat, a ETA, fou seves sempre delinqüent de possesar. Suso Vaamonde, que ha presentat, va indicar espanyola que era fora de Pau

de Pau basc Juan José Martínez, el seu advocat, a ETA, fou seves sempre delinqüent de possesar. Suso Vaamonde, que ha presentat, va indicar espanyola que era fora de Pau

de Pau basc Juan José Martínez, el seu advocat, a ETA, fou seves sempre delinqüent de possesar. Suso Vaamonde, que ha presentat, va indicar espanyola que era fora de Pau

de Pau basc Juan José Martínez, el seu advocat, a ETA, fou seves sempre delinqüent de possesar. Suso Vaamonde, que ha presentat, va indicar espanyola que era fora de Pau

PRISCILLA ha sido para pr... Priscilla, mujer convertido en distraerse, sin esposo no le lleva acostumbrada a lo confirmó:

—La mayor pa... a parar a nuestra puede administrar de edad. Elvis, a n... pensión con la que sin trabajar; pero he el lujo en todos sus viajes, las joyas, los etcétera. Y desde l... estos caros caprichos.

—¿No ha pensado e... —Desde que murió L... me ofrecieron intervenir en la vida de mi esposo querido contratar para siempre producciones; pero siempre el cine es un monstruo que quero estar por el momento para ocuparme de mi hija, muy afectada por la desapa-

os buñuelos ¿qué mitad se come

ROYAL

Como cambiar de bragas si cambiar de bragas.

Sales de casa por la mañana, comes fuera. Te vas de viaje unos días. Son situaciones en que te apetecería cambiarte de bragas, sin tener que cargar el bolso, claro. Kotydia es una protección íntima pensada para eso. Te cambia las veces que quieras, sin tener que cambiar de bragas. En cualquier sitio. Entras al servicio y en un momento ya estás lista otra vez. Así, limpiamente. Lo mismo que cuando vayas en bikini o con un pantalón o uno de esos en que es mejor no llevarlo. Por otra parte, está la fibra textil. Fibra textil. Las cambias.

L. fills, el mat se fillo candidatul "ocupar la candidatura jun-

ra sus, però, un que reue cinc mes, que es presenta com a altres components més n'hi ha de ser components de ser vol que fa a possibilitats ens interessant, pel que també ens interessant, nous pel amb també la entitat. Junta i és que l'entitat.

anys passaràs
mateixa qualitat
home o dona.
Traduït en concreció
dir del 76 a desembre
pots del 76 a desembre
sempre del 76 a desembre
sempre del 76 a desembre

76. L'altra -
M. Sala.
'Albert Suné.) — ha sis-
cep dent, vicepresi-

Job 1

El que s'ha

JOSÉ **Barcelona.** (Presid. vice
tament amb el presid. vice
càrrecs més per a elegir; vice

Candidat. — Com es podria ens hem
candidatura? enguany no ens El 76
fet, cercar com la Candidatura
de... — Lògicament tot ara, però es
tot ara, però es al
ta a l'aspecte ext
a termes abans que
a termes abans que

Candidatura del Treball

VII

T

TEELAK

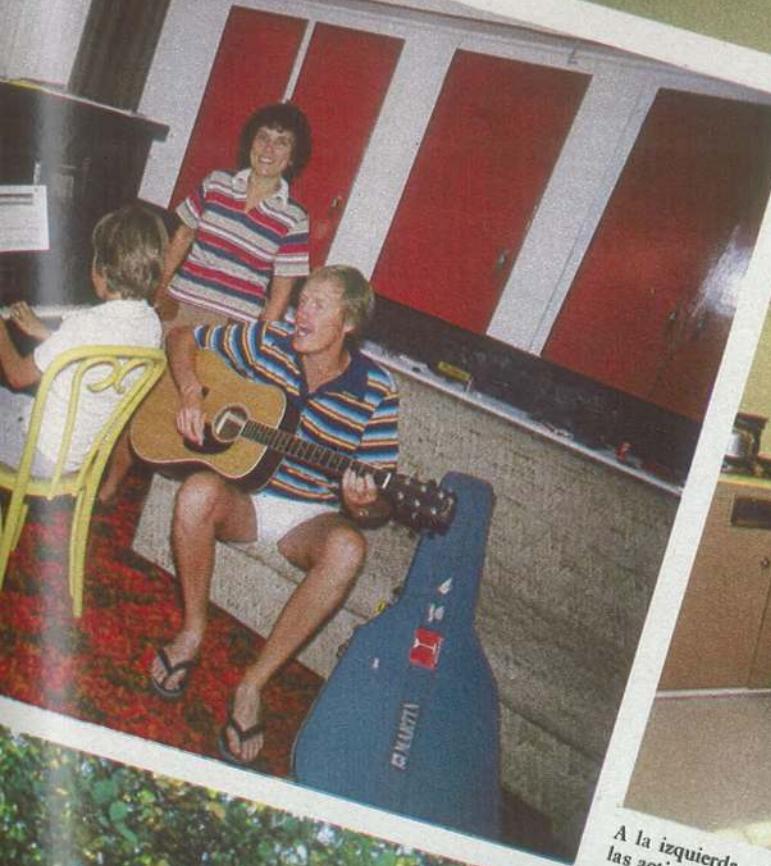
R.C.D.
ESPAÑYOL

EST

La camp
dia 2 am
En podrí
ra de la
d'un tra
com a
CEC
vegat
al n

con su esposa, Mary, y sus hijos, Brian y John. A la derecha, el salón de la casa. Ronny y Mary se conocen desde que eran pequeños, pues nacieron en el mismo pueblo.

A la izquierda, el actor y sus hijos. Como se verá, la música es una actividad preferida por la familia Cox. Sobre estas líneas, el actor familiar en la cocina.

Ronny Cox inició su carrera en Broadway. Su gran oportunidad llegó con la película «Delirio verano», junto a John Voight. Paralelamente, inició su actividad como cantante y compositor, faceta esta última en la que ha alcanzado un sólido prestigio:

—La guitarra fue siempre mi instrumento favorito. Aprendí a tocarla desde muy pequeño; sin embargo, antes de empezar a componer en serio, pasé

H

éau jeune

V'ORIENTA

paris

DEM
COLOR

ELS BOJOS MES ALEGRES DE LA
NOMÉS sobretotors han vist ja aquesta

de Mahler.
una obra

Josep Casanova

Mozart!! Ca

SÈMANA MOZART A BARCELONA 1980

INTERPRETS

KARLHEINZ CANO, clavicèmbal
VERONIKA FRANKE, violí

WOLFGANG HOCQUARD, violí
PETER HOFMANN, conferenciant

MOZARTEUM-QUARTET, piano
W.A. MOZART: Quartet, director

Cassation KV.63 — Simfonia de corda KV.387, KV.271 — Bruma Musical KV.522 — Concert KV.421, KV.511 — Divertimento KV.251 — Concert KV.364, KV.265 — Fantasia KV.332 — Sonates per piano KV.465 pieces, C.B. BALBASTRE: Sonata KV.15a — Rondó l'européen».

Del 30 de novembre al 7 de desembre del 1980. Tres peces. J.C.H. BACH: Sonata KV.15a — Rondó l'européen».

PALAU DE LA MUSICA CATALANA
REIAL CAPELLA DE SANTA AGATA

Vende d'abonaments del 10 de novembre. Abonaments i localitats: a les taquilles del Palau del 27 d'octubre. Sol·licitiu programma de novembre.

ROTHOM
PS OBERT Andreu Ayeli
(Sempronio): Des de Bar-
ri AL VENT
ació de la SALUT Amb la Generalitat
la conselleria la
segona edició in-
d'UN COMENTA-
TILS

L'ABAST

ANA Capitol
s., de Jaume

edició in-

MUSICA

MONY PYTHON con La BESILLA del R JABBERWOCKY ESTE DE BRUAN

THE GROUP OF

MONY PYTHON

Mil millions d'espectadors han vist ja aquesta
Només sobrevisqué un cavall

La pel·lícula que Marlon Brando no pude
«La pel·lícula más maravillosa
Monty Python COLOR

LA SUEGRA

Restaurants-
Respectacle

QUE. **R** GIGOLÓ. 10.30. AN
PELÍCULA: 11, 4, 10.30. EL
CAMPITO. "MUJERES EN RA-
CION". Clasificada 5.30.
CLUB COLISEUM. Avui matinal:
"EMPIEZA UNA VIDA".
LO", 14 anys. 10.30.
4.15. Avui matinal: 11.20.
COLISEUM. Apte. 9.60.
NADU". 10.45.
NADU". 7.17. 3.18. 23. 9.60.
4.20. (Tel. TO 10 M.). Nès Jaco-
COMEDIA. Tio Tom de G. con-
"RADIOS". Un film de G. Tarda
de 18 anys. de proscripta.
delti i F. proscripta.

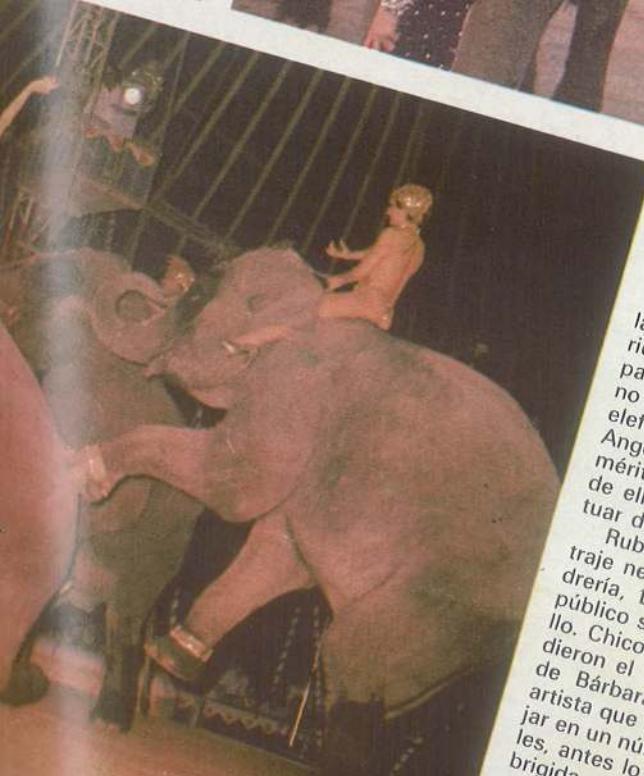
V-
16 ANS. 10.30. PRINCIPAL PALACIO
8.30.1. " DE LA CLASE. M.
RUS".
ULTIMO de 18 ANS.
GRANDE 215 18 03. 99
GRANDE 215 18 03. 11.
PUBLI I. (Tel 215. CONTINUA
PUBLI 1. (Tel 215. MARION
GRACIA. 57. MARION
OBOS. 15. 155
"L" OBO. 11. 15. Més grande
(Película). Més grande
7.15. 10.15.
any. (Tel 215 18 03.
PUBLI II. (Tel 215. 55.
seig de Gracia.

30. 03. Tel 241
365. FILMAR AP-
PA. «LA PA-
P continua. Pel·lícula
L. (Una que esti-
els nens pel·lícules.) Aptie
nínims.) 10.45. (Apte
8.05. 8.30. els publics).
"VIRUS". 6.30. 8.30.
"AMERI-
CA". 4.30. 7.1. 11 a 1.
"AMERI-
CA". 18 anys.
"AVUI matinal". Més
grans de 4.40.
"GIGOLÓ". Pel·lícula:
11. 4.40.
"AMERI-
CA". 18 anys.
"AVUI matinal". Més
grans de 4.40.
"PARÍS". AVUI matinal. Més
grans de 4.40.
"VENEZUELA". Pel·lícula: VI

6.20. Documental
tois els p-
10.30.
NIZA. Aptie per a
matriua. 5.7. 8.40.
Pel·lícula: 11.
NOVEDADES. Avui. Pel·lícula antic.
"FANA". 16 anys. Venda antici-
pada 8.11 a 1.
"BALANA BILLY". Més
grans de 10.30.
"PALACIO BRONCO". Pel·lícula:
14 anys. "LOS
NAI". "LO
CINEMA". 18 anys.
"DEL CINE". 18 anys.
"PALACIO JEROS". 6.30. 8.30.
"NAVIA". 4.30. 6.30.
"ANONIMO"
Pel·lícula: 4.30.
10.30.
"AVUI matinal". Més grans de
6.35.

**JAM-
CIONES-MUJER-
HOMBRE DE PARIS**, "EL MASC-
ANYS, 1940
HORSE DE PARIS, "RELACIONES SEXUA-
LIDOS", "HOMBRE DE PARIS",
LIDO, "HORSE DE PARIS",
LÉS HORSES de 18 anys,
"CRAZY HORSES, en
Mes grans "EL HERMANAS", en
MARYLAND, "HERMANAS", Clasificada
MARYLAND DOS, Clasificada: 4.15,
NO DEBUTADORA, Pel·lícula:
NO SUBTITULADA, Pel·lícula:
VO, 18 anys, 10.30, Tel-
"S", 8.25, 10.30, Tel-
6.20, "Muntanyer", des de
MORATÍN, 73, 85, "COS DEL CULO",
200, 4.15 de la tarda, "CON EL MONTILLOR",
les 4.15, "CON Ovidi Montllor",
Carles Miró, amb Josep AVE-
AL AIRE", Maria Josep: 4.30,
AL LEÓN, pel·lícula:
Eva Tardà, 10.30.
nos. 8.10, "XANADU",
publics.

CONDAL, "LOS AB-
32), "BERMUDAS",
BERMUDAS, "AB-
PROCES, "AB-
Mes grans, "AB-
Mes grans, "AB-
DELICIAS, "AB-
LECHE, "AB-
16 anys, "AB-
GALERIAS, "AB-
COS DEL CULO, "AB-
MISADA, "AB-
gratuita, "AB-
IDEAL, "AB-
"DIA, "AB-
CH, "AB-
18 anys, "AB-
Pell-

Durante diez minutos,

Bárbara domado tres elefan-

«LO INTENTO HA-
NAMENTE. NO MU-
DO, COMO HACIA

En Sevilla, el viernes 18 de abril, debutó oficialmente, en el Circo Ruso, la estrella Bárbara Rey. La rubia y bella murciana, que abandonó los escenarios el 12 de enero pasado, al contraer matrimonio con el domador Ángel Cristo, ha vuelto a ponerse ante el respetable como «domadora» de elefantes.

—No me gustaría utilizar la palabra «domadora» refiriéndome a mí, porque me parece muy pretencioso. Yo no domo animales. Las tres elefantas están domadas por Ángel y es de él todo el mérito. Yo me pongo delante de ellas y las obligo a efectuar determinados números.

Rubia, espigada, con un traje negro bordado con pedrería, Bárbara se metió al público sevillano en el bolsillo. Chicos y mayores aplaudieron el valor y la destreza de Bárbara. Es la segunda artista que se atreve a trabajar en un número con animales, antes lo hizo Gina Lollobrigida con caballos.

«Francis», «Su-

ñeras de car-
tenemos en
elefantes sue-
promedio de
cincuenta años

EN TOTANA. SU-

—¿De quién par-
de que se hiciese u-
de elefantes contig

—Surgió un poco
Yo empecé a ensay-
ellos, porque me ap-
hacerlo, sin pensar, en
cipio, hacer el número
cense bajo la carpeta. Per-
mi pueblo, Totana (Mur-
cia), esperaba ver
la gente a saludar y dec-
les algo. A mí me artist
en mi tierra, porque nunca lo
hice anteriormente. Pensé
que salir a hablar no tenía
ningún mérito artístico y me
lancé a la pista con mis
elefantes. Llevaba
días de or-

ra de elefantes. (Pág. 4 y 5.)
portero de televisión, se separa
3.)

gran deportista, práctica ahora el
19.)

ahora torero. (Pág. 20, 23, 27, 28, 29, 33 y
Cervantes. (Pág. 37 a 39.)
onet: nuevos recitales. (Pág. 44.)

y Bo Derek: una historia familiar
égo. 50 y 51.)
stante del grupo Mabel, padece del
tos se recupera de una pulmonía. (Pág.
53.)

famoso como sus hermanos, Los Bee
Mónaco quiere tener hijos y visita al
teville. (Págs. 66 y 67.)
y Angharad Rees, los populares protagoni-
stas de Goldfarb. (Págs. 81 a 84.)
ermen y Manuel Almazor anuncian oficial-
mente Plaza su Próxima boda. (Págs. 99 y 101.)
g. 102.)

A Vera, "embarazo cinematográfico". (Pág.
107.)

mejores secciones de actualidad.

MANA RECIOS DE SUSCRIPCION

ESPAÑA

SEMESTRE
AÑO.....

1.250 pts.
2.500 pts.

NOTA.—Para el extranjero y correo aéreo, el
mismo precio más gastos de envío.

Canarias y Baleares (servicio
correo aéreo).

Si Jean-Paul Sartre no hubiera escrito obras ni evocación, hoy, de su pensamiento y de su figura no habría interesado más que a una minoría intelectual. Pero en 1938 publicó «La náusea», a la que el impresor llamó «novela para tratar de venderla»; en 1943 estrenó «Las moscas»; en 1945, «A puerta cerrada», que fue un triunfo; en 1946, «Los muertos sin sepultura». Podría seguirse la enumeración de una serie deslumbrante de teatro de ideas. El autor se convirtió fulminantemente en conductor de una juventud que salía desorientada de los años de la guerra y de ocupación, cruelmente dividida entre la fuerza del instinto vital y la angustia cuyo sentido no alcanzaba a comprender.

Así, a la sombra de un pensamiento filosófico sólo accesible a especialistas, pero en cuya versión popular creían encontrar una justificación de todas las licencias, de todas las rebelidas, nació, como moda multitudinaria, como fórmula de desenfreno post-bélico, el existencialismo. En línea descendente, Kierkegaard, Heidegger, Sartre, hasta Juliette Greco, la musa de Saint-Germain-des-Prés y la mera explotación comercial de actitudes, atuendos y placeres.

La época áurea del existencialismo (modal) se sitúa entre 1945 y 1950. La primera «boîte» existencialista, Le Tabou, en la calle Dauphine, baja del entresuelo al sótano del mismo edificio. Es la gran idea de la que nacen las famosas «caves», al principio frecuentadas por los llamados «rats de cave», ratas de cueva, y luego, víctimas de su éxito, por burgueses curiosos y extranjeros a la caza de sensaciones nuevas. La fórmula es sencilla: se juega de trastos un sótano, preferentemente siniestro, se da en las paredes una mano de pintura barata, se instala un tablado para la orquesta, se ponen mesas y sillas rudimentarias alrededor de un pequeño espacio, que será pista de baile, se monta una iluminación escasa, para que el ambiente resulte tenebroso, se prescinde de cuadros de aire, con el fin de que el humo del tabaco cree una especie de niebla interior, y se buscan músicos capaces de hacer el mayor ruido posible. Baratísimo. Tal es el escenario de la noche existencialista. La fauna, mujeres muy ceñidos (negros), un pullóver y lacia melena (negro), una larga y lacia melena (negra). Los hombres, a juego. Pies descalzos para bailar, y, en verano, para andar por la calle. Inútil lavarlos porque inmediatamente se ponen negros. El negro de la angustia. Esa juventud es dionisiaca. Una estampa lúgubre, escabro-

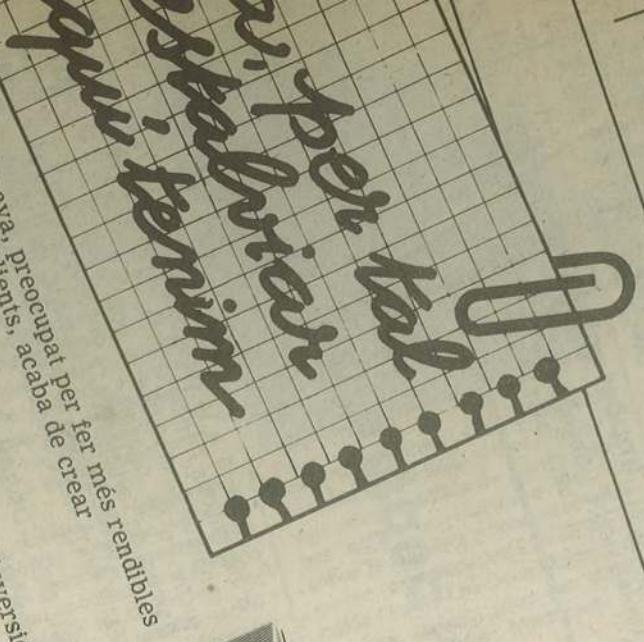
dor, una sola corona contribución a cuando subvierte. Va a la Sorbona a pagar a los revolucionarios estiles de mayo del 68. Va permanentemente a manifestar su siniestro terrorista Baader-Meinhof, en Stuttgart, Este hijo de protestante, multimillonario, arrollado por su obra, arrollado por el comediógrafo comprometido, que pone destruir, rechaza el Premio Nobel para la libertad, precisamente que no sobrevive victoria de sus. Bien es verdad que lo que es con que es anarquista, a co ácrata. Se templación a panoplia de asume la di de revistas dejando la diversa. figuran a orden e progres distur testas que bien ne Pe cia

tismo de medias de seda, ropa interior sugestiva, plumas multicolores, «clips» de lentejuelas, estilo Folies Bergère. El pantalón sobre la carne, rostro empalidecido, ojos con mucho carbón alrededor, cuerpos recién sacados del Sena. Erotismo de insectos soterrados enredados los unos a los otros. Aparición de pechos femeninos desnudos, algunos de los cuales contribuyen a la gran afluencia de público en las «caves» donde se lucen. No se sabe qué inventar. A uno se le ocurre organizar la elección de Miss Vicio. Numerosas candidatas. En otra «boîte», se contraataca con la elección de Miss Virtud, que intentan atribuir a la escritora Simone de Beauvoir, la amiga de Sartre, por antesis. Modestamente, lo declina. Poco a poco, el turismo internacional invade las cuevas. Y los indígenas puros se retiran. Del Plaza Athénée y del Ritz salen, todas las noches, bellas extranjeras disfrutadas de «existencialistas». Comenzaron la aventura en La Rose Rouge, Tabú, en el Club de Saint-Germain-des-Prés. Y algunas acaban en habitación desde cuya ventana contempla la torre de la abadía, que está curada de la abadía, que a veces, acaparada por se pueden contemplar las trelas, que también es de todo. Generalmente de todo. Algunas maduras del barrio. En recuerdo y, en los beneficios. En los co

Qué. Poco. Ha

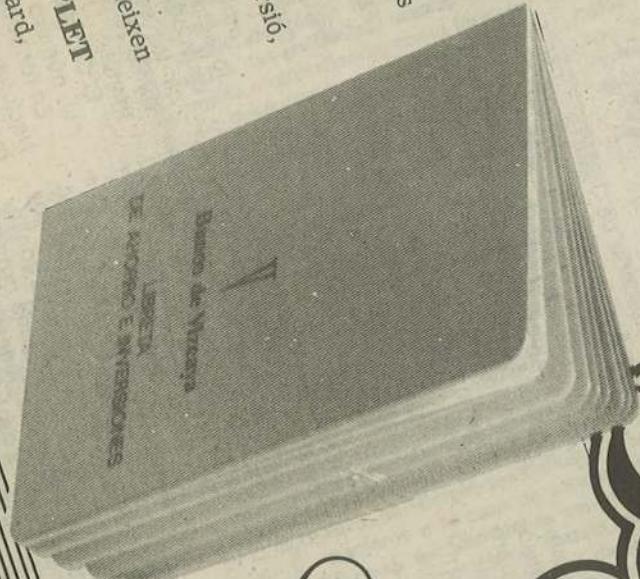
El conseller d'Igualtat, Joan Sàbat, ha haurat de decretar l'lei o per la tarda, la transacció d'una banda, la convicció, d'un nombre adequat, que en fer-se bé, i programa adequat a poder establlir un grup pugui estudiar-les i votar-les adequadament.
La Conselleria de Justícia a partir del 1980 va crear-se i Justícia, fins ara la conselleria de Pau Clars, estaran d'ençà que va passessió el seu actual titular, Ignasi Gispert, ocupava un local provisional de la Generalitat, 138 de la Rambla, 100. El Consell de la Juventut, que no volia llibertat, va treballar irregularment pel moviment neostalinista "L'estalinisme fou justament i regional", deia Clemente. Segons s'ha explicat en diversos cicles, la distribució interna es volgués formar, obert i semblaclar, durant un corrent d'opinió que mantenien certa política. Es recorda que Shan, dirigent amb J.M. Rodriguez, qualificat de "durs", l'afir, Clemente i Andreu que se esmentaren ahir els llebres Claret i Garcia Añoveros.
En el seu discurs, el Consell de la Juventut va recordar que "el nostre objectiu és la creació d'una nova societat, basada en la solidaritat, la fraternitat i la igualtat".
En el seu discurs, el Consell de la Juventut va recordar que "el nostre objectiu és la creació d'una nova societat, basada en la solidaritat, la fraternitat i la igualtat".
En el seu discurs, el Consell de la Juventut va recordar que "el nostre objectiu és la creació d'una nova societat, basada en la solidaritat, la fraternitat i la igualtat".

nemus. les po-
van trenta treballav-
Els companys que raons que
rees convocaren una vaga
disconforme i convocaren
126 d'octubre

Globetrotter d'Or

9%

2 per tal
de valorizar
qui tenim

Vizcaya, clients, acaba de crear més rendibles
preocupat per fer més rendibles
el Banco de dels seus
d'Or".
els estalvis d'Or".
«La Llibreta UN INTERESSES ELEVAT
AMB UN INTERESSES ELEVAT és una llibreta de dipòsit pot
d'inversió,
AMB UN INTERESSES ELEVAT és una llibreta de dipòsit pot
d'inversió, anual.
AMB UN INTERESSES ELEVAT d'Or certificats anual.
AMB UN INTERESSES ELEVAT d'Or gaudeixen
d'inversió en 9% d'interes d'OR TOTAL.
AMB UN INTERESSES ELEVAT d'Or gaudeixen
d'inversió en 9% d'interes d'OR TOTAL.
AMB UNA MOBILITAT COMPLET
on la fins al
obtenir UNA MOBILITAT COMPLET
a la Llibreta d'Or gaudeixen
d'inversió en 9% d'interes d'OR TOTAL.
AMB UNA MOBILITAT COMPLET
d'interes d'OR TOTAL.
AMB UNA MOBILITAT COMPLET
d'interes d'OR TOTAL.

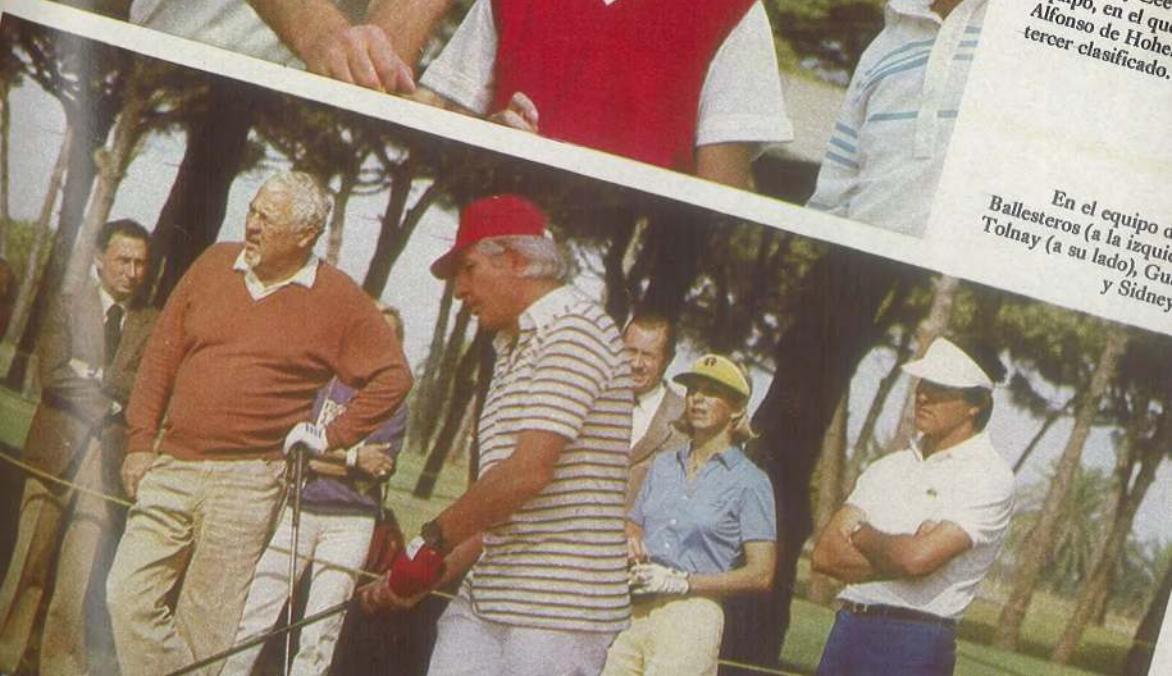
Banco de Vizcaya

...comiable
Sancho (El
actor español)

motivó la
en cerca
de
a patern
ombrío:
nada
encia
Con-

ond
ró
lo
l

Sean Connery,
Artasona y Lee
equipo, en el que
Alfonso de Hohe
tercer clasificado.

En el equipo a
Ballesteros (a la izquierda), Gu
Tolnay (a su lado), y Sidney

en estilo de Gunter Sachs, ex marido de hoy convertido en formal hombre de negocios.

ntro como Telly Savalas (Kojak), Sean Connery (James Bond), Gunter Sachs (ex marido de Brigitte Bardot), el príncipe Alfonso de Hohenlohe, Sidney Chaplin (hijo mayor de Charlie) y Pepe Sancho (El Estudiante) y esposo María Jiménez. El irrepetible «cartel» atrajo, como es lógico, a cantidad de público.

El teniente Kojak fue el gran vencedor de entre los «vips», ganándole por cierta ventaja al super-agente 007, James Bond, y por bastante más a Sidney Chaplin. No obstante, todos los arriba citados, sin excepción, hicieron un extraordinario papel de deportistas. Así, Alfonso de Hohenlohe logró un «ea-

gle» y los demás uno o varios «birdie».

Sorprendimos a Alfonso de Hohenlohe mostrando a Sean Connery el reportaje sobre Jackie Lane, su mujer, de quien está separado desde el mes de julio, publicado en el anterior número de SEMANA. Ella, que ahora reside en Londres, declaraba

Artasona.

que se inghouse.

setmanals

representació dels serveis
Corts Catalanes a què haurà d'anar
El número 19 - baixos, i TABACALERIA
dies hàbils, de presentació en hores d'oficina
el Official de l'Estat. a partir d'instàncies i d'

amb retro-
pèrdua de base
3,17

	Cubiertas	19
	Huarte y cia	41
0	Transmèditerrània	22
	Cros	117
	Carburs Metàl·lics	23
1	Aragoneses	110
0	Explosius	25,50
	Hidro-Nitro	108
	Q. Canàries	20
	I Nitrogen	110
	Fojisa	27
	U Esp Inversiones	23
1	La Seda	22
0	Gral Azucar	48
	Agrociòl·lias	52
	Alenia	41,50
	Petra	65
	Teide Inv	115
	Hispana Dos	20
	Estabaneil y P	63,50
	Damm	62
	Bonsalibé	224
	Pesiver	105
	Binca	127
	Popularinsa	61
1	Inv Ballona	130
0	BGN	60
	Rumasinga	137
	Rumasinga	70
	Mob Cros	202
	BANCS	137
	Banc Andalusia	130
	Banc Foment	352
	Banc Occidental	130
	Banc Pastor	356
1	Banc València	118
0	Barceloneta	278
	El	275
		265

QUÍMIQUES	22
Cros	201
Carburs Metàl·lics	29
Petrolis	110
Aragoneses	110,50
Explosius	20
Hidro-Nitro	110
Q. Canàries	27,25
I Nitrogen	24
Fojisa	25,25
U Esp Inversiones	23
La Seda	27
Gral Azucar	48
Agrociòl·lias	52
Alenia	41,50
Petra	52
Teide Inv	64
Hispana Dos	117
Estabaneil y P	5
Damm	20
Bonsalibé	62
Pesiver	224
Binca	102
Popularinsa	130
Inv Ballona	128
BGN	130
Rumasinga	70
Rumasinga	202
Mob Cros	137
BANCS	19
Banc Andalusia	51
Banc Foment	200
Banc Occidental	91
Banc Pastor	51
Banc València	91

	22
Banc Saragossa	119
Banc Alacant	135
Banc Jover	137
Banc Progrés	135
Banc Bilbao	100
Banc Central	362
Banc Hispano	99
BIC	244
Banc Popular	278
Banc Biscaia	126
Banc Atlantic	282
Banesto	261
Banc Santander	222
Banc Urquijo	225
Banc Unió	279
Bancotrans	151
Banc Exterior	121
Banc Nord-oest	253
Bankinter	219
Banksur	130
Bancotrans. n	223
DIVERSOS	241
Telefónica	241
Tubacex	223
Santa Ana	62,50
U Hermética	2
Filipines	60
Maquinista	119
Espanya Zinc	58
Sierra Menara	157
Pomferrada	118
Pirelli	150
Galerias Preciados	54
Cevasa	8
Vallehermoso	53
Urbas	57
Urbis	29
Leisa	53
Icsa	80
Fiesa	24,25
Cevasa	71,50
	72
	62
	27
	60
	25,50

retorn 1978; i amb base
del 1973 al 1974, el número 19 - baixos, i a l'administra
tiva, i el número 19 - baixos, i a l'Estat. a partir d'instàncies i d'
el Official de l'Estat. a partir del següent a d'

COMPÀNIA TEL NACIONAL DE PAGAMENT DE CU

A partir
contra el cupó de l'11 de desembre próxi
circulació al 7,70 per cent, en les obli
Continuació les quantitats, liquides eneses el 2
rents sèries: indiquen: per cada per cu

SERIE	NUMEROS
A	1 al 520.000
B	1 al 520.000
C	1 al 520.000
D	1 al 260.000
E	1 al 104.000
EI	1 al 52.000
Es	1 al 26.000
s'efectuarà des a continuació en qualsevol agències; ja citat	181,25
Banco Urquijo, a les seves sucursals enumera 186,25	362,50
Santander, Bilbao, Hispano Americano, Guipúzcoa, Intercontinental, Zaragoza, Crédito, Interbank, Valencia, Hernero, 906,25	1.812,50
España, Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros, Crédito Popular, 1.812,50	3.625,00
	1.812,50

Universitat de Barcelona
Institut de Ciències
de l'Educació

maig 1980-81
Curs 1980-81

possible ampliació dels cursos
professors d'EGB i Pre-escolar
de novembre
comunica que per a la 25 i 26 de 1980

14 de novembre
acordades. Bellaterra, 14 de novembre

EGAT VENDES

ZONA CATALANA

netes incorporar a la seva xarxa coⁿllaboradors de
1.200.000 ptes institucional 10 col·laboradors cultu-
ral catalana per a la xarxa de comèrcio. Es impres-
cional de vendes d'una formació, conèixer el fet impre-
rat i motivat i tenir bona experiència organiza-
tivitat, amb el núm de telèfon. 10R. CONSULTORES DE ORGANI-
ZACIÓ Pg de Gràcia, 46. 4ª Bellaterra. 14 de novembre.

CULTURAL

de promoció, necessita
perspectives de promoció in-
10 a

promoció en la seva expansió.
orientació en la nova orientació collaborar en
una nova que vulgui alta.

que econòmica: alta.
jove agradable, amb completa.
tribució agradable. 35, demà de 10 a

35, demà de 10 a
1313 de Barcelona.
títia jornada o completa. Ample, 35, demà de 10 a
tribució: agradable. 35, demà de 10 a

PISOS A GRÀCIA
C/CONGOST, 30-32
pisos de 3-4 dormitoris, calefacció, bany, fins a dotze anys.

lavabo, màximes facilitats, fins a la mateixa Entrada a la matínia i vinent de 5 a 7 h. Dis-

tos d'11 a 2 h i de 5 a 7 h. Informació i festius, d'11 a 2 h. finca d'11 a 2 h. Sabates i festius, d'11 a 2 h.

Havent de procedir a la renovació de Vallvidrera, les instal·lacions dels senyors usuaris que coneixen entre el servei seran compres entre el mateix preu, en febrer horari i amb el mateix període de l'any i amb la empresa.

mateix mateix d'aquesta hora i mitjanament de la

XALETS-TORRES

Construcció tradicional
Professionallitat 15 anys
Financament propi
Garantia total els projectes

Adaptació i en qualsevol terreny per a tots
Adaptació i en qualsevol terreny per a tots

Preus per a tu De tu a tu
Decoració a la vostra informarà Regal de us informarà de 17 h a

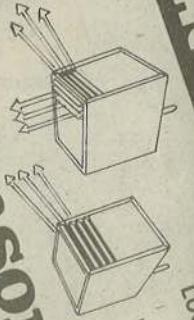
FERROCARRILS DE LA CATALUNYA

GENERALITAT Tota classe d'especialitat en

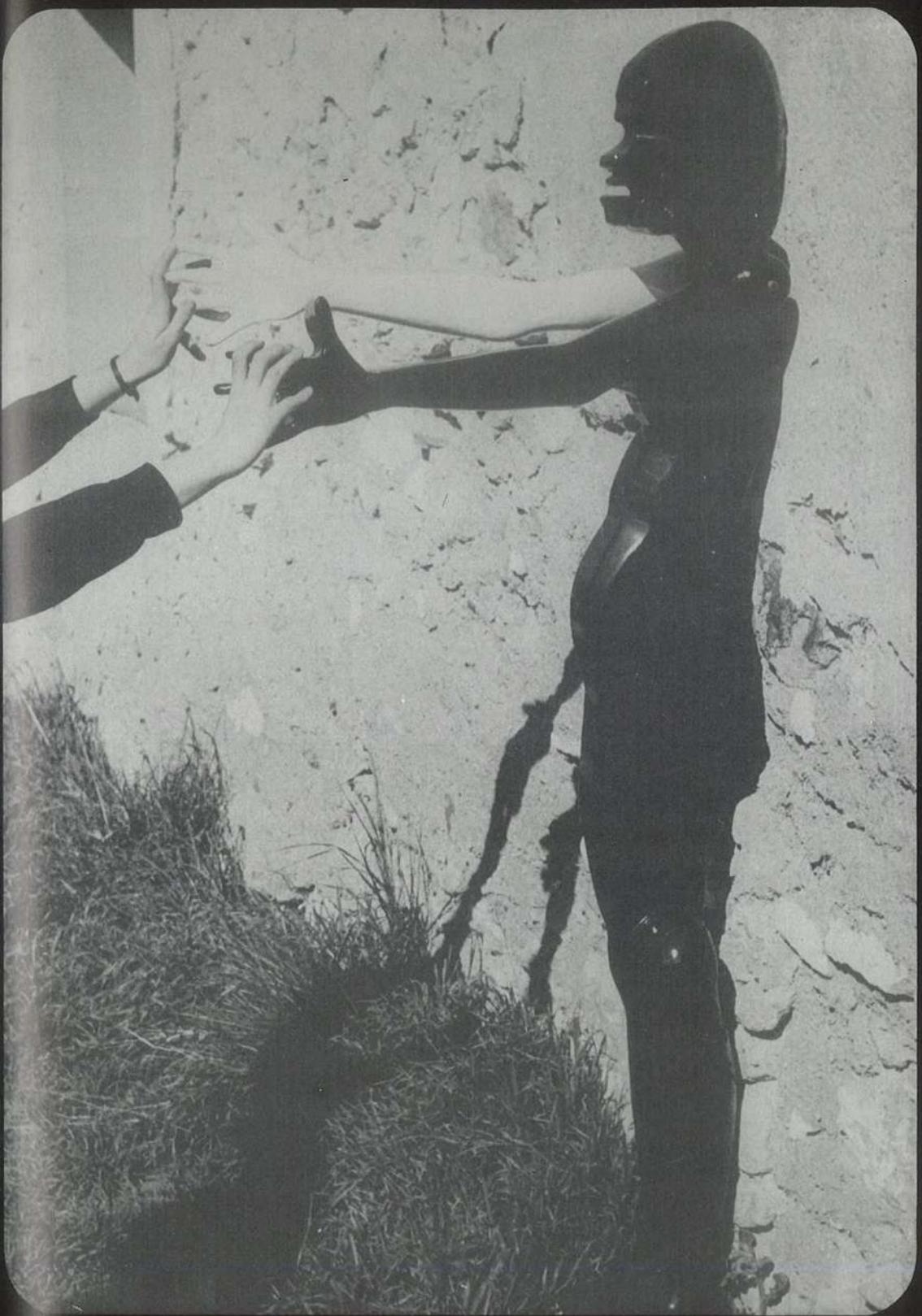
Especialitats - Rda Especialitat en

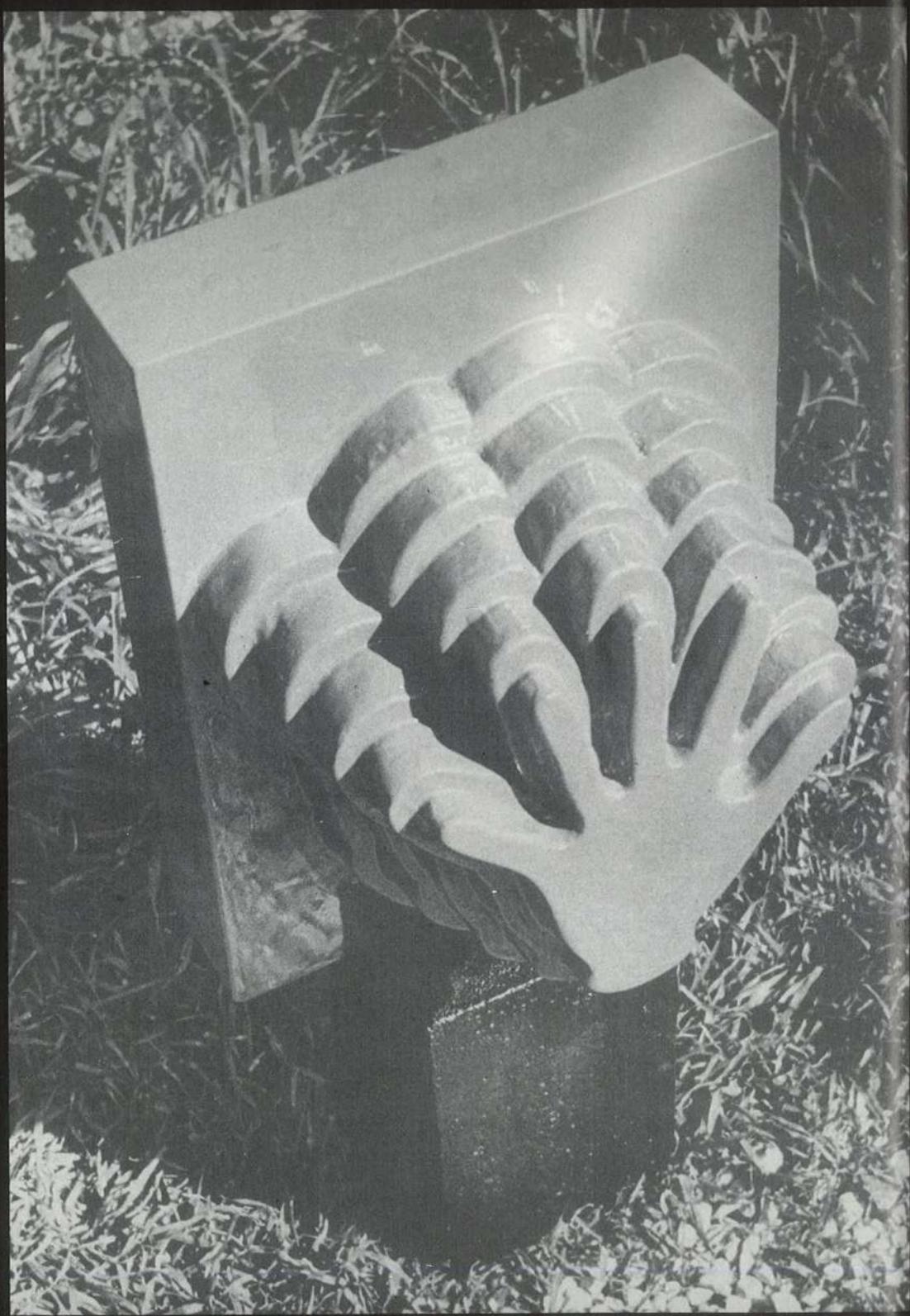
SORPRESES (Davan del mo

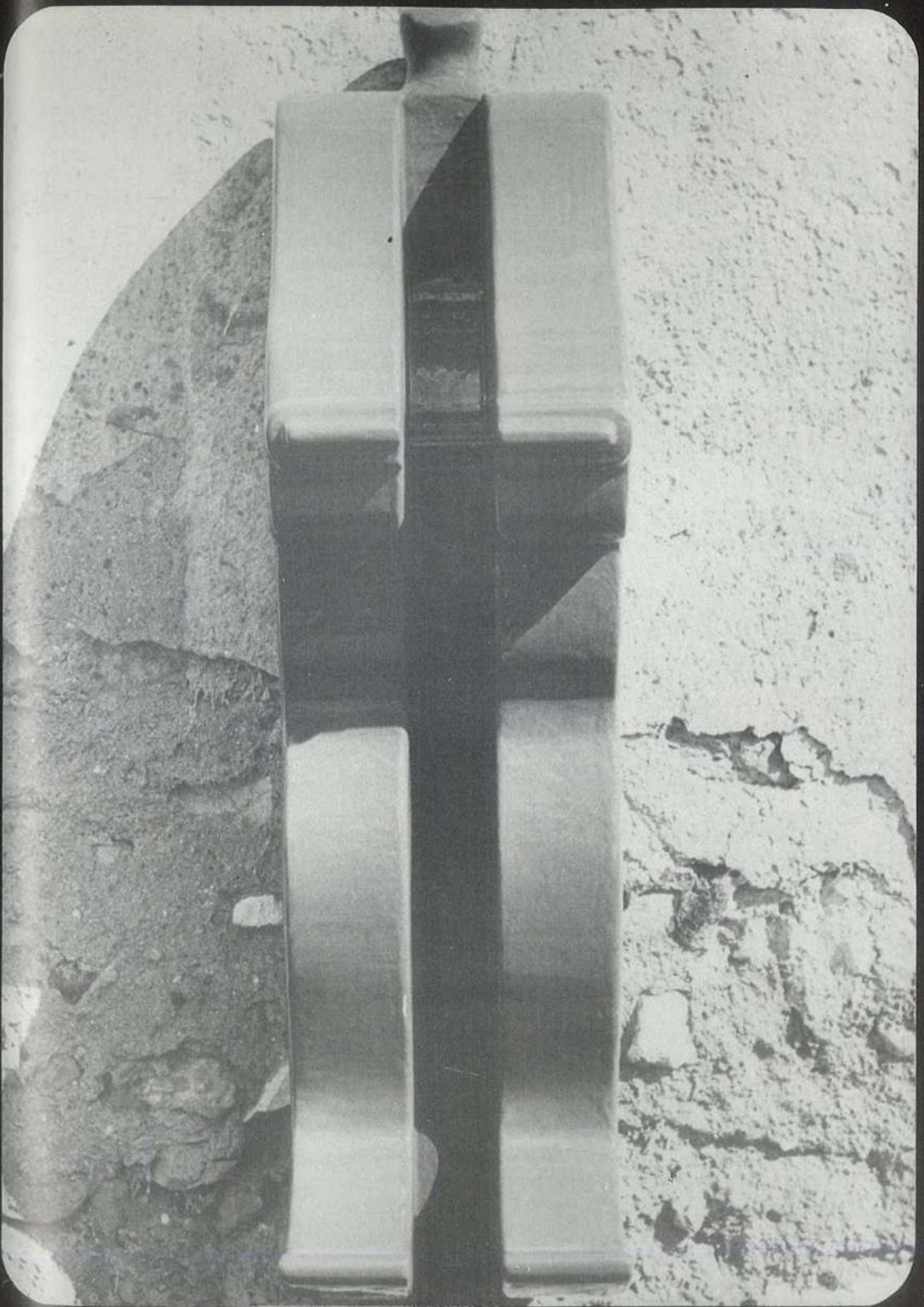
johnson

PER A NAUS INVERNALES
LOCALS, HIBERNACIONS D'AIRE PROPI
AMB GENERADORS
DE GAS NATURAL I ECONOMIC
INSTAL·LACIÓ RÀPIDA I ECONOMIC
Passatge Badal, 10-14 - Telèfon 431-2811
Barcelona-28

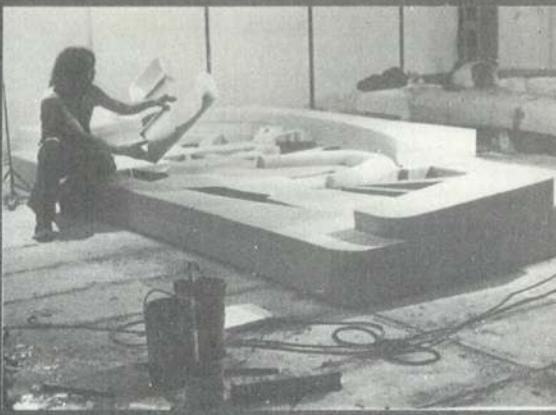
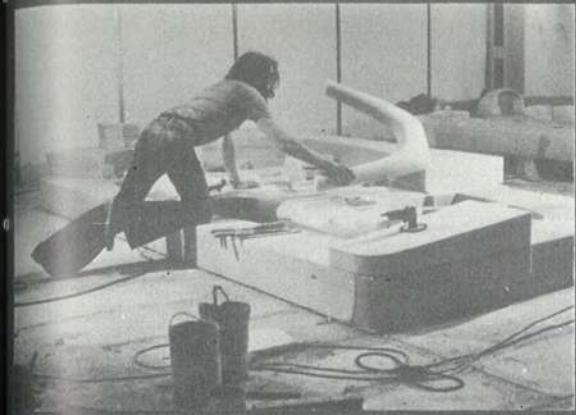
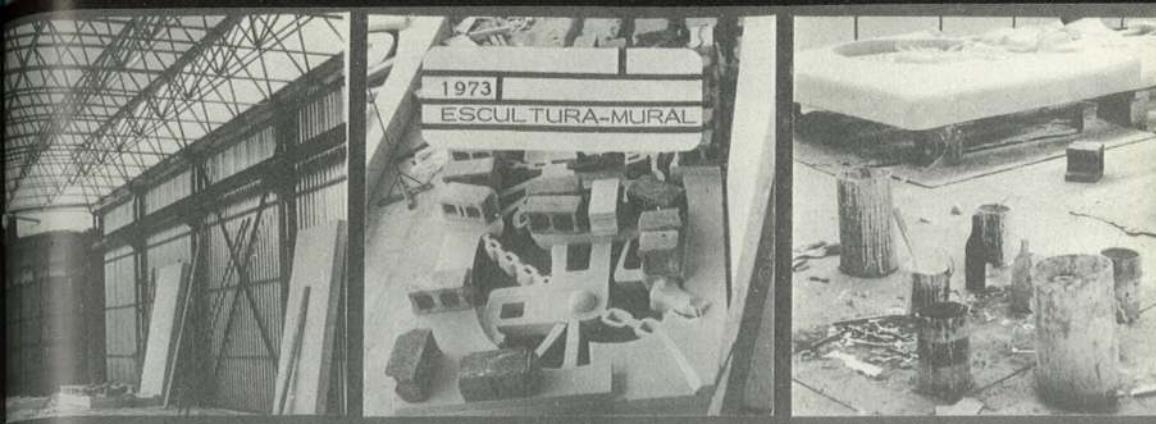

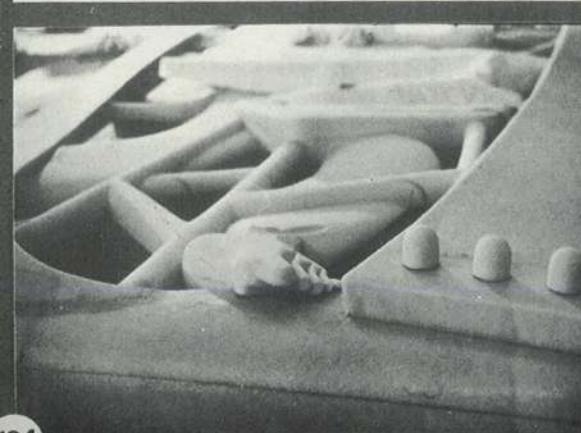
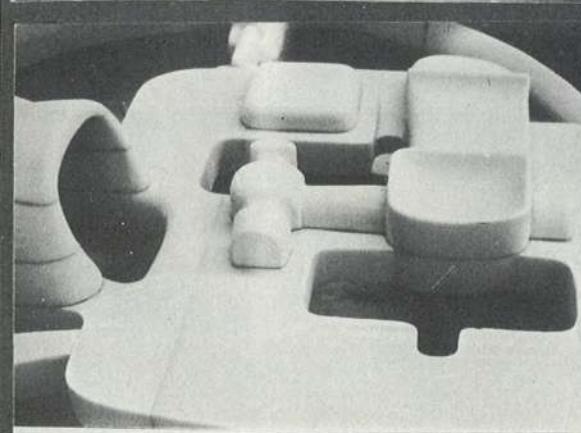
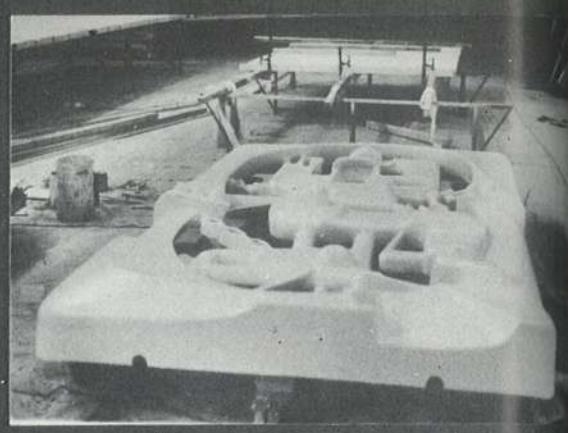
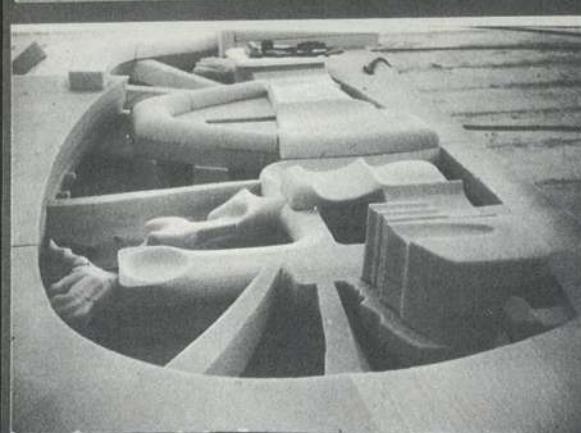

1973

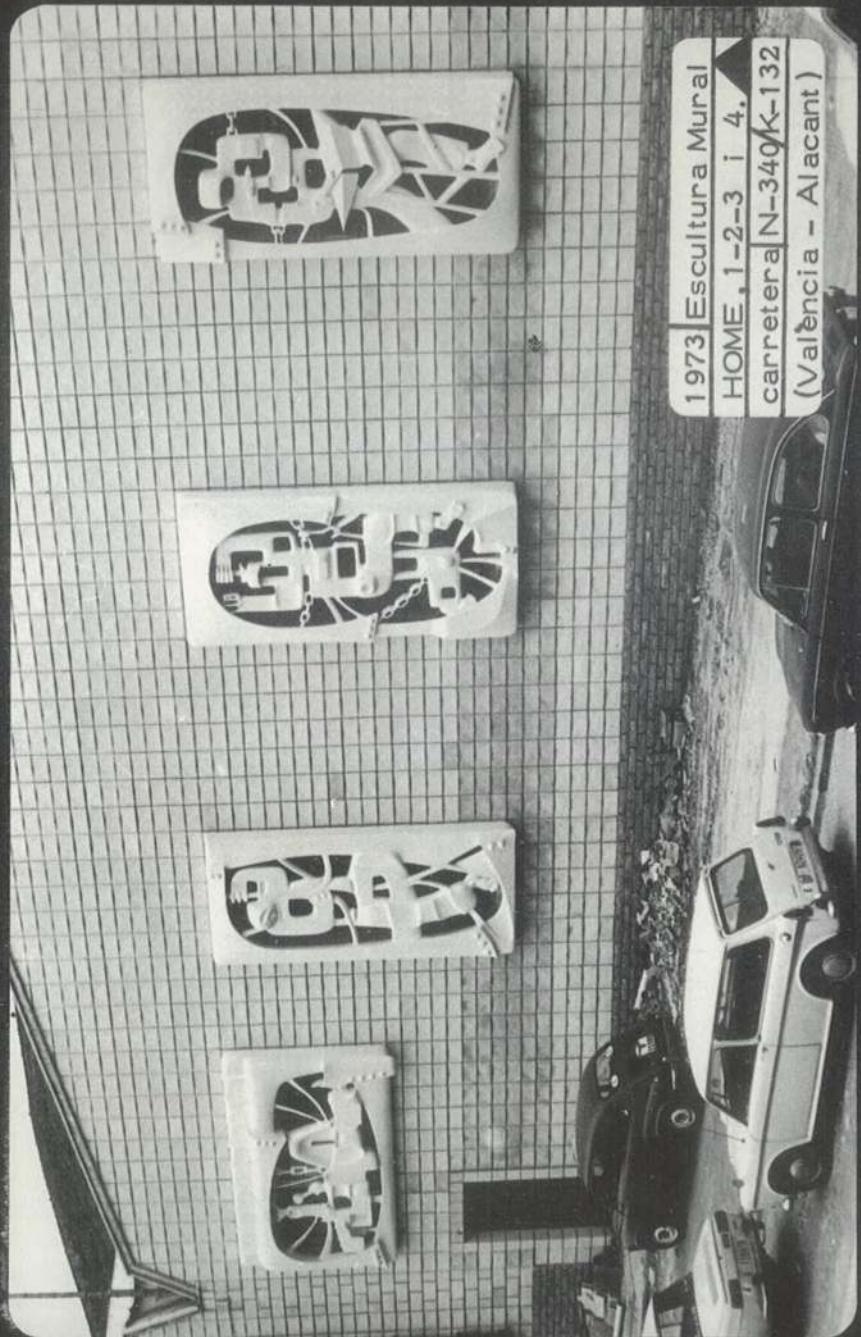

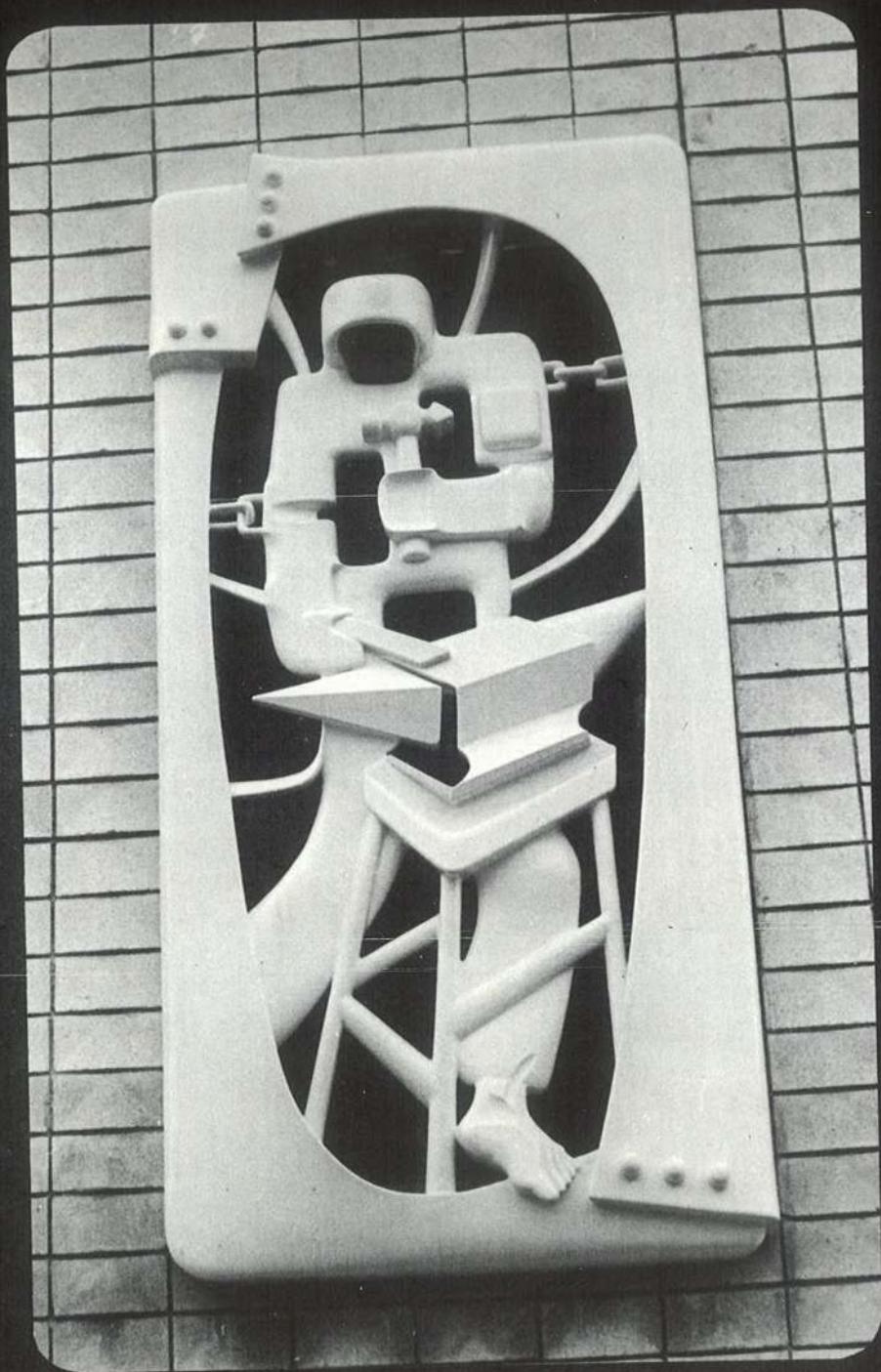

1973

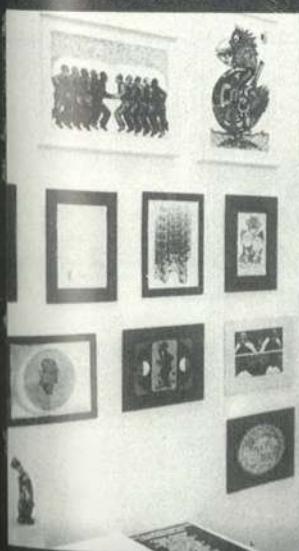
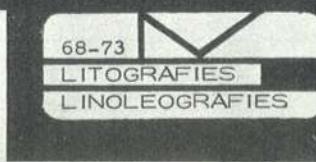
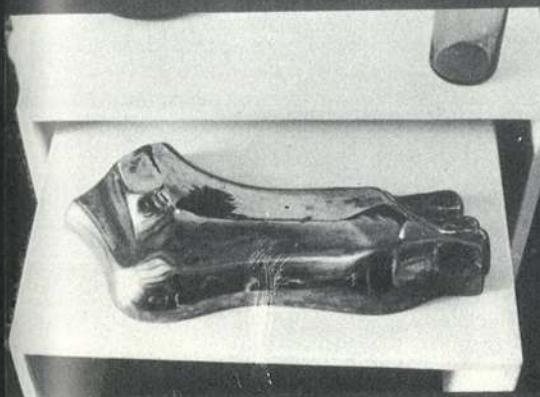
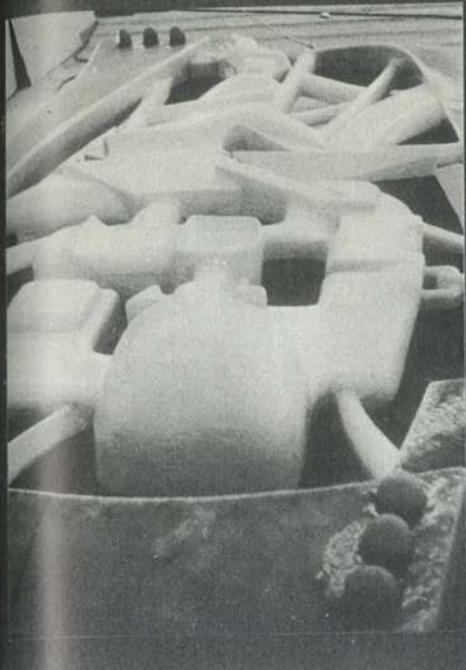

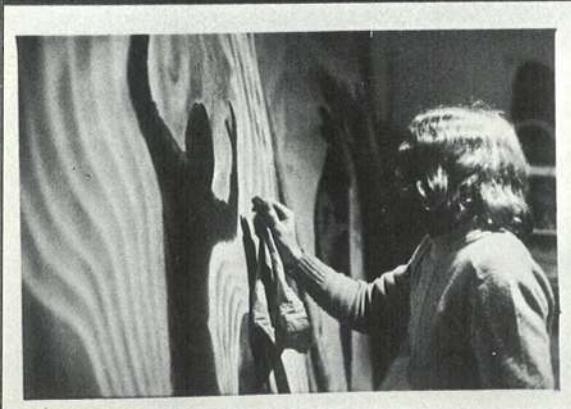
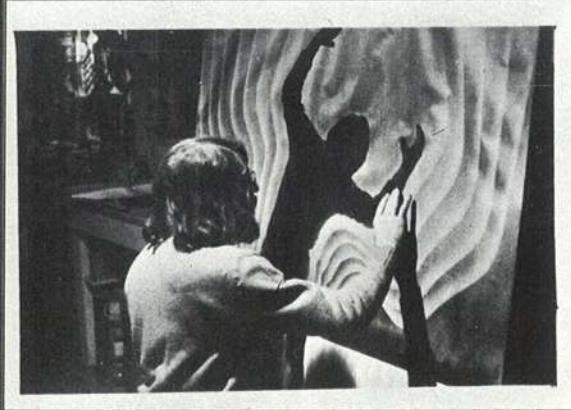
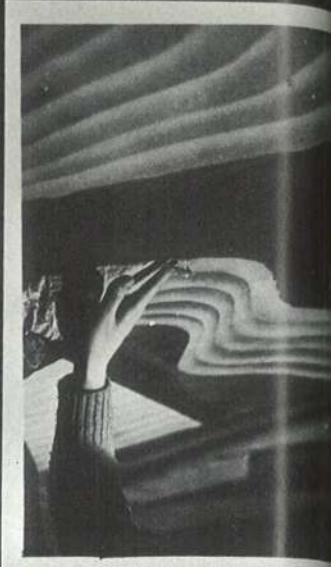
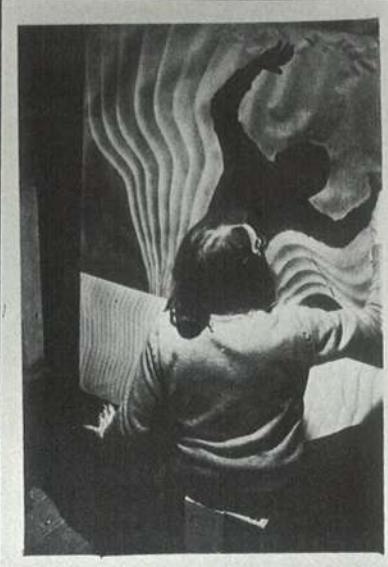
1973 Escultura Mural
HOME, 1-2-3 i 4.
carretera N-340K-132
(València - Alacant)

1973

BIOGRAFIA

ANTONI MIRO. Nat a Alcoi el dia 1 de setembre de 1944. Des dels 4 als 7 anys, passa llargues temporades al llit malalt i escomençà a dibuixar i coloretjar papers per distreureurs. A l'escola s'interessa més que res pel dibuix i sempre cerca la mes alta qualificació. Comparteix l'estudi primari amb el treball (ajuda a son pere, que té un petit taller de reparació de carroceries i es ferrer), mai té temps per a jugar amb els altres xiquets i el poc temps que li resta de l'escola i la feina el dedica a fer objectes, pintar i dibuixar. Als 12 anys i mig, escomençà a treballar més seguit i va a l'escola solament pel matí fins al 16 anys, aleshores coneix al pintor Vicent Moya, que li ensenya els primers passos a la pintura (fins aquest moment no sabia que era un cavallet o una paleta i no havia conegit cap pintor) escomençà a pintar del natural amb els mitjos tradicionals que abandonarà aviat, l'interessen molt més els materials que li proporciona l'indústria que a mes a mes coneix de sempre —la fusta, el ferro, les pintures sintètiques, els plastics, etz.— i en els quals investiga i experimenta superposant-los a la superfície plana del quadre, —esculto-pintures—, també incorpora la pintura a pistola amb esfumats, i experimenta llarg temps amb relleus visual i repetició de imatges. Fins als 21 anys fa una jornada entre 12 i 16 hores diaries i amb gran esforç pinta un poc totes les nits i els diumenges per la vesprada, aprofita obsessivament cada segon per tant de pintar. En 1960 presenta per primera volta a un certamen i reb el 1er. premi de l'Ajuntament d'Alcoi, en el 1965 en gener realitza la seua primera exposició individual i en setembre el primer viatge a París. Fent el servei militar té més temps per a pintar, realitza nombroses exposicions i murals “contra la guerra” i es dedica totalment a l'art. En 1967 viatja a Londres, coneix el manicom de València i pinta la sèrie “els bojos” (continuació de “les nues”) que precedeix a les experimentacions “relleus visuals” i les sèries de Vietnam. Biafra, L'home, Realitats etz.. En 1968 exposa a Londres. En 1969 viu a Dover (Anglaterra) En 1970 en una mostra a Benidorm, li retiren unes obres de les realitzades a Anglaterra, una per raons polítiques i l'altra per morals, la primera li la tornen després de examinarla l'Audiència P. d'Alacant, per la segon es acusat d'Escandal Public, processat i jutjat a Alacant en júnij del 71 quedant absolt i retornat-li l'obra. El defensa l'advocat Lluís Berenguer Fuster. Després viatja molt sovint per Europa. Viu i treballa a Alcoi i Altea. Realitza nombrosos murals de Pintura, Escultura i Ceràmica a Espanya i Anglaterra. Ha organitzat nombroses mostres d'art: “Art del poble per al poble” (V Congrés de L. i. F.) Alcoi. III Bienal Internacional de Pintura-Alcoi. “Artetur-72”, Madrid. Homenatge a Joan Fuster, Castelló. Homenatge a Salvador Espriu, Madrid. Homenatge a E. Contreras, Benidorm. Art Espanyol Contemporani, Altea. Homenatge a Millares, Altea i Alacant. Exposicions d'A. Blasco, Soria, Serrano, J. Frances, Guinovart, Vento, Suarez, Argimon, Canogar, Moreno, Sempere, Grup d'Elx, etz. etz..

Membre fundador del Grup Alcoiart (gener 1965). Membre del grup d'artistes de Berlin, Verein Berliner Künstler. Membre d'Art Actual, València. Membre de l'Institut i Academia Internacional d'Autors de Panama. Membre actiu de la Fundació Maeght, de Saint-Paul. Membre Honoris Causa de Paternoster Corner Academy of London, diploma i medalla d'Or 1972. Membre fundador del “Gruppo Denunzia” (Brescia-Italia) amb Pacheco, Rinaldi, Comencini i F. de Santi. Diploma i medalla d'Or “Il Mostra Internazionale di Pittura e Grafica 1972”, Noto (Siracusa) Italia.

EXPOSICIONS

1965— Sala CEA (Alcoiart-1) Gener, ALCOI.— Saló d'Art Centre E. Juny, ALCOI.— Salons “Els Angels”, Juliol, DENIA.— Soterrani Mig-eval, Agost, POLOP.— Pressó Segle XII Castell, Setembre, GUADALEST.— Montmartre, Setem. Oct., PARIS.— Casa Murcia— Albacete, Novembre, VALENCIA.

1966— Circol Industrial, Maig, ALCOI.— Elia-Galeria d'Art, Juny, DENIA.— Soterrani Mig-eval, Agost. Setem: POLOP.

- 1967— Sala Associació de la Premsa, Març. Abril, VALENCIA.— Casa Municipal de Cultura, Juliol, ALCOI.— Soterrani Mig-eval, Agost. Setembre, POLOP.— Foment AIC, Octubre, GANDIA.— Caixa d'Estalvis S. Espanya, Novembre, MURCIA.— S. Iniciativa i Turisme, Novembre, TARRAGONA.— Caixa d'Estalvis Provincial, Novembre, ALACANT.— Museu Municipal, Desembre, MATARO.— Galeria Agora, Desembre, BARCELONA.
- 1968— Galeria d'Art, 6 Presencies, Abril-Maig, ALCOI.— Soterrani Mig-eval, Estiu, POPOP.— Galeria Niu D'Art, Juliol, LA VILA JOIOSA.— Cercle Industrial "Rotonda" V Congres de Logopedia i Foniatría, "Art del poble per al poble", Agost, ALCOI.— Woodstock Gallery, Novembre-Desembre, London (Anglaterra).
- 1969— Galeria Polop, Juliol, POLOP.— Shepherd House, Mostra Llampegs "Nort Anglaterra", "Homenatge als poetes catalans d'avui", Agost, CHADDERTON (Lancs. England).— Elia Galeria d'Art, "Homenatge als poetes catalans d'ahir", Setembre, DENIA.— Central Hotel, Mostra sur Anglaterra, Rebló Llampegadissa, "Homenatge al poeta espanyol", Setembre, DOVER (Kent. England).— Club Amics de l'Unesco — Casa Cultura — Hotel Reconquista, Desembre, ALCOI.
- 1970— Caixa d'Estalvis Provincial, Febrer, ALACANT.— Caixa d'Estalvis N.S.D., Març, ELX.— Caixa E. Provincial, Abril, XIXONA.— Galeria Polop, "Homenatge als poetes de la cançó, Raimon, Pi de la Serra i Ovidi Montllor", Estiu, POLOP.— Galeria Darhim, "Homenatge a Ernest Contreras", Juliol, BENIDORM.— Hotel Azor, Agost, BENICASSIM.— Galeria Porcar, "Homenatge a Joan Fuster", Setembre, CASTELLO.
- 1971— Caixa d'Estalvis S. Espanya, Març, MURCIA.— Club Pueblo, "Homenatge a Salvador Espriu", Març-Abril, MADRID.— Sala CASE, Julio, Albufereta, ALACANT.— Sala CASE, Juliol, BENIDORM.— Galeria 3, Agost, ALTEA.— Discoteca el Mussol, "Homenatge a Picasso" (90 anys), Desembre, ALCOI.
- 1972— Galeria Novart, "America negra", Abril, MADRID.— Galleria della Francesca, "America negra", Maig, FORLI (Italia).— Galeria Novart, 2on. Mostra "America negra" Simultanea al espectacle, Maig, MADRID.— Galleria Bogarelli, "America negra", CASTIGLIONE (Italia).— Teatro Sperimentale, Sala Laurana, "Gruppo Denunzia", Setembre, PESARO (Italia).— B.H. Corner Gallery, "Five Men Exhibition", LONDON (Anglaterra).— Galeria Alcoiarts, "America negra i altres coses", Desembre, ALTEA (Alacant).
- 1973— Galerie Multiples, "L'Amerique noire et d'autres choses", Febrer, MARSEILLE (França).— Galeria Aritz, "Amerika Baltza eta abar", Abril, BILBAO.— Sala Besaya, "America negra y otras cosas", Maig, SANTANDER.— Palazzo Associazione Artisti Bresciani, "Gruppo Denunzia", Febrer, BRESCIA (Italia).— Palazzo del Parco, "Gruppo Denunzia", Juny, BORDIGHERA (Italia).
- Art-Alacant (CAP), Novembre-Desembre, ALACANT.— Galeria Capitol, Sala Unesco, (Mostra simultània) Desembre, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, "L'home avui", Desembre-Gener, ALTEA.

CERTAMENS

- 1960— VII Mostra Pintura, Escultura, Dibuix, 1er. Premi, Exssm. Ajuntament d'ALCOI.— XVIII Expo. Art, 61-62, 3er. Premi, ALACANT.
- 1962— Primer Certamen Nacional d'Arts Plastiques, ALACANT.— Certamen Pintura, 1er. Premi, ALACANT. Certamen d'Art, Menció Honorifica, ALACANT.
- 1963— VIII Expo. Pintura CEA, Premi Brotons, ALCOI.— Selecció certamens, MADRID
- 1964— VI Certamen d'Art, 2on. Premi, ALACANT.
- 1965— V Saló de Tardor, Casa M. de Cultura, Premi de la CAP, ALCOI.— VII Saló de Març, VALENCIA.
- 1966— VI Saló de Tardor, Casa Cultura, ALCOI.
- 1967— I Bienal de Pintura, Exssm. Ajuntament, ALCOI.— VIII Saló de Març, VALENCIA.— VII Saló de Tardor, 2on. Premi, Casa M. Cultura, ALCOI.
- 1968— IX Saló de Març, Art Actual, VALENCIA.— I Expo. pintors espanyols, CIEZA.
- 1969— II Bienal Internacional de Pintura, Gener, ALCOI.— X Saló de Març, Art Actual, VALENCIA.— I Certamen Diputació Provincial "Castell S. Barbara", Adquisició obra Museu, ALACANT.— VIII Premi Internacional Dibuix J. Miró, Palau de la Virreina, Juny-Juliol, BARCELONA.— The Dover Carnival, Agost, DOVER (Anglaterra).— VIII Saló de Tardor, Premiat C.M.C., ALCOI.

1970— XI Saló de Març, Artista invitat, VALENCIA.— Premi Internacional Dibuix Joan Miró, Col.legi d'Arquitectes, Juny, BARCELONA.— Certamen Arts Plastiques, "Castell S.B." Adquisició escultura fons Museu, ALACANT.— XXVII Expo. Pintura, SEGORBE.— Finalista al Premi Tina de Pintura, BENIDORM.— VII Saló Nacional de Pintura, MURCIA.
1971.— III Bienal Internacional de Pintura, obra adquirida fons Museu, ALCOI.— ICertamen Pintura Mural, Artista invitat, ALTEA.— XII Saló de Març, Artista invitat, VALENCIA.— III Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França). X Premi Dibuix Joan Miró, Col.legi d'Arquitectes, BARCELONA. Galeria Adrià, BARCELONA. PAA Culturals, GIRONA. (Present en 1.ª votació).— B.H. Corner Gallery, "Saló International d'Hivern-1971", Diploma d'honor, LOÑDRES.
1972— XI Premi Internacional Dibuix Joan Miró, BARCELONA.— "II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica 1972". Diploma i medalla d'Or, Teatro Sala Dante, NOTO. 2on. Mostra Premis a Sicilia, (Italia).
...Deixa de participar a certamens.
1973.— No participa a certamens de tipus competitiu.

COLLECTIVES

1967— Palau de la Baylia, Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALENCIA.
1968— Jove Pintura Alacantina-1, Unesco, Juny-Juliol, ALACANT.— Jove Pintura Alacantina-2, Penya M. II.licitana, Agost, ELX.— Niu d'Art, pintura i escultura, Agost, LA VILA JOIOSA.— Alicart-1, Casa Azorin, DENIA.— Alicart-2, P.M. II.licitana, Setembre, ELX.— Jove Pintura Alacantina-3, Centre Recreatiu, PETREL.
1969— Obres X Saló de Març, Caixa d'Estalvis Provincial, Abril, ALACANT.— Galeria Arrabal, Estiu-69, CALLOSA.— XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern (69-70) BARCELONA.— III Expobus de Pintura Alacantina, Hort del Xocolater, ELX.— Verein Berliner Künstler, Grafik, Plastik, Desembre, BERLIN (Alemanya).— Plastica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.
1970— Sala Devesa, 14 pintors, Febrer, ALACANT.— Verein Berliner Künstler, Pintura-Escultura, BERLIN.— Maison Billaud, Artistes alacantins, Juliol, FONTENAY-LE-COMpte (França).— Exposició d'Art Contemporani, Galeria Arteta (Grup Indar) 99 pintors, Maig, SANTURCE.— Expo. Estiu. V.B.K. BERLIN.— I Exposició Col.lectiva, Sala Puntal SANTANDER.— Col.lectiva Circol Belles Arts, Octubre, VALENCIA.— En-Art-1, Sala Art i Paper, ELX.— Mostra Nadal, V.B.K. BERLIN.
1971— Expo.Art a Valbonne, VALBONNE (França).— 2 col.lectiva, Sala Puntal, SANTANDER.— Esposició de poemes il.lustrats, Tur Social, Juliol, ALACANT.— Expo col.lectiva, Escola Nautica, PORTUGALETE.— Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.— XX Expo. Nacional, MONOVAR.— I Expo. Art Provincial, VILLENA.— Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDON.— Femina-71, Verein Berliner Künstler, BERLIN.— Expo. a Picasso, Unesco, ALACANT.
1972— Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, Gener-Febrer, ALCOI.— Civico Museo di Milano, "Omaggio alla Comune", 16 pintors a la Comuna de Paris, Gener, MILANO (Italia).— Expo. Subasta La Salle, Hotel Reconquista, ALCOI.— Sala Reale delle Cariatidi, "Amnistia que trata de Spagna", Març, MILANO (Italia).— XXI Exposició Nacional, MONOVAR.— Mostra d'Art Espanyol contemporani, 20 pintors, Juliol, Alcoiarts, ALTEA.— I Expo. Nacional de Villena, VILLENA.— Palacio de Cristal, "Artetur-72" (Stand Altea amb Sempere, J. Frances, A. Blasco, Soria, etc.) Octubre-Nov., MADRID.— Expo. Collectiva Permanent, Alcoiarts, ALTEA.— Expo. Anual, Verein Berliner Künstler, BERLIN.— Galeria Internacional de Arte, "Associació d'Artistes Plastics Espanyols", MADRID.— Galeria Alcoiarts, "Homenatge a Manolo Millares", Grup El Paso i Artistes Alacantins, ALTEA.
1973— Caixa Estalvis Provincial, "Homenatge a Millares", Gener, ALACANT.— Arte-Altea, Expo. Inaugural, ALTEA.— Libreria Internazionale Einaudi, "Grafica Politica Spagnola", 12 artistes espanyols, Març, MILANO.— Verein B. Künstler, Col.lectiva, Abril, BERLIN.— Aritz-2, Col.lectiva Estiu, LAREDO.— En-Art-2, (Alacant-Madrid) Hort del Cura, Agost, ELX.— II Mostra Nacional de Villena, Exssm. Ajuntament, VILLENA.— XXII Exposicio Nacional, "Homenatge Centenari Azorin", Adquisició de l'Ajuntament de Monover per al "Museu de Pintura Azorin", MONOVAR.

"Homenatge a Joan Miró", col·lectiva 38 pintors, Juny, MADRID.— II Mostra d'Arts Plastiques, Sala Municipal d'Exposicions, Maig-Juny, BARACALDO.— XXIII Rassegna Internazionale di Pittura, "G.B. Salvi e Piccola Europa", "Omaggio Gruppo Denunzia", Juliol, SASSOFERRATO (Italia).— Expo. III Aniversari Galeria Novart, Oct. Novembre, MADRID.— Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cilena, Studio Brescia, Desembre, BRESCIA (Italia).— "Proces a la violència" (Canogar, Equip Crónica, Genoves, Antoni Miró, Vallejo i Villalba) Expo. simultània, Nov.-Desembre.— Galeria Esti-Arte, MADRID. Galeria Alcoiarts, ALTEA. Galeria Grafica, BARCELONA.

MUSEUS — COLECCIONS

Museu Municipal de Mataró, Mataró.

North Chadderton Modern School, Lancashire (England).

Museu d'Art Modern de Barcelona (Fons) Barcelona.

Col·lecció Submarí MMS Tiptoe, London (England).

Museu Oldham, Lacs (England).

Spanish Embassy, London (England).

Cercle Artistic S. Lluch, Barcelona

Hotel Reconquista, Alcoi.

Central Hotel, Dover/Kent (England)

Caixa d'Estalvis Provincial, Alacant.

Caixa d'Estalvis NSD., Elx.

Caixa d'Estalvis del Sudest d'Espanya. Benidorm.

Museu de Ceràmica, Barri Santa Creu, Alacant.

Casa Municipal de Cultura, Alcoi.

Exma. Diputació Provincial, CEU, Alacant.

Museu d'Art Contemporani (Fons) Alacant.

Ajuntament d'Alcoi (Fons) Museu de Pintura, Alcoi.

Museu d'Art Actual, (Fons) Elx.

Comune de Parigi, Milano (Italia).

Museu Pintura Mural, Altea.

Col·lecció Diari ABC, Madrid.

Associació d'Artistes Plastics, Madrid.

Museu Casal de Sant Jordi (Museu de Festes) Alcoi.

Comune de Pesaro, Pesaro (Italia).

Museu d'Art Contemporani de Bilbao (Fons) Bilbao.

Museu de Pintura "Azorin", Monovar.

Museu d'Art Contemporani de León (Fons) Leon.

Museu d'Arte Moderna, Comune di Sassoferato (Italia).

I Nombroses col·leccions particulars de tot arreu.

OBRA PERMANENT

Galeria Juana Mordó, Madrid.— Galeria Nova, Barcelona.— Galeria Punto, Valencia.— Galeria Aritzia, Bilbao, Galeria Alcoiarts, Altea (Alacant).— Galeria Besaya, Santander.— Galeria Arrabal, Callosa.— Sala Tahor, Canarias.— Woodstock Gallery, London (England).— Peterloo Gallery, Manchester (England).— B.H. Corner Gallery, London (England).— Verein Berliner Künstler, Berlin (Alemanya).— Goodman Gallery, Illinois (USA).— Universal Art, Ontario (Canada).— Galerie Multiples, Marseille (France).— Galerie Miroir, Montpellier (France). Galleria "Lo Spazio" (Representació exclusiva a Italia), Brescia (Italia).— Galleria (e collezione) Bogarelli, Castiglione (Italia).— Galleria d'Arte Moderna Il Ponte, Giovanni Valdarno (Italia).— Visual Art Center, Studio Boenzi-Jacobelli, Napoli (Italia).— Galleria l'Agrifoglio, Milano (Italia).— Centro Culturale per l'Informazione Visiva, Roma (Italia). Etz.

BIBLIOGRAFIA

A.R. Cortés	Información	Desembre - 61
Ana María	La Verdad	Desembre - 61
Jordi Vidrianes	Ciudad	Novembre - 63
R. Mengual	Información	Febrer - 65
A. María	Ciudad	9-Febrer - 65
A. María	Información	Febrer - 65
E.L. Chavarri	Información	3-Juliol - 65
Ana María	Las Provincias	Juliol - 65
A. Revert	Información	Novembre - 65
J.V. Botella	Ciudad	Desembre - 65
A. Revert	Información	3-Març - 66
Joan Fuster	Información	6-Maig - 66
Joan Valls	(1-Llibre-Monografic) "Antoni Miró"	7-Juny - 66
Abad	"J.V. Botella-A. Espi-A. Revert"	Setembre - 66
A. Revert	Ciudad "Pintor"	Setembre - 66
A. Espi Valdés	Ciudad	Novembre - 66
Ricardo Dasí Jr.	Las Provincias	Febrer - 67
E.L. Chavarri	Las Provincias	Gener - 67
J. Vidrianes	Ciudad	Abril - 67
A. Cirici Pellicer	Serra d'Or	Abril - 67
Gurrea	Presencia	Abril - 67
J. Ballester	Ciudad - Gandia	Setembre - 67
E. Contreras	Línea	Març - 67
Pic	Información	Setembre - 67
Adrià Miró	Mataró	Octubre - 67
García Luna	Glosari d'Artistes Alcoians (Llibre)	Novembre - 67
Angel Marsá	Diario Español	Desembre - 67
J. Corredor	El Correo Catalán	Alcoi - 1967
J. Vidrianes	La Vanguardia. "Noticiario Arte"	28-Novembre - 67
R. Mengual	Diario de Barcelona "Destino, etc."	16 - Desembre - 67
J.V. Botella	Ciudad	15 - Desembre - 67
Pérez Valls	Ciudad. "Encontre amb A. Miró"	Desembre - 67
Visuto	Primera Página	Març - 67-68
Conroy Maddox	Las Provincias	19 - Març - 68
	Información	27 - Abril - 68
	Arts Review (London)	18 - Maig - 68
	What's on in London	8 - Setembre - 68
	Art and Antiques "Aggressively Catalan"	7-Desembre - 68
	Art and Antiques Weekly "Iron Sculpture"	6 - Desembre - 68
A. Cirici Pellicer	Serra d'Or	14 - Desembre - 68
Paul M. Bornkamp	Spanien-Report	21 - Desembre - 68
" "	Deutsches / Auslandmagazin	Desembre - 68
E. Contreras	(Cat.) "A. Miró i els objectes reivindicats"	Desembre - 68
J. Vidrianes	Ciudad "L'any artístic"	28 - Gener - 69
Calabuig	Primera Página "Panel Metàl·lic"	22 - Gener - 69
Perez Valls	Las Provincias	23 - Gener - 69
Ernest Contreras	(2 - Llibre-Monografic) "A. Miró, Pintura-Esc."	Gener - 69
J. Vicent Botella	Primera pág. "Aproximación a la realidad"	8 - Març - 69
A. Cirici Pellicer	Serra d'Or. "Reixes d'Antoni Miró"	Març - 69
J.A. Blanes	Información. "Escultura Metàlica"	3 - Octubre - 69

E. Contreras	Información. "Deterioro de la tradición"	Juliol - 69
J. Vidrianes	Ciudad. "Embajada artística"	Juliol - 69
E. Contreras	Información. "Trayectoria joven"	Juliol - 69
Bataller	Primera Página. "Pintura social"	Juliol - 69
A. Cirici Pellicer	Serra d'Or	Juliol - 69
R. Pérez	Dover Express	8 - Agost - 69
Cash	Información "Antoni Miró a Anglaterra"	Agost - 69
Robert Perez	Oldham Express	Agost - 69
J. Calabuig	Evening Chronicle "Spanish Artist"	30 - Agost - 69
F. Moltó	Información "Chadderton"	13 - Octubre - 69
E. Contreras	Ciudad "Con A. Miró a su regreso"	Novembre - 69
Jordi Vidrianes	Ciudad	Desembre - 69
Alfredo Aracil	Información. "Triple muestra"	Desembre - 69
A. Espi Valdes	Información	Desembre - 69
Ernest Contreras	La Verdad. "Arte"	Febrer - 70
Blas de Peñas	Información "Antoni Miró, pintor trascendente"	Febrer - 70
Enrique Gomez	Información. "Pintura y Escultura"	Febrer - 70
V. Pastor Chilarz	Primera Pág. "Pintura y Muerte"	17 - Febrer - 70
Tomas Llorens	Primera Pág. "A. Miró francotirador social"	Febrer - 70
E. Contreras	Ilus. Dibuix. Primera pág. "Arte mas letras"	10 - Març - 70
A. Monerris	La Verdad. "Con Antoni Miró"	Març - 70
E. Contreras	Inquietud (Portada). Revista	Març - 70
E. Contreras	Impacto (Portada etc.). Revista	Febrer - 70
Molto Soler	Arts Magazine. USA.	1970
J. D.	Información. "En torno a las Muestras de A. Miró"	Març - 70
	Información. "Cronicas de Arte"	Abril - 70
	Información. "Antoni Miró, Xixona"	Abril - 70
	Información	Abril - 70
	(Llibre) "El personatge"	Alcoi 1970
	Vendeé - Est (Fontenay-le-Comte)	Juliol - 70
	Sam. "Le peintre"	12 - Juliol - 70
	Ouest-France. "Promise au succès"	7 - Juliol - 70
	Auto-Revista (Pintura-pavimental)	Abril - 70
	Pueblo. "Expo Santurce"	Maig - 70
	Gaceta del Norte	Maig - 70
E. Contreras	Información. "Crónica cultural"	28 - Juliol - 70
J. V. Botella	Primera P. "Doble secuestro en Benidorm"	16 - Agost - 70
A. Miró	P.P. "Respuesta de Antoni Miró"	Agost - 70
Rosa Montero	Información "Castell S. Barbara"	Agost - 70
A. Espi Valdes	Información "Arte y alicantinidad"	21 - Agosto - 70
Marga Jimenez	Anuari de l'Art Internacional (Llibre) París	Paris - 1970
Gonzalo Puerto	Anuari Bibliografia. DDR-Leipzig (Llibre)	DDR-70
Dasi Junior	Información. "Fuerza del Grupo"	2- Setembre - 70
José Ballester	Mediterraneo. "Notas de Arte"	17 - Setembre - 70
L. C.	Las Provincias	Octubre - 70
Callum Johnston	La Verdad. "Salón Nacional de Pintura"	5 - Octubre - 70
A. Espi Valdes	Arts-Review (London)	30 - Gener - 71
T. Simó	The City Press. "A Dazzling selection"	14 - Gener - 71
Ernest Contreras	Información. "Activitat Pictorica"	28 - Gener - 71
S. Matais	Gorg. "La Tercera Bienal"	Febrer - 71
S. Matais	(3-Libre-Mónografic) Antoni Miró	Pueblo - Madrid - 71
	Homenatge a Salvador Espriu	Febrer - 71
	Información. "A. M. Sobre la III Bienal	21 - Febrer - 71
	Información. "Miró, pintura mural"	

A. Garcia	La Verdad "Pintura mural"	Març - 71
J. Ballester	La Verdad	2 - Març - 71
M. Real Alarcón	La Verdad. "Alcoiart"	Març - 71
Vicente Romero	Levante. "XII Salón de Marzo"	Març - 71
S. Mataix	Pueblo. "Antoni el otro Miró de la pintura"	31 - Març - 71
Garcia Viñolas	Nuevo Diario	10 - Març - 71
Contreras	Arriba.	10 - Març - 71
S. Mataix	Información.	Març - 71
Damaso Santos	ABC	25 - Març - 71
Damaso Santos	Pueblo. "Paseo por las artes"	Març - 71
S. Mataix	Pueblo. (Club)	9 - Març - 71
Raúl Chavarri	Pueblo. "A. Miró"	24 - Març - 71
Vicente Romero	Información.	12 - Març - 71
A. Campoy	Pueblo. "Descentralización de la cultura"	Març - 71
	P. P. "Contreras habla de A. Miró"	Març - 71
	Información "Homenatge a A. Miró"	Març - 71
	Ya. "Cinco pintores"	Març - 71
	Pueblo. "153 piezas"	29 - Març - 71
	ABC. "De las artes"	Març - 71
	Ciudad.	Març - 71
	Primera Página. "Especial"	Juny - 71
	Corg. "Notes d'Art"	Juny - 71
	Información. "Antoni Miró di Alcoi"	Juliol - 71
	Ciudad-Benidorm. "Arte vivo"	Juliol - 71
	Arts Review	31 - Juliol - 71
	City Press. "Variety Show"	Juliol - 71
	Beaux Arts. "Biennale Merignac"	Maig - 71
	La France - Journal du Sud-Ouest	Març - 71
	Primera Página. "Poemas y Pinturas"	Juliol - 71
	Información. "Expo. Villena"	Juliol - 71
	Información. "Regreso de Miró"	Juliol - 71
	Primera Página	Juliol - 71
	Ciudad. "La noticia y el Hombre"	Juliol - 71
	Información	Juliol - 71
	Gorg. "Enquesta"	Agost - 71
	Gorg. "Enquesta, G. Alcoiart"	Agost - 71
	Gorg. "Antoni Miró a Altea"	Agost - 71
	Primera Página. "Alcoiart - 50 "	Agost - 71
	Primera Página "Cultura"	Agost - 71
	Información. "Exposiciones A. Miró"	Agost - 71
	Tele-Expres. "Encuentro con A. Miró"	23 - Agost - 71
	La Codorniz. "Unos frescos"	Setembre - 71
	Gorg. "Conclusions"	Octubre - 71
	Ciudad. "Cartel, V. Ciclo Teatro"	Novembre - 71
	Oriflama. "País Valencià"	Novembre - 71
	Información. "El Museu es queda"	Novembre - 71
	Primera Página. "Homenatge a Picasso"	25 - Novembre - 71
	Primera Página. "A Picasso"	Decembre - 71
	ABC. "Críticas ABC"	Decembre - 71
	Primer Acto. (Illustracióx)	Desembre - 71
	Der Tegesspiegel.(Berlin)	Gener - 71
	Int. "Contemporary Artists & Masters"	Gen. Feb. Març - 72
	Información. "Pinturas sobre la cal"	Febrer - 72
	Ciudad."Pintores Nuestros"	Febrer - 72

S. Mataix	Información. "Mural a Altea"	Febrer - 72
E. Contreras	Información. "Las pinturas de la Sarga"	Febrer - 72
Mestre	Primera Página. "Expo. subasta"	Febrer - 72
S. Mataix	Información. "Antoni Miró galard"	Febrer - 72
E. Contreras	ABC. "Panorama"	11 - Abril - 72
S. Mataix.	Información. "América Negra".	6 - Abril - 72
J. V. Botella	Información. "Alcoiart"	Febrer - 72
Vicente Romero	Primera Página. "America Negra y A. Miró"	Febrer - 72
L. C.	Criba. "Antoni Miro y su América Negra"	8 - Abril - 72
Antonio D. Olano	Nuevo Diario. "América Negra"	Abril - 72
L. M. ^a Ansón	Cine en 7 días. "América Negra"	22 - Abril - 72
Mercedes Lazo	ABC. "La Expo. de la semana"	23 - Abril - 72
Elena Florez	Cambio - 16 "América Negra"	24 - Abril - 72
Serafín Adame	El Alcazar. "Letras y Artes"	Abril - 72
Mandara	Pueblo. "America Négra"	Abril - 72
J. de Castro Arines	Sun-Iberian Daily. "Black America Week"	Abril - 72
Aragones	Informaciones. "Arte"	Abril - 72
N.A. Garcíá-Viñolas	Puerta de Alcalá. "Antoni Miró"	30 - Abril - 72
V. Romero	Estafeta Literaria. "Problemática de la negritud"	1 Maig - 72
A. Blanco	Pueblo. "Antoni Miró"	Abril - 72
C. Gandara	(Cat.) "América Negra"	Madrid - 1972
S. Mataix	Sun-Iberian Daily. "Black America"	Maig - 72
Fanny Monti	Sun-Iberian Daily. "Art & Artist"	8 - Juny- 72
J.M.P.	Información	Maig - 72
Calabuig	Pensiero Romagnolo. "Arte in Aprile"	Maig - 72
J. M. ^a Perea	La Verdad	2 - Juny- 72
Mario Cattafesta	Ciudad. "A.M. Italia, Londres y Berna"	2 - Juny - 72
J. V. B.	La Marina. "Antoni Miró"	Juny - 72
S. Mataix	Gazzetta di Mantova. "Arti Visive"	6 - Juny - 72
Campoy	Primera Página. "Nuevas Expo. de Miró"	Juny - 72
Romero	Información	Juny - 72
V. Romero	ABC. "Temporada"	Agost - 72
Rosa Montero	Criba. "Dijo en Criba"	Agost - 72
Vidal Soriano	Primer Acto (II.Iustració) N. ^o 143-145-149	Madrid - 1972
M. Alcantara	Arriba. "Altea en policromia"	Agost - 72
F. Dugó	Tele-Expres. "A pleno sol"	Agost - 72
Cifra	Arriba. "En mitad de la calle"	Agost - 72
	Oriflama. "L'America Negra"	Agost - 72
	Atentado a cinco murales - La Vanguardia	
J.M. Huertas	El Dia-D.F. - La V.-La P. - etc.	Estiu - 1972
Florez	Oriflama. "Altres atemptats culturals"	Setembre - 72
Mario de Micheli	El Alcazar. "Expo. Artes P."	Setembre - 72
Martelo Stefanini	(Cat.) Pesaro. G.D.	Setembre - 72
Pérez Valls	(Cat.) G. Denunzia	Setembre - 72
Perea	Las Provincias	Setembre - 72
J. M. P.	La Verdad	Setembre - 72
Fanny Monti	Información "A. Miró en Pesaro"	Setembre - 72
S. Gaglio	Il Pensiero Romagnolo	Setembre - 72
Luciano Fabi	Eco d'Arte	Setembre - 72
Raffaele de Grada	L'Unità. "Arte-Croniche"	2 - Novembre - 72
Mario de Micheli	Vie Nuove-Giornale	29 - Novembre - 72
	TV-Radiocorriere. "Arte"	Novembre - 72
	Arte-Lavoro. "Qattro Pittori"	Novembre - 72

A. C.	Domingos-ABC. "Un pueblo para Arte"	27 - Agost - 72
Rosa Montero	Arriba. "Antoni Miró y el Arte"	27 - Agost - 72
M. ^a R. Mirasierras	Información. "Antoni Miró, noctambulo"	Agost - 72
José de Castro	Informaciones "Artetur - 72"	Octubre - 72
Rosa Montero	Así. "La casa de A. Miró"	Novembre - 72
Floriano de Santi	(Cat.) Violenza e disuma	Setembre - 72
Romana Savi	NAC-Notiziario Arte Contemporanea	Novembre - 72
Asunción Valdes	Información: "Para comunicar...."	Octubre - 72
Isidre Vidal	Información. "Una visión de..."	Octubre - 72
Ernest Contreras	Crítica d'Arte-Oggi. "Antoni Miró"	Setembre - 72
Antonangelo Pinna	Oriflama (Portada) "La meva vida per..."	Gener - 73
H. B-G.	Nouvelles Affiches. "A.M. un Art au Service d'un combat"	
<hr/>		Febrer - 73
Camile Rouvier	Le Provençal. "Peinture, A. Miró"	Febrer - 73
<hr/>		6 - Febrer - 73
Jean Boissieu	Provençal-Dimanche. "Vers une lit. de l'image"	18 - Febrer - 73
C. Lizcano	R-Popular	Febrer - 73
Molleda	Pueblo. "Hom. a Millares"	23 - Gener - 73
S. Mataix	Información	Febrer - 73
Vice	Giornale de Brescia. "Il G. Denunzia"	21 - Febrer - 73
<hr/>		27 - Febrer - 73
Perea	Ciudad. "El inc. A. Miró"	Febrer - 73
<hr/>		La Verdad
V. Aguilera Cerní	Gran Enciclopedia Valenciana. "Alcoiart G."	Abril - 73
J.V. Botella	(Cat.) "Las obras recientes"	Abril - 73
R. de M.	Información. "Cultural"	8 - Abril - 73
J. de Bengoechea	Pueblo	14 - Abril - 73
<hr/>		Abril - 73
M. Viñaras-Hierro	Gaceta del Norte "Arte"	10 - Abril - 73
<hr/>		Gaceta del Norte
Aguilera Cerní	"America Negra y otras cosas"	Abril - 73
Perea, J. M. ^a	Ciudad. "Panorama"	10 - Abril - 73
L. R. Alcalde	Información. "A. Miró"	Abril - 73
M. A. C.	La Verdad "Noticiario de Arte"	7 - Abril - 73
A. Martinez Cerezo	Alerta. "A. Miró"	Maig - 73
E. Cerdan Tato	Diario Montañés. "El polifacetismo de A. M."	Maig - 73
José Vicente	La Gaceta del Norte. "Antoni Miró"	Maig - 73
C. Arean	La Marina. "El Problema del Arte"	Juliol - 73
Adriane Espi Valdes	Información. "A. Miró en Italia"	Juny - 73
V. Andres Estelles	(Llibre) Pintura. (Ed. Guadarrama)	1972
R. Nuñez	(Llibre) La Escuela Pictorica Alcoyana	Valencia - 1973
B.J.S.	Las Provincias. "Lletres de batalla".	Juliol - 73
R.R.B.	La Verdad	Juliol - 73
Teresiano Nuñez	Englis-Ciudad. "Art centre of..."	10 - Agost - 73
M. Bilcke	Información. "Antoni Miró"	22 - Agost - 73
Penepinto Ed.	La Verdad. "24 H. con Antoni Miró"	19 - Agost - 73
A. García Pelayo	Flits. "América Negra"	Juny - 73
Elena Florez	(Llibre) Antologia della Pittura	La Spezia - 1973
R. R. B.	ABC "Espejo del Arte"	Agost - 73
P. Ch.	El Alcazar. "Antoni Miró y el Arte social"	31 - Agost - 73
G. Raimundo	Información. "A. M. en la II Mostra Internazionale"	2 - Setembre - 73
	La Marina. "En Art II"	9 - Setembre - 73
	Información. "Arte de Vanguardia"	Setembre - 73

E. Contreras	Información. "A la búsqueda del Arte" (Llibre) <i>Annuaire de l'Art International</i> (Cat.) <i>Proceso a la Violencia</i> , Madrid	Setembre-73 Paris, 1972-73
J. M ^a Iglesias	La Verdad. "Expos. A. Miró"	Octubre-73
J. M ^a Perea	Costa Blanca News. "Antoni Miró's, Vietnam"	16 Novembre-73
Carol Duval	La Marina, "Proceso a la Violencia de A. Miró"	30 Novembre-73
Lixcano	Arteguia, "Proceso a la Violencia"	Novembre-73
Adrià Espí	Ciudad, "Obra Grafica y Escultura Multiple de A. Miró"	Novembre-73
J. V. Botella	Información, "Proces a la Violencia"	Desembre-73
E. Cerdan Tato	La Verdad, "Una estética para la agresión" Oriflama, (Il.lus. America negra) "Drets de l'home"	Desembre-73
J. R. Giner	Información, "Del pintor y la fidelidad"	Desembre-73
A. Espí Valdés	Ciudad, "Cronica de la realidad"	Desembre-73
Calabuig	Ciudad, "La sinceridad por delante"	Desembre-73
C. Lizcano	La Verdad, "Arte de denuncia"	27 Desembre-73
M. Martínez Monje	Gaceta del Arte, "El pintor comprometido" (Llibre) "Escultura y escultores de Alcoy"	Desembre-73
Adrià Espí	(Llibre) Portada, "Garabatos-1"	Desembre-73
J. M ^a Moreno Galván	(Cat.) A Antoni Miró siempre...	Novembre-73
Eusebi Sempere	(Cat.) Hace un par de años...	Novembre-73
Pau Serrano	(Cat.) Tot esguardant Antoni Miró	Desembre-73
Ceferi Moreno	(Cat.) Antoni Miró	Desembre-73
A. M. Campoy	(Llibre) "Diccionario Crítico del Arte Contemporáneo". Editorial Iberico Europea de Ediciones	Madrid 1973
J. Castro Arines	(Llibre) Panorama de l'Art Espanyol d'Avui	
J. Corredor Matheos	(Llibre) Divuit Presencies (Edi. G. Alcoiarts)	
Rafael Canogar	Altea	
Joan Fuster	(Llibre)	Desembre-73
Raul Chavarri	(Llibre) "La Pintura Española Actual", Ibe. Eur. Ediciones.	Madrid 1973

CRÍTICA

...Observamos en Miró una exquisita sensibilidad, una extraordinaria hondura en la concepción y en el tratamiento argumental, en el análisis previo del asunto. Pero sobre todo un empleo del color de la manera mas prístina y grata, tejiendo la escala cromática con nitidez inigualable.

...Son mensajes demasiado impresionantes y llenos de angustia, motivadores de reflexión, convergentes hacia lo trágico...

GURREA - Octubre - 67 (Gandia - Ciudad)

Antoni Miró, catalán con vehemencia que le he llevado a redactar el catálogo de una exposición en Murcia, en el idioma natal. Artista de segura mano acusada primero en los exquisitos dibujos, de figura humana que son como el heraldo de su antropomorfismo, hasta cuando mas se aleja de lo figurativo.

Ahora que las predilecciones de los pintores casi siempre vuelven la espalda a esa temática, es grato hallar uno para quien es motivo constante el que hizo del arte griego una divinización de las formas humanas, reiterándose a lo largo de la historia como los armónicos en las cuerdas del violín.

Pero deriva pronto y mas hacia el concepto expresionista fuerte, acentuado con vibraciones del color...

J. BALLESTER - Octubre - 67 (Murcia - Línea)

Antoni Miró, viene avalado por un bonito historial y unos premios nada desdeñables a su quehacer. Se vé, al primer vistazo, que Miró sabe dibujar. Y mucho. Pero mucho, mucho. Lo que podíamos denominar anatomía artística es de su pleno dominio. Indiscutible. Sin duda.

...Es algo como de pesadilla de campo de concentración. Es pintura ideal para crear un clima de desasosiego.

GARCIA LUNA - Noviembre - 67 (Tarragona - D. Español)

Antoni Miró, uno de los más jóvenes pintores alcoyanos y dotado de una personalidad impresionante. Preocupado por las incitaciones de su entorno social, aunque tales incitaciones no se manifiesten por medio de imágenes identificables, el peso de su aportación recae sobre la presentación de nuevas técnicas pictóricas. Utilizando disolventes y soportes maleables, Miró uno de esos productos artísticos, perfectamente lícitos y perfectamente calificados, que tanto preocupan a los amigos de los encasillamientos y que ha dado lugar, en nuestro país, a una nominación bastante peregrina: esculto-pintura. Modelando el cartón, utilizando esmaltes para colorearlo, haciendo hincapié en las imágenes de la decrepitud, en extrañas y no obstante cercanas gentes, mostrando una cordial inclinación hacia la más importante de las tendencias modernas, el expresionismo, Miró se nos muestra como una potencia artística capaz de las mas sorprendentes realizaciones. Su pintura actual ya es sorprendente, vigorosa, honrada.

ERNEST CONTRERAS - Noviembre - 67 (Alacant - Informacion)

...Interesante su obra pictórica, y en gran manera interesante su idea de los dibujos, donde se muestra dotado de una singular maestría. Y conste que no digo "habilidad", que es algo distinto. Los dibujos de A. Miró responden a su pintura, conservando en todo momento, en su esquemátismo deliberado, el deseo de retener una tensión potencial del modelo en la riqueza de imprevistos movimientos. Esta espontaneidad es a modo de experiencias íntimas, dotadas de amplias sugerencias de un conocimiento plástico que vibra en todos ellos.

PIC - Desembre - 67 (Mataró - Diario Mataró)

...Su pintura es brava, abigarrada y violenta. Miró, pinta con energía e instinto cromático.

J. C. - Desembre - 67 (Barcelona - La Vanguardia)

Desde luego y sin temor al equívoco, hay que constatar el esfuerzo, la ilusión y los logros definitivos de Miró. Sin duda, uno de los más constantes y trabajadores de nuestras promociones de hoy, el más inconformista y más inquieto.

JORDI VIDRIANES - Gener - 68 (Alcoi - Ciudad)

...Sin embargo, en el caso concreto de Toni Miró, pintor a su propio impulso, no caben regateos dubitativos, y, por tanto, aceptando su auténtico relieve personal, no hay más remedio que concederle éste mérito: Tiene personalidad.

RAFAEL MENGUAL - Març - 68 (Alcoi)

Antoni Miró presumably has a name problem. Like his namesake, he is aggressively catalán. He is also just as Janus-faced working in sheet iron, paint, and one suspects anything that takes his fancy. Through all this pulsating activity a glimpse of talent shows.

A. T. - Desembre - 68 (London - Arts Antiques Weekly)

Antoni Miró and the Re-vindicated objects

If not the only one—for the scarce exceptions are of a solid importance in the contemporary artistic field, the experience of Antoni Miró has been seldom repeated in the Spanish Art of today. Habit has already marked peculiar and almost common-place features on the Spanish Artist; it is the temperamental passion that, on getting into touch with a hostile reality, splits into an almost insolent gesticulation where the intention nearly always overflows the operative borders. Antoni Miro's gesture is quite different from the ordinary one although it starts from the same assumptions and emerges out of the same conflict between passion and reality. His facing reality arises in him a sort of reticence like a protective movement of the hurt sensitivity or, to put it in other words, of painful solidarity with what being human is dehumanized and displaced by the greedy machine of social consumption, of human exploitation. This is why Antoni Miro tries in his painting and sculpture works to redeem for the human kingdom the residual images of reality: useless parts of old motor-cars, X-rays of human bodies, wrinkled waste-papers. Remains that—and this is what opposes him to the 'Pop'—lose their condition of dross on being artistically re-vindicated to be turned into or changed to vital evidence of the deep solidarity among the have-nots of the world, the men that die on fire in the Vietnamese jungle or sunburned and starved in the Spanish field.

ERNEST CONTRERAS - Desembre - 68 (Cat. London)

Dalt, el cementiri d'Alcoi, i també sobre nosaltres la nit i el dia. Tú, devorant llenç, treballaves i parlaves —com saps, com pots— d'homes i de bojos.

Nosaltres (també jo, aleshores), d'esquena, amb la realitat trossejant una i altra vegada les nostres conjectures, llançavem diatribes contra tota la fauna contemporània. Raimón, des dels budells d'un gramòfon darrer model, exaculava humanitat per a tots. Hi erem tots i escoltavem. (Antoni Miró - Aproximació a la realitat)...

JOSEP VICENT BOTELLA - Març - 69 (Alacant P.P.)

REIXES D'ANTONI MIRO. Un obra personalíssima, marginal, que crida l'antenció. Reixes significatives d'una mena de psicodelisme amb responsabilitat. Una sèrie de reixes per a uns tallers de carroseria, amb dedicatòries escrites, "Al treball alcoià". Unes altres reixes, per a una botiga d'Alcoi, amb un text gravat al foc que diu: "Homenatge als països catalans", Alcoi, 1969. "A la terra meva tan volguda de sempre i per sempre".

ALEXANDRE CIRICI PELLICER - Març - 69 (Barcelona-Serra d'Or)

Antoni Miró es un artista exuberante. Exuberante no porque esté involucrado en una concepción barroca del arte, sino por la riqueza de su lenguaje, mejor de sus lenguajes, y por la disparidad de sus cualidades plásticas...

ERNEST CONTRERAS - Juliol - 69 (Alacant-Inf.)

...Antoni Miró es, desde sus primeros pasos en la pintura un artista de técnica y estilo definidos y, por el momento inamovibles. Las mismas herramientas que utilizaba para la tarea industrial en el taller de carrocerías, le servían después, para plasmar en sus cuadros y esculturas su visión macabra y repulsiva de una sociedad que se resiste a rechazar los bacilos que la pueden llevar a su destrucción. Porque Antoni Miró es un pintor que denuncia... (Pintura Social y Antoni Miró)

BATALLER - Juliol - 69 (Alacant - Primera Página)

Spanish artist Antoni Miró examines a piece of his own three-dimensional work during an exhibition of his paintings and sculpture in chadderton.

JACK CASH - Agost - 69 (Lancs.Chronicle)

ANTONI MIRO

La situació s'origina d'antic. Des de l'època grega s'han acumulat molts segles d'hipocresia sobre el treball artístic. Adhuc la mateixa Grècia —o, per millor dir-ho, la imatge que de Grècia ens hem forjat— ha patit els atacs de la presumpció romàntica i ha acabat mostrant-nos el seu art, aquells treballs pràctics encomanats a esclaus, abillat amb tots els atribuits de la vanitat, com l'expressió trascendent del llenguatge dels déus o dels àngels.

Sabem, no obstant, que aquells marbres foren treballats per mans humanes, mans endurides i cansades per l'exercici diari: mans d'esclaus en suma. I avui? Deixant a banda els mites —tan donats a insinuar-nos el misteri incomprendible de les salutacions angèliques, dels hàbits divins movent els pinzells o calfant el ferro de les forges— sembla evident que, encara avui, l'artista utilitzà les seues mans per a realitzar la seua obra, actua sobre la matèria i la transforma igual que qualsevol obrer, inclús conservant la mateixa capacitat de sorpresa i joc vers les noves tècniques operatives.

Antoni Miró és un exemple d'aquesta identitat fonamental, establerta al marge de tots els mites i totes les hipocrisies, de totes les vanitats i tots els privilegis. Sobre tot, l'obra artística d'Antoni Miró, les seues pintures i escultures, constitueixen una reivindicació del treball manual, una afirmació de què l'art constitueix, al menys en el seu aspecte primari, en el moment mateix de la seua creació, una operació transformadora. Aquesta es la constant que en el curs de la seua curta —Antoni Miró és un artista molt jove— però prolífica vida artística s'hi manifesta en cada una de les etapes del creador alcoïà: des dels seus nus efectuats per procediments gairebé industrials fins als seus darrers ferros soldats, en l'obra de Miró prevaleix, per damunt de les fòrmules expressives que el seu afany investigador va descobrint en cada moment el seu caràcter d'obra manual, el seu primari significat d'acció operativa sobre la matèria, el seu caràcter dialèctic —entenent ací la dialèctica, encara, com un procés de transformació mutua establert entre la matèria i l'home.

Antoni Miró reivindica, per al treball artístic, la categoria humana del treball manual. I aquest és el motiu pel que totes les seues obres, tant aquelles que temàticament s'hi relacionen amb l'home circumstanciat —Vietnam, la fàbrica, l'ànsia de llibertat— com les que abstraen de qualsevol circumstància històrica —els papers arruats, la geometria metàllica— hi siguen signades, pregonament i càlidament signades, per una actitud positiva: restituir a l'art la seua condició d'exercici quotidià, d'autèntica activitat humana.

ANTONI MIRO

Die Lage ist alter Herkunft. Seit den Zeiten der Griechen, viele Jahrhunderte der Heuchelei über die Kunstarbeit haben sich ja aufgehäuft. Griechenland selbst —oder besser gesagt, die Idee, die wir uns von Griechenland gebildet haben— hat die Angriffe der romantischen Einbildung erlitten, und uns zuletzt seine Kunst vorgezeigt: jene praktischen Werke, die den Sklaven anvertraut wurden, und sie alle mit den Eigenschaften der Eitelkeit, dem transzendenten Ausdruck der Götter- und Engelssprache geschmückt.

Wir wissen jedoch, dass jener Marmor bei menschlichen Rändern, die von der Tagesarbeit gehärtet und ermüdet waren, bearbeitet wurde: Sklavenhände im kurzen. Und heute? Wenn wir die Mythen beiseite lassen —die so nelwend dazu sind, uns die unverständlichen Wunder der Engelsgrüsse und des heiligen Hauches, das die Pinsel bewegt und das Eisen auf dem Schmiedesherd aufheizt, zu zeigen— es scheint offenbar, dass der Künstler noch heute seine Hände zur Herstellung des Werkes benutzt, auf die Gegenstände wirkt und sie verändert, genau wie irgendeiner Arbeiter, und er bewahrt auch noch die Ueberraschungs- und Spielfähigkeit den neuen Bewirkunstechniken gegenüber.

Antoni Miró ist ein Beispiel dieser Grundidentität, die jenseits aller Mythen, aller Heuchelei, aller Eitelkeit und aller Vorrechte ist. Antoni Mirós Werk, seine Bilder und Skulpturen, ist vor allem die Zurückförderung der Handarbeit, die Behauptung, dass die Kunst, mindestens in ihrer primären Hinsicht, im Moment der Schaffung selbst, eine Veränderungsoperation bedeutet. Diese ist die Standhaftigkeit, die durch sein kurzes —Antoni Miró ist ein sehr junger Künstler— aber erfolgreiches Kunstleben in jeder seiner Epochen autaucht: von seinen Akten, die in fast industriellem Verfahren gemacht sind, bis auf seine letzten geschweißten Eisen, in Mirós Werk sein Charakter von Handwerk, seine primäre Meinung von Wirkungsaktion auf die Gegenstände, sein dialektischer Charakter —Dialektik muss hier noch als gegenseitiges Veränderungsverfahren zwischen Gegenstand und Menschen verstanden werden—überwiegt die ausdrücklichen Formeln, die er in seiner Untersuchungsmühe immer wieder entdeckt.

Antoni Miró fördert für die künstliche Arbeit die menschliche Kategorie der Handarbeit zurück. Und das ist der Anlass, dass alle seine Werke, diejenigen die mit dem umständlichen Menschen in Beziehung sind —Vietnam, die Fabrik, die Sehnsucht nach Freiheit—, und auch diese die von jedem geschichtlichen Umstand abstrahiert sind —gefaltete Papiere, metallische Geometrie— durch eine günstige Haltung markiert sind: der Kunst ihren Zustand von Tagesarbeit von wirklicher menschlicher Tätigkeit zurückzugeben.

ERNEST CONTRERAS - Desembre - 69 (Alacant)

...La obra artística de Antoni Miró no se limita a expresar la realidad como es, sino que, simultáneamente, manifiesta la opinión del artista en torno a esa realidad. Dice a un tiempo, que las cosas son así —el Vietnam, los Locos, la técnica, los hombres humillados, la destrucción— y que no deben ser así. ¿Arte comprometido? Pues sí, a pesar del desprestigio que se ha volcado sobre la palabra. Por suerte, las palabras ni nacen ni son sepultadas de una vez para siempre. Por suerte, el trabajo de los poetas roza a veces el taumatúrgico oficio de ir resucitando las palabras muertas, llenándolas de vida. De ahí que podamos decir, hoy, que Antoni Miró está entregado, comprometidamente entregado, al arte. Y que además el tiempo está a su favor.

ERNEST CONTRERAS - Gener - 70 (Alacant - Inf.)

...Es Antoni Miró uno de esos pintores encasillados dentro de lo que viene llamándose "pintura social" que, como tendencia configuradora de una línea determinada, resulta algo problemático, teniendo en cuenta la diversidad de enfoque y aún de técnicas que se dan dentro del grupo.

ALFREDO ARACIL - Febrer - 70 (Alacant - La Verdad)

...Estamos, por lo tanto, en el terreno de los compartimientos morales; asistimos, a través de la obra de Antoni Miró, a la formulación de una estética de la solidaridad, del dolor compartido, de la afirmación del hombre por encima de cualquier contingencia. Y a partir de aquí, la diversidad formal de Antoni Miró adquiere una dimensión nueva y positiva. La dimensión que le proporciona el dominio de múltiples lenguajes para que todos, todos, le entiendan una sola, única, obsesiva palabra: hombre.

ERNEST CONTRERAS - Febrer - 70 (Alacant Inf.)

...Tomo un último sorbo de café y me dirijo a la puerta. Cuando llego a ella Miró me da un golpecito en la espalda y con una sonrisa maliciosa me dice "Pots dir el que vullgues, que soc el millor o qualsevol altra barbaritat d'eixes que diuen els periodistes, lo mateix em dona". Cuando desciendo hacia la ciudad bullente y dominguera, recuerdo el valenciano nervioso y atento de Miró. Queda en la tarde un crepúsculo pesado y frío. No mas coñac, pienso. Y sonrio.

E. G. - Febre - 70 (Alacant - P.P.)

...Antoni Miró intenta una síntesis de dos de los aspectos abarcados por su experimentación pictórica, al conjugar ciertas investigaciones formales —la simulación de las arrugas del papel, ahora realizadas en lienzo— con elementos realistas obtenidos de la más rabiosa actualidad humana ofrecida por los medios de información masivos.

ERNEST CONTRERAS - Març - 70 (Alacant - Inf.)

...Antoni Miró es un artista en toda la extensión de la palabra, a juzgar por el fruto tan intenso de su labor. Por eso su fama pasó las fronteras de la Patria y su arte alcanzó envidiables cotizaciones dentro y fuera de España.

Los que sientan inquietudes artísticas deben visitar esta muestra de arte con la seguridad de que no se sentirán defraudados, porque la obra de Miró —de calidad y muy sugerente— ofrece valores de importancia y dignos de estudio.

GONZALO PUERTO - Setembre - 70 (Castelló - Mediterráneo)

...Antoni Miró, born in 1944. His work is sensitive and expresive, and the tired "Dona sola" sculpture was, for me, quite superb.

CALLUM JOHNSTON - Gener - 71 (London - Arts)

...Antoni Miró has an unusual black-and-white oil that captures with almost stereoscopic effect the shapes made by crushed paper.

L. C. - Gener - 71 (London - Arts Review)

...Antoni Miró, en sus piezas de cerámica es un maestro en sintetizar lo artesano tradicional, con un matiz de modernidad discreto. En sus obras escultóricas, casi todas metálicas, despliega una rica fantasía...

J. BALLESTER - Març - 71 (Murcia - La Verdad)

Una visió, digem-ne cronològica, dels treballs artístics d'Antoni Miró, pot condir, em sembla, a una interpretació errònia del seu "sentit" artístic, de la seva significació estètica i ètica davant les contradiccions, les lluites i les recerques de l'art dels nostres dies. En primer lloc, existeix el perill de confondre la llibertat reflexiva de les seves experiences —pintures i escultures— amb la inseguretat o potser el mimetisme que tan de sovint trobem en els treballs dels joves. O, per l'altra banda, el tarannà inconformista amb el que Antoni Miró renuncia a la consagrada llei comercial del "made of" que diuen "personalitat, amb —i ja es irònic— una suposada manca de unitat ideològica en els seus productes artístics.

El perill —o els perills— s'allunyen de seguit si tan sols el contemplador de les obres d'Antoni Miró s'endinse, en acabant la primera part de l'espectacle estètic —la purament visual, la que es crema entre els ulls que miren i les matèries estructurades en l'obra— en les motivacions i les intencions de l'artista. Veurà, llavors, un grapat molt concret de fets que es mantenen, fermement, al llarg de tot el camí trepitjat, fins ara, per Antoni Miró: fidelitats —una mostra, no tan marginal com pot semblar, es la dedicació de l'exposició a Salvador Espriu— i repulses, dubtes i afirmacions son, sempre, els mateixos, la mateixa, sempre, la seva finalitat: l'home i tot lo que és de l'home —de vegades, i moltes, per a mal— s'ens ofereix, amb força solidaria, d'enllaà dels papers, dels llenços, dels ferros, dels colors.

ERNEST CONTRERAS - Març - 71 (Cat. Madrid)

...Antoni Miró, el hombre, está demasiado preocupado por si mismo y por los demás hombre, con sus búsquedas e inquietudes, para trazar límites donde encerrar juicios morales sobre su expresión. Antoni Miró trabaja sin cesar en su estudio, allá encima del cementerio alcoyano y amplia aún más cada camino —múltiples, aunque conduzcan al mismo lugar— de su obra. Y ya es bastante.

VICENTE ROMERO - Març - 71 (Madrid - Pueblo Revista)

ANTONI MIRO

...Per raó de la malaltia del meu germà Salvador Espriu, de la qual ja n'està vosté assabentat, li escric en el seu nom aquestes ratlles per agrairli la tramesa del testimoni extraordinari de la seva tasca a la mostra "Alcoiart-47" a ell dedicada.

Puc assegurar-li que el meu germà ha estat impressionat per la calitat de la seva obra, a mes de l'impacte emotiu que li produí a l'esdevenir protagonista de la seva dedicatòria, a la que dona, ademés, el gran valor d'estimar-la com a expressió de la seva bondat i de l'autèntica i entranyable amistat que els uneix.

Li prego accepti la meva adhesió als sentiments del meu germà, que he intentat definir, i que em consideri el seu afectissim amic.

JOSEP ESPRIU - Març - 71 (Barcelona)

...La obra que Antoni Miró ha traído a Madrid —y no descarto el espléndido catálogo— es succulenta y exuberante. El pintor nos ofrece un panorama espléndido de su vocación, que a veces se atropella por el afán de hallar un lenguaje propio, no para quedarse detenido en él, porque Miró no parece hombre que se detenga fácilmente, sino para orientar en un sentido único la profundidad que tiene su temperamento de artista múltiple. Antoni Miró es por ahora un gran investigador de la forma, a la que incorpora con solvencia los procedimientos actuales...

M. A. GARCIA-VIÑOLAS - Març - 71 (Madrid-Pueblo)

...He tratado en nuestras páginas literarias este tema que me parece fundamental y que también lo subrayamos días pasados en el Homenaje a Antoni Miró. El tema era el de la desconexión de Madrid con lo que verdadera y profundamente se está realizando en el mundo de la cultura en distintos puntos del país. Ya no se trata de que el artista, el hombre de la creación y el pensamiento tenga que venir a la famosa conquista de Madrid. Se trata de que Madrid conquiste a éstos grupos, a éstas personas que ya se entienden entre sí y con el mundo entero sin necesidad de Madrid. La exposición que estamos celebrando en el Club Pueblo vale por lo que vale su autor, Antoni Miró; pero vale también por el grupo alcoyano en que la obra de éste artista se produce, en el contexto cultural y social de su tierra...

DAMASO SANTOS - Abril - 71 (Madrid - Pueblo)

...En la exposición de este joven artista alcoyano hay una gran cantidad de obras que merecen la atención del espectador e incluso el elogio, principalmente en la línea, de una abstracción lírica de sorprendente calidad...

RAUL CHAVARRI - Abril - 71 (Madrid - Ya)

Antoni Miró (Alcoi, 1944) es un hombre de una receptividad pasmosa, pero de una receptividad dinámica, creadora, pues lo que recibe lo asume y, acto seguido, lo transforma en algo decididamente suyo. La exposición que acaba de celebrar en el Club Pueblo es una increíble ventana a casi todo lo que hoy se hace (pintura, escultura, dibujo, etc.), desde el populismo de las estampas de la nueva figuración, pasando por las experiencias cinéticas, lo material..., todo.

A. CAMPOY - Maig - 71 (Madrid - ABC)

...Miró es sugestivo y sugeridor. Unas veces obsesionado por un tema con machaona insistencia—en otras ocasiones menos atado a la idea motriz, sus cuadros aparecen valientes, punzantes, capaces de producir el impacto y la sacudida al espectador.

ADRIA ESPI - Juliol - 71 (Alacant - Información)

...De Antoni Miró hemos de hablar mas ampliamente porque estimo que es uno de los artistas que han llenado un hueco en el arte actual.

Pese a lo que tenga que decir en su día, y será mucho, no tengo mas remedio que indicar hoy algo mas sobre Antoni Miró. Lo peor que tiene éste artista es haber nacido en Alcoy y en España. Si este hombre hubiera visto la luz en cualquier otro país del mundo, hace tiempo que habría pasado a las antologías del Arte...

E. TRILLO - Juliol - 71 (Benidorm - Arte Vivo)

...Antoni Miró a Altea. Amb les seues cases blanques, els carrerons sense cotxes i els artistes exòtics dedicats a treballs d'artesanía moderna.

TOMAS LLORENS - Agost - 71 (València - Gorg)

...Antoni Miró considera que los artistas se encuentran en un momento crucial en sus intentos asociativos, camino único para poder dar la batalla. Pues, escapando de su posibilidad el reparto de la cultura, sólo cabe dentro de una acción social, poder enfrentarse a cuantos de un modo u otro han controlado a los artistas...

FERRAN VIDAL - Agost - 71 (Barcelona - Tele-Expres)

ANTONI MIRO: LIBERTAD Y SOLIDARIDAD

Cualquier intento por definir las líneas básicas de la poética de Antoni Miró, las claves de su trayectoria artística, conduce, de forma invariable, al planteamiento de determinadas cuestiones morales, de determinados comportamientos sociales —incluida, por supuesto la política. Porque el camino de las definiciones, por muy esforzadamente que queramos mantenernos en el más aseptico de los ámbitos estéticos, atravesará conceptos tales como libertad, fidelidad, solidaridad y, por supuesto, algunos otros igualmente problemáticos e igualmente próximos a la actual situación social —y cultural— española.

No se trata solamente, en este caso, de esas referencias externas que se encuentran inevitablemente en toda operación artística, sino, de manera primordial, de los supuestos mismos operativos sobre los que Antoni Miró va edificando su trayectoria artística. Cuando, en relación con su obra, se menciona la palabra libertad, por supuesto que no eludimos la referencia a una aspiración social y hasta a la fisonomía dramática que tal aspiración adquiere en nuestra sociedad, pero fundamentalmente intentamos mencionar la personal vivencia artística de Antoni Miró, su radical negativa a ceder la mínima parte de su propia libertad ante el hecho creador. (En la práctica, esta libertad personal, que autentifica su proyección social, se manifiesta en la constante búsqueda de nuevos medios expresivos, en la invención o en el ensayo de distintas formulaciones estéticas.) En igual sentido habría que expresarse ante cualquiera otro de los conceptos sorprendidos durante el análisis de la trayectoria. Por ejemplo: solidaridad.

La obra de Antoni Miró se sostiene sobre estos dos puntos claves: libertad y solidaridad. Pero la solidaridad no tiene carácter alguno de contrapeso en relación con la libertad. Por el contrario, viene a enriquecerla, porque permite situar, en la pública luz de la cultura, y al servicio del pueblo, las íntimas conquistas de la creación.

ERNEST CONTRERAS-Gener-72 (London-International.Contemporary artists and masters

...Antoni Miró y su América negra... En la parte más alta del "pueblo antiguo" de Altea, el pintor y escultor alcoyano Antoni Miró se ha empeñado en la lenta y amorosa tarea de transformar una de las viejas casas en vivienda moderna, y taller para el arte. Con la estética exterior acorde con el estilo del pueblo, el interior de la casa de Miró personaliza cada objeto (puertas, ventanas, la mesa, las estanterías...) en formas modernas diseñadas por el artista. Con las puertas abiertas, Antoni lija el poliéster de sus estatuas, responde a los saludos de quienes atraviesan su calle, y charla con los vecinos, gentes sencillas que han sabido conservar su modo de vida frente a la invasión del turismo, acaso liberados de ésta por las empinadas calles del pueblo, a escasos metros del mar... (Entrevista) ...Pinto a nuestros propios "negros" a través de las imágenes del pueblo afroamericano... Una parte de la revolución se puede hacer desde la pintura... Mis formas están siempre en función de mis ideas... Estamos todos dentro de la gran contradicción... Si pintas los problemas de la clase obrera, son los patronos quienes acaban comprando la obra, para colgarla en el comedor...

VICENTE ROMERO - Abril - 72 (Madrid - Criba)

..."América negra", Antoni Miró ha realizado una serie de obras inspiradas en los temas de la segregación. Este joven artista, nacido en Alcoy en 1944, es fundador y miembro activo de varios grupos de vanguardia y busca, a través de la pintura, la escultura y el mural, un vehículo para manifestar su disconformidad y su protesta. Miró ha participado con sus obras en más de un centenar de exposiciones, certámenes, muestras y otras manifestaciones artísticas testimoniales en España y el extranjero. Pero hasta 1971 no expone en Madrid, donde presenta una exposición en homenaje a Salvador Espriu...

L. M.ª ANSON - Abril - 72 (Madrid - ABC)

...Toda la tragedia de la discriminación racial queda plasmada en éstos cuadros y piezas en metal de Antoni Miró. El ritmo del jazz con su implícito poder telúrico y religioso queda patente en el cinetismo de sus esculturas; la complejidad de unas razones segregacionistas se expresan en construcciones geométricas, en escenas de violencia, como túmulos silenciosos que son otros tantos testimonios de antiguos problemas.

ELENA FLOREZ - Abril - 72 (Madrid- El Alcazar)

...La problemática de la negritud —tan inteligentemente analizada por Luis M.ª Ansón en prosa como materializada en las artes plásticas por Antoni Miró—, alcanzaba ahora el enorme poderío de su entidad dramática en la reunión de poemas y cánticos afroamericanos seleccionados por Lorna Grayson y Vicente Romero y valientemente escenificada por Diaz Merat.

ARAGONES - Maig - 72 (Madrid - Estafeta L.)

Antoni Miró. En el Club Pueblo nos sorprendió hace dos años con una muestra del temperamento exuberante de este joven pintor alicantino que lo hace todo —escultura, pintura, cerámica...—, y todo con pasión y garra incontenibles. Por entonces su obra se atropellaba a sí misma por su vitalidad. Tanta energía llegaba a trastornar las formas que el arte no tolera nunca ver desencajadas bajo excusa o pretexto alguno. Allí había múltiples caminos iniciados, un amplio repertorio de posibilidades e incluso hallazgos personales dentro de la varia fortuna de cada procedimiento, pero le faltaba firmeza, eso, precisamente, que ahora tiene ya la obra de Antoni Miró. Sin perder nada de aquella energía que puede darle al arte muy felices sorpresas, el apasionado quehacer de este pintor plural es ahora más moderado, más consciente...

M. A. GARCIA - VIÑOLAS - Maig - 72 (Madrid - Pueblo)

Antoni Miró showed his second Black America exhibition recently at the Novart. The series of painting and sculptures were dominated by violence, fear, oppression, etc.. The artist has fully identified himself with his theme, to which he has given body and the power of communication. He uses inks aggressive colours and well defined lines to achieve his effects. The sculptures, made from polyester, have an original concept of volume.

A. BLANCO - Maig - 72 (Madrid - Sun. Iberian Daily)

...El llenguatge d'Antoni Miró, en la seva America negra, es un llenguatge dur, que ens parla de la duresa de la justicia Americana —o cualsevol altre país— que facilment es transforma en injusticia. De la justicia que ha declarat innocent Angela Davis, sense que això vulgui dir que reconeix com a just demandar una igualtat de drets, pensar lliurement o actuar segons el que es pensa. Una justicia que ha declarat una negra, individualment, però que segueix declarant culpable tota una comunitat.

DUGO - Agost - 72 (Barcelona - Oriflama)

Ripensiamo, allora, alla forza polemica del giovane di Alcoi, Antoni Miró, presente da noi soprattutto con una serie di quadri eseguiti parallelamente a uno spettacolo teatrale spagnolo sull'America Negra: una incisività che trova il suo limite forse proprio nello stile cartellonistico, scelto dall'artista spagnolo (che per altro nei disegni —figure femminili— di una linearità sostenuta ed in alcune sculture gradevolmente "precolombiane" dimostra ben più profonda maturità stilistica) come el più adatto ad esprimere una portesta mai esausta.

FANNY MONTI - Maig - 72 (Forlì - Il Pensiero Rogmanolo)

...Miró documenta in immagini crude e tinte spesso forti e cupe la violenza disumana ed anti-umana della "grande società" capitalistica nel suo preso mostruoso sviluppo. E soprattutto la grande città americana che sembra ofirgli i più incisive tra i suoi temi i simboli di certo "progresso" tecnologico o di certa "efficienza" di organizzazione acoperti nel loro impiego come strumenti di brutale oppressione, i poliziotti a caccia dell'uomo di pelle nera, il "massacro urbano" in atto.

LUCIANO FABI - Novembre - 72 (Pesaro - L'Unità, Arte)

...La casa de Antoni Miró, la casa-museo-galería obra de arte de Antoni Miró es una especie de híbrido extraño entre lo tradicional y los diseños más modernos. Está allí en el pueblo alicantino de Altea, encajada en la calleja entre las casas blancas y encaladas, típicas típicas del pueblo levantino...

ROSA MONTERO - Agost - 72 (Madrid - Arriba)

Artetur-72 "Altea". Diverso mundo y diversa figura esta del paisaje urbano. Altea ha instalado su casa expositiva en Artetur, nominada "Invitación a Altea", y es curioso que la invitación llega ahora prestigiada expositivamente con la obra de artistas familiares a nosotros, como son Arcadio Blasco, Sempere, Juana Frances, S. Soria, Antoni Miró, F. Llacer, Saura, Schmid, cuyas obras dan autoridad y personalidad a este pabellón proyectado por el arquitecto Vidal Vidal y Antoni Miró, todo él un acierto y del que convendría hablar mas extensamente en otra próxima y propicia ocasión. La "Invitación a Altea", para cerrar un círculo de aciertos, está redactada por un crítico de arte en tierra alicantina: Ernest Contreras.

JOSE DE CASTRO ARINES - Octubre - 72 (Madrid - Informaciones)

...Tout cela crie la souffrance, la haine, la refus. Et là devant, le spectateur s'associe ou s'oppose à la révolte du peintre, mais ne peut rester indifférent.

A ceux qui demanderont ce que cela a à voir avec l'art, je répondrai qu'avant Miró, il y a eu tous les maîtres qui ont pris conscience de leur rôle social, de Bosch, de Jacques Callot, de Goya, de Daumier à Picasso. Dans quelle mesure une telle oeuvre est-elle sincère? Il y a dans celle-ci des accents qui ne permettent pas d'en douter.

H. B. G. - Febrero - 73 (Marsella - Les Nouvelles A. de M.)

...Une série de petites sculptures sur métal témoignent que Miró est aussi un sculpteur authentique. Cependant ce sont ses lithographies, qui nous ont le mieux convaincus: ici, nous retrouvons sans artifice la main de l'homme, qui se confond avec l'artiste.

CAMILLE ROUVIER - Febrero - 73 (Marsella - Le Provençal)

...Mais l'essentiel, pour lui, est moins le "comment" que le "Pourquoi". Une surface peinte, pour Antoni Miró, c'est une proclamation, un coup de poing, une rafale de mitrailleuse.

JEAN BOISSIEU - Febrero - 73 (Marsella - Les Arts - Provençal)

...Antoni Miró, usa le tecniche fotografiche al modo di certa pop americana per dilatare ossessivamente gesti e situazione della violenza razzista che colpisce i negri in Africa e fuori dell'Africa.

VICE - Febrero - 73 (Brescia - Gironalidi)

Antoni Miró la sua opera ha fortissimi rapporti con l'orizzonte della "pop art" americana, specie con Andy Warhol, tuttavia non vi si esaurisce per la fortissima carica protestataria (tema centrale dei suoi quadri è il razzismo di colore) che la caratterizza costantemente. E difatti piuttosto che sullo svolgimento ironico dei "comics", la sua azione è dissacrante in senso psicologico sulla violenza del razzismo contemporaneo.

FLORIANO DE SANTI - Febrero - 73 (Brescia)

...En el trasfondo de estas creaciones hay implicada toda la problemática de la actual cultura de masas, del Arte comprometido y de una serie de puntos de vista escasamente coincidentes con los del arte tradicional.

JAVIER DE BENGOCHEA - Abril - 73 (Bilbao - G. del Norte)

...Antoni Miró es de los que no gustan de las medias tintas. Su toma de posición es más que clarividente. Ya el título "America negra y otras cosas" predispone a pensar lo que de trágico se encontrará en la Sala. Es una obra desgarrada, tremadamente realista, tanto que pudiera servir de acompañamiento a la narrativa de los autores que se aproximan con la letra impresa al drama de la nación mas avanzada de la tierra. Acaso por eso la que mayores problemas encierra. Carrascal en su reciente obra "Groovy", nos muestra una realidad cruda, pero adorna a su personaje central "Pat" con el sazonamiento de una alta dosis de ternura. Miró no. Miró coge la santén por el lado que quema...

A. MARTINEZ CEREZO - Maig - 73 (Santander - G. N.)

...Las grandes formas, los colores vivos, los perfiles alucinantes que sugieren muerte o desventura, predominan en la tarea de Miró. Sus composiciones son ambiciosas, manejando intentos contrastes de colores y rotunda precisión del dibujo: aunque aparentemente se subordine la técnica a la intención, la maestría de Antoni Miró se acredita en el cuidado con que se gradúa el violento efecto colorista, así como en la capacidad de fantasía que permite deformaciones y fantasmagorías sin alterar la armonía fundamental de la composición. Fantasía que por otra parte, no tiene nada que ver con la seducción decorativa, pues aplícase a subrayar o agigantar esa ósmosis de dolor y de indignación que se halla en la base de la corriente de pintura a que pertenece la creación de Antoni Miró. Expresando un sentimiento personal, sin renunciar a ninguna de las conquistas recientes e insoslayables, esta pintura afecta simultáneamente a la fibra humana y al sentimiento estético; y no hemos de olvidar la calidad plástica de los objetos confeccionados por Miró, que perfectamente se incluyen en un concepto nuevo, y profundamente prometedor de la escultura.

L. RODRIGUEZ ALCALDE - Maig - 73 (Santander - Alerta)

... "Primera pincelada sobre una mano"... El bote contenía pintura de un rojo que tira a ocre. Dio la primera pincelada en el angulo superior izquierdo: una gran mano, con los dedos extendidos. No quiero interrumpir porque tengo la sensación de que puedo distraerle. Miró. La mano se posa sobre la cabeza de un niño negro. En el ángulo superior de la derecha asoma un fusil.

He visto nastantes esculturas de Toni Miró que son manos simplemente: manos de aluminio, manos de bronce, manos de fibra que parecen de cristal, moldes de escayola en los que hay una mano vaciada.

—¿Qué atracción especial sientes por las manos?

T. NUÑEZ - Agost - 73 (Alacant- La Verdad. Entrevista 24 H.)

...Antoni Miró trabaja sobre la temática de la difícil existencia del negro americano. El contraste entre la sociedad opulenta y esta otra sociedad, marginada y frecuentemente víctima de la violencia urbana, le sirven para, en un despliegue de técnicas actuales, llevar a nuestra conciencia, a través de formas artísticas vigentes, toda la intensidad e inhumanidad del problema...

J. Mª IGLESIAS—Octubre—73 (Madrid—Proceso a la violencia)

...La obra de Miró contemplada desde una óptica ideológica, se adscribe a una lúcida tendencia de denuncia que de alguna manera compromete su actividad y le compelle a la formulación de una temática donde se recoge el hecho cotidiano directa y contundentemente, para, con una sobriedad de medios expresivos, trasladar al plano

de las realizaciones plásticas. El hecho, pues, queda registrado en todo su valor documental y remitido ya, tras un minucioso proceso de elaboración técnica, a las categorías de permanencia pictórica.

En este proceso, se advierte la evolución del artista de acuerdo con sus experiencias tanto a nivel de conocimientos teóricos, cuanto de matizaciones en orden a su práctica creativa. La muestra que ahora nos ofrece Antoni Miró constata, sin duda, un mayor sosiego a lo largo de su última producción. A los vibrantes colores de "América negra" —el ejemplo sigue siendo válido—, suceden unos grises más meditados, incluso más aptos, para instalar en ellos toda una problemática de la marginación, sin que se abdique de la actitud crítica que acaso se hace paralelamente más profunda y también más próxima...

E. CERDAN TATO—Noviembre—73 (Alacant—La Verdad)

...Viajes, exposiciones y contactos con otras gentes no han sido capaces de hacer cambiar esas ideas base que siempre han presidido la obra de Toni Miró: como hombre de su tiempo, el artista se ha decantado por un compromiso social y fiel a él se mantiene. Pero viajes, exposiciones y contactos si han conseguido que formalmente Toni Miró se libere de ciertos engolamientos, y su pintura dentro de la línea, se quiere mostrar en ocasiones más abiertas. En realidad, con todo esto Toni Miró no hace sino mantenerse fiel a la idea básica de la crónica de la realidad: problematizar tanto la propia obra como el objeto designado, en un intento de adecuarlo a las necesidades de una sociedad...

JOSE RAMON GINER—Desembre—73 (Alacant—Informacion)

...Crítica social, pues, por los temas tratados, repetidos insistentemente, de una forma intencionada; y plena identificación en el orden técnico con los procedimientos de hoy más divulgatorios, cara a la desmitificación de la obra plástica como patrimonio exclusivo de un solo poseedor. En uno y otro campo se advierte una innegable evolución del artista acorde con sus experiencias teóricas y de estudio, tanto así como en el terreno de la creación práctica y real...

A. ESPI—Desembre—73 (Alcoi—De arte, Ciudad)

...En la temática sus argumentos ya tópicos de la negritud, Chile, Vietnam y los problemas sociales vistos a través de su óptica personal.

Miró conserva, en esta salida a la que aporta cosas nuevas de su reciente trabajo, su cartel de pintor "Comprometido", poniendo en crudo ante el espectador, la imagen de un mundo sujeto a las convulsiones del odio racial, político y social...

M. MARTINEZ MONJE—Desembre—73 (Madrid—Gaceta del Arte)

La experiencia de Antoni Miró (Alcoy 1944) escultor, grabador, dibujante y ceramista, pero sobre todo extraordinario promotor artístico, roza en gran parte los supuestos del "pop", en los que entra con un sentido esencialmente documental y testimonial, promoviendo unas realizaciones que van de manera directa a la descripción de situaciones y a la condena de los criterios con que éstas son usualmente enfrentadas... (Pag. 273) ...Del mismo modo, Antoni Miró, en su ambicioso trabajo monográfico "América negra", ha realizado integraciones fotográficas, concepciones escultóricas y experiencias conceptuales, orientado exclusivamente por un planteamiento expresivo... (Pags. 411-412).

RAUL CHAVARRI, Madrid—73 (La Pintura Española Actual Ibérico—Europea de Ediciones).

INSTITUTUM ATQUE ACADEMIA AUCTORUM INTERNATIONALIS

ANTONI MIRO UND DIE AKADEMIE

Die damaligen Gremien der Akademie entschieden sich Ende 1971 dafür, Antoni Miro als Ordentliches Mitglied in diese Institution zu berufen. Entscheidend war sein Engagement, mit dem er sich künstlerisch den Problemen dieser Zeit widmet und womit die Berufung auch hauptsächlich begründet wurde. Nicht ganz kritiklos, wenn auch in der Formulierung ganz allgemein, war vorher festgestellt worden, dass junge Künstler wie Antoni Miro, seinerzeit 27, oftmals in Gefahr geraten, sich einseitig zu engagieren. Zweifellos war Miro der aktuelle Anlass, solches zu konstatieren, doch bei einer Feststellung wie dieser beginnt eben der Aufgabenbereich einer internationalen – eigentlich übernationalen – Akademie, deren Ordentliche Mitglieder nicht nur verschiedenen Ländern sondern verschiedenen Welten angehören. Von Kazimierz Strzalka zu Prof. Thomas Szasz, von Friedrich Dürrenmatt zu Ivan Illich oder eben von Miro zu Parkinson – welche Entfernung... Entfernung, die man nicht nach Kilometern messen sollte.

Antoni Miro ist das jüngste Ordentliche Mitglied der Akademie Auctorum Internationis. Seine eigentliche Entwicklung liegt noch in der Zukunft. Die Akademie ist überzeugt davon, ein würdiges Mitglied berufen zu haben.

ANTONI MIRO Y LA ACADEMIA

Los miembros de la Academia se decidian a finales de 1971 a llamar a Antoni Miró a esta Institución como "miembro ordinario", el hecho decisivo fue el "compromiso" con que se dedicaba artisticamente a los problemas de nuestro tiempo, en esto principalmente se basaba nuestra llamada. Sin hacer una crítica, se comprobó anteriormente que, jóvenes artistas como Antoni Miró —entonces tenía 27 años—, corren muchas veces el peligro de comprometerse sólo en una dirección, sin duda ese era el caso de Miró, pero con ésta constatación empieza la labor de una Academia Internacional, o más bien Universal, cuyos miembros ordinarios, no solo pertenecen a países diferentes sino a mundos distintos. De Kazimierz Strazalka al Profesor Thomas Szasz, de Friedrich Dürrenmatt a Ivan Illich o de Miró a Parkinson —que distancias... Distancias que no se debían de medir en kilómetros.

Antoni Miró es el "miembro ordinario" más joven de la Academia de Autores Internacionales. Su verdadero porvenir está en el futuro. La Academia está convencida de haber llamado a un miembro honorable.

ANTONI MIRO I L'ACADEMIA

Els membres de l'Acadèmia es van decidir a finals del 1971 a cridar a Antoni Miró, per a formar part d'aquesta Institució com a "membre ordinari", el fet decisiu fou el "compromís" amb el qual es dedicà artísticament als problemes del nostre temps, açò fou principalment la base de la nostra crida. Sense fer una critica, es va comprovar anteriorment que, joves artistes com Antoni Miró —llavors tenia 27 anys—, corren a vegades el perill de comprometre's amb una sola direcció, sens cap dubte, aquest era el cas de Miró, però amb aquesta constatació escomença la llavor d'una Acadèmia Internacional, o mes ben dit Universal, en la que els membres ordinaris, no solament perteneixen a països diferents, sinó a més distints. De Kazimier Strazalka al Profesor Thomas Szasz, de Friedrich Dürrenmatt a Ivan Illich ó de Miró a Parkinson —que distancies... Distancies que no pas deurién amidar-se per quilòmetres.

Antoni Miró es el "membre ordinari" mes jove de l'Acadèmia d'Autors Internacionals. Sa vertader pervindre està en el futur. L'Acadèmia està convençuda d'haver cridat un membre honorable.

PAUL M. BORNKAMP

Secretari General de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors.
Newcastle / Tyne (England)

Traduccions:

Joan Valls. Alcoi
Ernest Contreras. Alacant.
Roman. Bilbao.
Bataller. Alcoi,
Hauff. Berlin.

Fotografies:

Molina. Alcoi
Miquel Abad. Alacant.
Deshedin. Paris.
M. Winands. Dover.
Cash. Oldham.
A. Miró. Alcoi.
Coello. Altea.
Jordi Vila. Alcoi
Gabrielle. Altea.
Pueblo. Madrid.

Aquesta monografia cercant l'à vida i l'obra del pintor-escultor Antoni Miró, s'ha realitzat als tallers de Grafiques Diaz d'Alacant, en juny de 1974.

Edita: Institut i Academia Internacional d'Autors conjuntament amb la Galeria Alcoiarts.
Dipòsit legal: A - 199 - 1974.

